KIIPEILY

NRO 3/06 6 € www.climbing.fi

NISSAN

SHIFT_capabilities

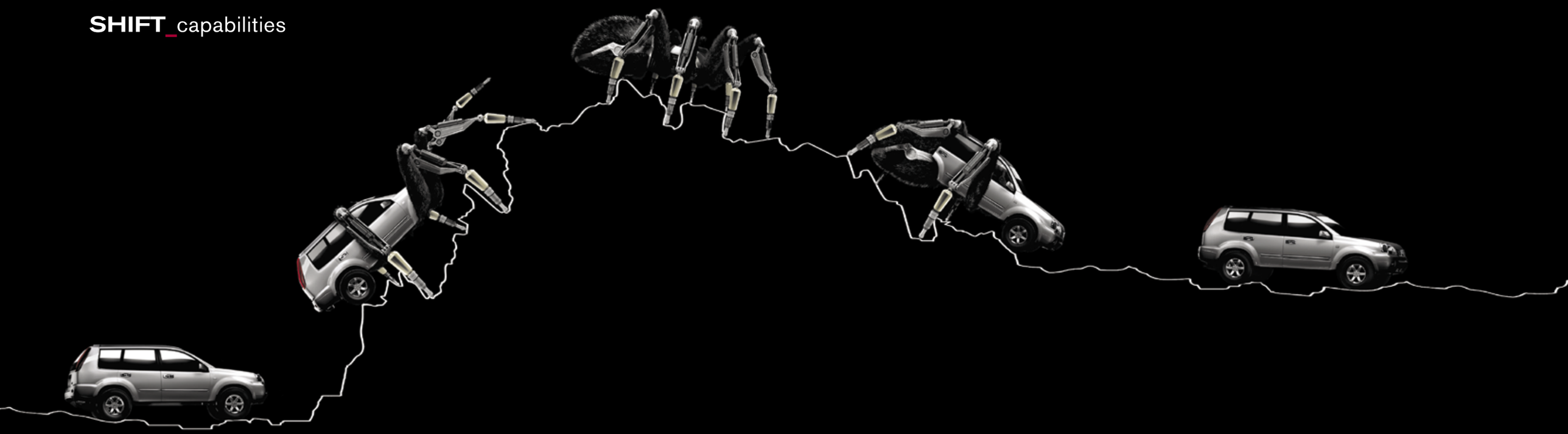

NISSAN 4x4s. NATURALLY CAPABLE.

PATHFINDER. MURANO. NAVARA. PATROL. X-TRAIL. SUURIN JA MONIPUOLISIN NELIVETOMALLISTO.

Elektroninen ALL MODE -nelivetojärjestelmä* • Helppokäyttöinen, omalla kytkimellä hallittava neliveto • Vaativiin olosuhteisiin suunniteltu vastustamattoman voimakas ja maasto-ominaisuuksiltaan erinomainen mallisto. *Ei saatavana Navaraan eikä Patroliin.
Nissan-nelivetomalliston EU-yhdistetty kulutus 7,7–13,5 l/100 km, CO_2-päästöt 206–327 g/km.

www.nissan.fi

Suomalaisen urheilukiipeilyn ei tarvitse hävetä kansainvälisessä vertailussa. Nalle Hukkataival voitti klassisen kutsukilpailuna järjestettävän Arco Rockmasters boulderkilpailun 2006 ylivoimaisesti ja Tomi Nytorp siirsi suomalaisen köysikiipeilyn vaikeusasteen uudelle tasolle kiipeämällä Nummessa uuden reitin *Syncro*, joka on vaikeusasteeltaan suomalainen 10+ ja ranskalaisella asteikolla 8c. Näistä molemmista suorituksista enemmän tämän lehden sivuilla. Lisäksi sekä Tomi että Nalle ovat kiivenneet lukuisia kansainvälisestikin merkittäviä 8B:n bouldereita ja onpa Nalle hätyytellyt 8C:n ongelmiakin!

Maamme kiipeilyn kärki on tosin kovin terävä ja ohut ja kilpamenestyksemme on paljolti näiden kahden herrasmiehen harteilla. Muutaman huipun kansainvälinen kisamenestys, erittäin vaikeiden reittien kiipeäminen ja sitä kautta näkyvyys kiipeilymediassa kuitenkin toimivat innostajina myös meille tavallisille kuolevaisille! Nuoret (ja vanhatkin...) saavat itselleen esikuvia ja saattavat innostua järjestelmällisestä harjoittelusta ja kilpailemisesta. Kaikista ei tietenkään tule kilpakiipeilijää saatikka kansainvälistä huippua, mutta useimmille kiipeilyn harrastajille kehittyminen upeassa lajissamme on kuitenkin tärkeä osa harrastusta. Tosiasia on, että mitä enemmän kehityt kiipeilijänä, sitä hienompia reittejä pystyt kiipeämään eikä kiipeilykohteitakaan tarvitse enää valita vain paikoista, joista löytyy helppoja reit-

tejä. Lisäksi monille itse harjoittelu eli tie itsessään on tärkeämpi kuin päämäärä! Nyt talven lähestyessä onkin hyvä ottaa itseään niskasta kiinni ja aloittaa määrätietoinen harjoittelu.

Yksi askel urheilukiipeilyn kehittämisessä eteenpäin on 2.12. Suomen Kiipeilyliiton ja Helsingin Kiipeilykeskuksen yhteistyönä järjestämä Urheilukiipeilyseminaari, joka pidetään Kiipeilykeskuksen tiloissa. Maamme ehdottomat huiput, mukana Nalle Ja Tomi, kertovat harjoittelusta ja kehittymisestä kiipeilijänä.

Onnittelut sekä Nallelle että Tomille mahtavasta kiipeilyvuodesta ja riemua tuottaneista uutisista! Olkoon tuleva vuosi yhtä hedelmällinen ja näyttäkää niille!
Myös ”tavallisille” kiipeilijöille toivon kehittymisen ja kovan treenin tuomaa iloa, olkoon voima kanssanne!

Päätoimittaja Jari Koski

SISÄLLYS

5 SKIL, valiokunnat, seurat
8 PM-kilpailut, Joensuu
10 Spotteri
14 Pelkoa ja inhoa alpeilla
20 Feissi, Pasi Penttinen
21 Saimaa DWS
22 Blue Mountains
25 Galleria
28 Kesäretki Lofooteille
31 Arco Rockmasters 2006
36 Muuvit – Flyygeli 7b
38 Matkalla vuoristo-oppaaksi
40 Kiipeilyparatiisi, Ågelsjön
43 Kaksi viikkoa – yksi reitti Cima Grande
46 Noiaa ja Nostalgiaa Turusta Kustaviin
49 Tuoteuutuudet

KANSI | Tomi Nytorp | Syncro 8 c | Nummi | Kuva Rami Haakana

KIIPEILY 3/2006

Julkaisija: Suomen kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09 -224 32 907, www.climbing.fi **Päätoimittaja:** Jari Koski, 040 – 586 8123, jari.koski@climbing.fi
Ulkoasu: Mina Jokivirta, aineisto@climbing.fi **Kuvatoimitus:** Tomi Nytorp ja Mina Jokivirta. **Avustajat:** Johan Björklund, Rami Haakana, Matti A. Jokinen, Sampsa Jyrkynen, Arto Järvinen, Jyrki Korpelainen, Pete Krook, Rami Lappalainen, Jani Lunnas, Olli-Pekka Manni, Kari Poti, Juha Saatsi, Joonas Sailaranta, Jukka Tarkkala, Tommi Vänskä, Samuli Mansikka **Paino:** Oy Trio-Offset Ab **Levikki:** n. 2000 kpl **Aineisto:** Artikkelit toimitetaan word-tiedostona Jari Koskelle jari.koski@climbing.fi. Älä tee sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Kuvamateriaali toimitetaan postitse tai e-mailina Mina Jokivirralle aineisto@climbing.fi, tai Hirvenkatu 4 b, 04230 Kerava. Liitä mukaan palautusosoite. Käytä vain lasittomia diakehyksiä tai muovisia negataskuja. Vastaanotamme diat, negatiivit, m/v negatiivit sekä paperikuvat kaiken kokoisina. Kuvien resoluutio oltava 300dpi 10x15 cm koossa eli noin 5 Mt/ kuva. Digikamerakuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB muodossa. Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPEG. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinnimi ja aste ym. tiedot.

Kiipeily nro 1/2007 talvinumero, aineistopäivä 15.1. ilmestyy helmikuussa
Kiipeily nro 2/2007 kesänumero, aineistopäivä 15.5. ilmestyy kesäkuussa

Kiipeily-lehti jaetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen: eva-liisa.aunio@climbing.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. Osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Ota yhteys omaan seuraasi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan... Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

SKIL TIEDOTTAA

SKIL hallitus 2006
Puheenjohtaja, Juha Aho, TURKU, **sihteeri,** Jorma Alanen, PORI, **rahastonhoitaja, varapj.,** Sampsa Jyrkynen, HELSINKI, **varapj.** Otto Lahti, HELSINKI, **jäsenet** Ossi Eskola, HELSINKI, Antti Mattila, RAUMA

SKIL JÄSENSEURAT
CLIMBING CLUB ry. PORI
ERÄSEIKKAILUYHDISTYS ry. KOKKOLA
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KIIPEILYSEURA ORANKI ry, HELSINKI
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAIS-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry. TURKU
OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
TEAM PANIC ry, PORVOO
TORNIORAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.
VILLI SESSIO ry. JYVÄSKYLÄ
YLIVIESKAN KIIPEILY JA SEIKKAILU ry.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.

Suomen Kiipeilyliiton postiosoite:
Suomen Kiipeilyliitto ry.
Erätie 3, 00730 HELSINKI
Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO -kurssivastaava:
Jari Koski, jari.koski@climbing.fi
gsm. 040 -586 8123
puh. 09 -224 32907
KTO -kurssia koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle!

Yleisinfo, Sporttirekisteri sekä materiaalimyynti: SLU -Lajipalvelutoimisto
Eva-Liisa Aunio, toimistonhoitaja:
eva-liisa.aunio@climbing.fi
puh. 09 - 348 13136 tai 09 - 348 13135

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI
Kiipeilylehden talvinumero ilmestyy helmikuussa 2007, lehden aineistopäivä on 15.1.2007

kova

KTO-KLUBIN JÄSENILLE:

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.
Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiisi ja voit osallistua SKIL/KTO kouluttajapäiville omakustannushintaan.
Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJA-KURSSIT

Kurssit ja kokeet Helsingissä ellei muuta mainittu. Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

SYKSY 2006

30-31.10.	KTO 2 Hoikan Opistolla Karkussa
1-2.11.	KTO 2 Joensuu/Pohjois-Karjalan Ammattiopisto Niittylahti
6-7.11.	KTO 1 Tanhuvaaran urheiluopistolla lähellä Savonlinnaa
16-17.11.	KTO 1 Hoikan Opistolla Karkussa
25.11.	KTO koe Helsinki

KEVÄT 2007

13.1.	KKK-kurssin aloitus ja käytänteet Helsinki
14.1.	KKK I ja valmennusmoduuli Helsinki
25-26.1	KTO 2 Hoikan Opistolla Karkussa
3-4.2.	KO 1 Helsinki
10-11.3.	KTO 1 Helsinki
17.3.	KTO koe Helsinki
14.-18.3.	TaTu-kurssi Posiolla
24-25.3.	KTO 3 Korkeaharjoiteratataohjaaja Hoikan Opistolla Karkussa
24-25.3.	KTO 2 Helsinki
31.3.	KTO-kortin päivitys
5-6.5.	KO 2 + koe
26-27.5.	KKK III Olhava kesällä KKK IV Keski-Eurooppa
25-26.8.	KKK-koe Olhava

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri. Ajankohtaiset hinnat ovat sivuston kurssihinnastossa.

Kurssipaikat:
KTO-kurssit Helsinki; Tapanilan Kiipeilykeskuksessa Helsingissä: www.kiipeilykeskus.com **KTO Karkku ja KTO 3-moduulit;** Hoikan Opistolla www.hoikka.fi. **KTO Joensuu;** Joensuun palloilukeitaalla www.palloilukeidas.com ja lähikalliolla. **KTO Jyväskylä;** Hutungissa, www.hutunki.fi ja lähikalliolla. **KTO Rovaniemi;** liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, talviturvallisuuskurssi TaTu Lapin liikuntakeskuksessa Rovaniemellä ja Korouomassa Posiossa Lisätietoa www.santasport.com ja www.climbing.fi
KTO Tanhuvaara: http://www.tanhuvaara.fi//
KTO 3, KO sekä KKK kursseille ilmoittautuminen tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kursseille ja kokeisiin tehdään seuraaville henkilöille: KTO Helsinki, Joensuu, Tanhuvaara ja Jyväskylä sekä KTO 3: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123. KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547613. KTO Hoikan Opisto: Petri Laukamo petri.laukamo@hoikka.fi tai 0400 976716
KO: Jari Matsinen jari.matsinen@nokia.com tai puh 040 765 6670. KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@kolumbus.fi tai 050 379 4472

KO- ja KKK -kursseille Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: kova@climbing.fi

Suomen Kiipeilyliitto järjestää myös kiipeily- / köysitoiminnan erikoiskoulutusta yhteistyössä Pohjois-Karjalan ammattiopisto Niittylahden kanssa. Tämä laajempi koulutuskokonaisuus sisältää normaalit SKIL moduulit alkaen KO-kurssista, lisätietoa: www.erainstituutti.pkky.fi

HUOM! Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa kurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

Ajankohtaista infoa ACCESS-asioista eli kallioiden käytön ongelmista ja rajoituksista löytyy SKIL www-sivuilla access-palkin alla.

KTO/SKIL KOULUTTAJAPÄIVÄT

7 - 8.10.2006 Kisakallion Urheiluopistolla Lohjalla

Kiipeilyliitto kutsui kiipeilyn kouluttajat, kiipeilyseurojen ohjaajat, KTO -auktorisoidut ja KTO -klubilaiset viettämään viikonloppua Kisakallion Urheiluopistolla Lohjalla. Päivien isäntänä/emäntänä toimivat Jari Koski Kiipeilyliitosta ja Nia -Maria Gröhn Kisakallion Urheiluopistolta. Osallistujat olivat tänä vuonna suurimmaksi osaksi Kiipeilyliiton omia kouluttajia.

Päivien ohjelmassa lauantaina oli ensin kiipeilymaajoukkueen päävalmentajan Jore Käyhkön luento kiipeilyn valmennuksesta ja harjoittelusta. Osallistujat esittivät kiperiä kysymyksiä, joihin Jore vastaili ja kiihkeää keskusteluakin saatiin aikaan kiipeilyharjoittelun saloista.

Lounaan jälkeen opeteltiin tulen taltuttamista Toni Fohlinin ja Miika Mustosen pitämässä alkusammutuskoulutuksessa. Tämä on nykyisin kuluttajaviraston vaatima pakollinen kurssi ohjaajille ja kouluttajille.

Iltapäiväkahvien jälkeen alkoi Nia-Marian ohjaamana suuri urheilutapahtuma: kahden joukkueen välinen curling-kilpailu. Taistelu oli tasaista ja kiveäkään ei kummallakaan puolella annettu periksi! Tyylikkäiden liukujen ja hysteerisen harjaamisen päätteeksi voittajajoukkue pääsi juhlimaan opiston upeaan rantasaunaan häviäjien selitellessä tappiotaan pikkutunneille asti. Rantasaunalle oli katettu illallinen saunajuomineen ja kävipä muutama karu karju jopa uimassa pidemmän lenkin Lohjanjärven hyisissä vesissä.

Hyvin nukutun yön ja aamiaisen jälkeen ohjelma jatkui Jyrki Hämäläisen valottaessa riskien tunnistuksen ja turvallisuussuunnitelmien saloja kiipeilytoiminnassa. Seuraavassa esityksessä Johannes Kärkkäinen kertoi ja näytti kuvia soolona teknoamastaan reitistä Norjan Blåmannenilla. Palattuamme takaisin maan kamaralle olikin taas lounaan aika ja sen jälkeen Mervi Leinonen IF-vakuutusyhtiöstä perehdytti osallistujat kiipeilytoiminnan vastuuvakuutuksiin. Vilkkaan keskustelun jälkeen olikin jo kotimatkan aika.

Vuosittain järjestettävät kouluttajapäivät ovat erinomainen paikka saada ajankohtaista tietoa kiipeilyn koulutus- ja turvallisuusasioista. Kuka tahansa voi osallistua, mutta etusija

Otto Lahti

on liiton kouluttajilla ja KTO -koulutuksen käyneillä. Tänä vuonna ohjelmassa oli erityisen paljon alan yrittäjiä ja ohjaajia koskevia asioita, mutta silti osallistujat koostuivat lähinnä liiton omista kouluttajista ja koulutusvaliokunnan jäsenistä? Toivomme ensi vuodelle reippaampaa osallistumista!
Vuoden 2007 päivien paikka ei ole vielä tiedossa mutta ajankohta on taas lokakuussa. Kutsu ilmestyy loppukesästä 2007 SKIL www-sivuille.

nuva

Nuorisovaliokunnan vetäjät ovat Kalle Pulli ja Eeva Mäkelä Torniosta. NUVA:n toimintaan mukaan haluavat voivat ottaa yhteyttä Jari Koskeen: jari.koski@climbing.fi

Nuorisovaliokunta toimii

Nuorisovaliokunnan toiminnan tavoitteiksi vuoden 2006 aikana ovat vakiintuneet seuraavat kokonaisuudet:

1. Nuva kannustaa ja tukee jäsenseuroja aloittamaan ohjatun kiipeilyn harrastustoiminnan lasten ja nuorten parissa, erityisesti pienemmillä paikkakunnilla, joissa toimintaa ei vielä ole.

2. Nuva haluaa osaltaan parantaa lajin tunnettavuutta sekä lasten ja nuorten että nuorisotoimesta päättävien parissa.

3. Nuva järjestää jäsenseuroissa köysitoiminta- ja junnuohjaajakoulutusta.

4. Nuvan johdolla järjestetään valtakunnallinen nuorisoleiri kesällä 2007.

Nuvan toiminnan Pilottiseuraksi vuodelle 2007 on valittu kiipeilyseura Tornioravat ry, Torniosta. Tavoitteena on pyöräyttää ohjatut juniorien kiipeilyvuorot käyntiin heti ensivuoden alusta. Tällä hetkellä Tornioravien päivät täyttyvätkin suunnittelupalavereista, mainonnasta, kouluttautumisesta ja erilaisten avustushakemusten täyttämisestä. Koko seura odottaa jännityksellä millainen junioreiden joukko Messin kiipeilyseinän äärelle tammikuussa kokoontuu.

Vuodelle 2008 valitaan uusi seura, jonka nuorisokiipeilytoiminnan aloittamista Nuorisovaliokunta tukee, kannustaa ja avustaa.

Terveisin Kalle Pulli ja Eeva Mäkelä

kiva

KAUDEN 2006-2007 KISAJÄRJESTÄJIÄ ETSITÄÄN

Seuroja pyydetään ottamaan yhteyttä KIVA:aan kauden 2006 – 2007 osakilpailuista. Osakilpailuihin järjestetään liiton puolesta tarvittaessa reitintekijät ja tuomarointi, seuran vastuulle jää siis toimitsijoiden, tilojen ja tarvikkeiden sekä mahdollisten osakilpailupalkintojen hankkiminen.

Kilpailut voivat olla joko vaikeuskilpailuja, boulderkilpailuja tai nopeuskilpailuja tai näiden yhdistelmiä. Kilpailukausi alkaa syyskuun ensimmäisenä päivänä ja päättyy seuraavan vuoden huhtikuun viimeisenä päivänä.

Kisat tuovat seuroille julkisuutta, sitä kautta uusia harrastajia ja rahaa, joten kannattaa aktivoitua! Kilpailujen kautta muutamat lahjakkuudet ovat löytäneet myös uuden kipinän harrastukseensa :)

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunnan pj. Mari Rautiainen puh. 040 5008000, kiva@climbing.fi

Kisakutsut, tiedot SM cupin pisteistä ja sijoituksista ym. löydät Kiipeilyliiton www-sivuilta www.climbing.fi. Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kiva@climbing.fi

seurat

SUOMEN ALPPIKERHO • FINNISH ALPINE CLUB
www.suomenalppikerho.fi • info@suomenalppikerho.fi

TERVEHDYS SAKELAISET,

Syksyn tullen on taas aika kaivaa kalenterit esiin ja priorisoida. seuraavat tapahtumat laitetaankin sitten paksulla punakynällä vaikka muiden päälle:

KUTSU VAALIKOKOUKSEEN 30.11.2006

Valitaan uusi hallitus vuodelle 2007. Kokous alkaa klo 19 kerhon toimistolla Olympiastadionilla. vain paikalle tulemalla voit vaikuttaa kerhon tulevaisuuteen!

Tähän liittyen laitetaan tarjolle tiedottajan hallituspaikka. SAKE:n tiedottajana vastaat siitä, että lähes 500-päinen jäsenistömme pysyy ajan tasalla tapahtumistamme. Lisäksi olet hallituksen jäsenenä aktiivisesti mukana kerhon strategisessa kehittämisessä. Viestintä on pääasiassa sähköistä, ja olisikin eduksi tuntea www-julkaisemisen perusteet ja eri tekniikat (html, php, MySQL). Tiedottajan pesti tarjoaa haasteellisen homman ja hyvän näkö-alan viestintään. Ja näyttää taatusti hyvältä CV:ssä. pestiin annetaan seikkaperäinen opastus. Kiinnostuitko? Ei muuta kuin yhteyttä Juha Evokariin (juha@suomenalppikerho.fi).

TREENIVUOROT

Tapanilan vuorot ovat alkaneet 5.9.2006 ja jatkuvat 29.5.2007 saakka. Aikuiset kiipeävät tuttuun tapaan tiistaisin (B-sali klo 19 -21.30 ja C-sali klo 19.30 -21.30). Muista ottaa tasaraha (2 euroa)! Junnuvuoro on B-salissa klo18-19 ja C-salissa klo 19 -19.30.

Liikuntamylly. Myllyssä kiivetään joka päivä kuten viime vuonnakin. Katso ajat ja etenkin mahdolliset poikkeukset kerhon www-sivuilta (www.suomenalppikerho.fi @ SEINÄT).

Kumpula. Kumpulassa ei ole varsinaisia vuoroja, vaan SAKElaiset kiipeävät muita rutkasti halvemmalla aina kun seinä on vapaana koulutuskäytöstä. Muista tarkastaa seinän aukiolo yliopistoliikunnan www-sivuilta (https://liikunta.halvi.helsinki.fi/yol/web/).

TREENIRYHMÄ

Oletko kiinnostunut treenaamaan kiipeilytekniikkaa tai nostamaan kiipeilykuntoa mukavassa ohjatussa ryhmässä? Kysele tarkempia tietoja Susanna Kaislalta p. 040 564 7212. Ryhmä kokoontuu n. 10 kertaa ja sen ohjelma rakenetaan osallistujien kanssa yhdessä. Tavoitteena voi olla esimerkiksi kiipeilyreissun järjestäminen talven piristykseksi ja oman kiipeilykunnon sekä tekniikan hiominen reissua varten.

JUNNUT

Junnutoiminnasta vastaavat Jussi Isoaho (jatkoryhmä) p.050 480 1674 ja Rauno Heinonen (alkeisryhmä) p.040 525 9251. Heiltä voi kysellä lisää aiheesta. SAKE:n junnutoiminnasta löytyy ohjattu harrastusmahdollisuus saken kolmannelle kiipeilevälle sukupolvelle!

KERHOILLAT

Syksyllä järjestetään kolme huippulaadukasta kerhoiltaa. Illat ovat SAKE:laisille ilmaisia, joten älä jää näistä paitsi:

Blåmannenin soolonousu 5.10.2006 klo 18.30. SAKE:lainen Johannes ”Leppävirran härkä” Kärkkäinen kertoo tarinoita ihmisen suorituskyvyn ja mielenrauhan tuolta puolen. Tästä ei teknohuuma parane. Lisätietoja: http://www.suomenalppikerho.fi/phpBB2/viewtopic.php?t=93

Lsvjkilta Pohjoisnapa 2006 18.10.2006 klo 18.30. Killan retkikunta saavutti 29.4.2006 maantieteellisen pohjoisnavan ilman ulkopuolista apua. Retkikunnan jäsen Mikko Vermas kertoo hyytäviä tarinoita siitä, miltä tuntuu raahata kymmenien kilojen taakkaa läpi railojen ja arktisen viiman. Viluisimmat ottakoot untsikan ja vanttuut mukaan illanviettoon.

Pik Lenin 2006 retkikunta kerhoilta 22.11.2006 klo 18.30. Vankan SAKElaisedustuksen omannut retkikunta onnistui saamaan suomalaisia huipulle yli 20 vuoden tauon jälkeen. Oliko huipulla pronssinen Lenin vastassa? Vastaus tähän ja moneen muuhun kysymykseen suoraan retkikunnan jäseniltä.

Kaikki kerhoillat järjestetään Olympiastadionin monitoimitilassa, sisään pääovista tornin juurelta.

SAKE BOULDER 4.11.2006

Viime vuonna ensimäistä kertaa järjestetty SAKE Boulder-kisa niitti välittömästi suosiota. Hyvää ei kannata pantata, ja niinpä kisa pidetään tänäkin syksynä Kumpulan seinällä. Reittejä on kaikentasoisille, eli rohkeasti mukaan. Ilmoittautumisesta ja tarkemmasta aikataulusta ilmoitetaan myöhemmin. Odotellessa voit vaikka käydä foorumin kautta käydä katsomassa viime vuoden kuvia ja videon: http://www.suomenalppikerho.fi/phpBB2/viewtopic.php?t=41
Tämän vuoden kisan tiedotus. http://www.suomenalppikerho.fi/phpBB2/viewtopic.php?t=94

VAIKEUSKIIPEILYN PM-KISAT

TEKSTI MARI RAUTIAINEN

Vaikeuskiipeilyn PM-kisat järjestettiin 14-15.10. Joensuu Areenassa

Kisoihin osallistui 20 miestä ja 7 naista viidestä eri maasta. Kisaajia olisi tietenkin voinut olla enemmän, mutta pieni määrä takasi sen, että kaikki kilpailijat pääsivät kiipeilemään ainakin kaksi reittiä. Pitkästä aikaa myös islantilaiset olivat mukana.

Lauantaina kiivettiin karsinnat ja semifinaalit

Miesten karsinnassa Tomi Nytorp oli ainoa suomalainen, joka toppasi karsintareitin. Kaiken kaikkiaan karsintareitin ylös asti selvitti kuusi kilpailijaa. Koska kilpailijoita oli vain 20, kaikki kilpailijat jatkoivat kuitenkin seuraavalle kierrokselle ja saivat näin toisen mahdollisuuden. Semifinaalireitin muodokas toisen lipan ylitys oli monelle liian vaikea kohta ja siinä tehtiinkin finaalikarsintaa. Suomalaisista homman selvitti ainoastaan Olli-Petteri Manni.

Naisten vahvuus pääsi yllättämään reitintekijän ja toppeja nähtiin karsinnoissa viisi, ja myös Eerika pääsi toppiotteeseen, mutta jalka lipsahti ennen klippausta teipin väärälle puolelle.

Naisten semifinaaleissa alkoi jo tulla enemmän eroja, ja tämän reitin toppasivat vain Norjan Linn-Karin Stendal ja Hannah Midtbo.

Finaalit hyvin nukutun yön jälkeen

Sunnuntain finaaleihin lähti kahdeksan miestä ja seitsemän naista. Olli-Petteri Manni oli ainoa suomalainen sunnuntain miesten finaalissa ja kiipesi hienosti neljänneksi.

– ”Ei tullut virheitä, mutta pitemmälle en vaan päässyt. Ihan hyvä suoritus, ja sillä tuli myös uran paras PM-sijoitus, tuumi 32-vuotias turkulainen, joka ennen eilistä oli PM-kisoissa yltänyt parhaimmillaan kuudenneksi”, kertoi Olli maanantain Karjalaisessa.

Viime vuoden nuorten maailman mestari, Norjan Magnus Midtbo, oli odotetusti myös finaalipäivän ennakkosuosikki. Yllätykseksi niin yleisölle kuin reitintekijällekin hän ei kuitenkaan topannut reittiä, mutta kiipesi silti pisimmälle. Toiseksi tuli Ruotsin Magnus Högström ja kolmanneksi Norjan Sindre Saether.

Naisten sarjassa kaikki kilpailijat pääsivät kokeilemaan finaalireittejä. Myös naisten reitti oli siinä mielessä hieno, ettei kukaan sitä topannut. Lähimmäksi pääsi Linn-Karin Stendal, joten kultamitalit menivät molemmissa sarjoissa Norjaan. Sunnuntain pettynein kisaaja oli todennäköisesti Roosa Huhtikorpi, jonka tavoitteena oli mitali, mutta tällä kertaa Roosa jätettiin viidennelle sijalle, eikä koko kisassa siis nähty suomalaisia palkintopalleilla.

Ville Kiiski

Olli Manni ja Hannah Midtbo semifinaalireiteillä.

Arttu Puhakka

Linn-Karin Stendal finaalireitillä.

Reitit ja järjestelyt saivat kiitosta

Kisat kokonaisuudessa saivat paljon kiitosta kilpailijoilta. Areenan tilat ovat aivan omaa luokkaansa, tekniikka pelaa ja seinän profiili on erittäin hyvä kisojen järjestämiseen.

Reitit olivat maailman luokan tasoa, sillä reitintekijänä oli slovenialainen Aljosa Grom. Gromilla on mm. seitsemän Slovenian mestaruutta ja useita maailman cupin osakilpailusijoituksia. Hän lopetti kilpailu-uransa 2002 ja nykyisin hän tekee reittejä muun muassa seinäkiipeilyn maailman cupin kisoihin. Joensuuhun Grom tuli lähes suoraan Shanghain MM -cup reittejä tekemästä. Ja täytyy sanoa, että mies osaa hommansa: kaksi päivää nosturin nokassa lähes yksin ja kuusi reittiä hoidettu. Tosin Joensuu Areenalla puitteet reitintekemiseenkin ovat erinomaiset, kun reitit pystytään tekemään nosturilla ylös asti.

Paikallinen kiipeilyseura ja Areenan henkilökunta olivat mahtavasti mukana järjestelyissä. Kisoja ei olisi pystytty järjestämään ilman yhteistyökumppaneita, joita saatiin mukavasti mukaan niin maakunta- kuin valtakunnan tasollakin. Heille kuuluu erittäin iso kiitos kisojen sujuvuudesta! Maakuntalehti Karjalainen raportoi sunnuntain ja maanantain lehdissä näyttävästi kisoista, mikä omalta osaltaan toivottavasti tuo uusia kiipeilyn harrastajia Areenalle. Lisäksi kisat näytettiin lauantaina livenä netissä ja myös sunnuntain finaalit olivat näkyvillä jo heti alkuillasta. Näin pitää kiipeilyä tuoda näkyville!

P.S. Spotteriosaston juttuna kerrottakoon myös, että paikallisen seuran jäsenet olivat järjestäneet lauantai-illaksi bileet, ja ”hyperfinaalit” ratkottiin tanssilattialla. Tämän kisan voitto taisi mennä tuomareille, vaikka mm. islantilaiset kisaajat ja joku paikallinen kilpailijakin suoriutuivat hienosti tästäkin urakasta raskaan karsintapäivän jälkeen. Ja aika reippaita olivat toimitsijatkin sunnuntaina.

Arttu Puhakka

Magnus Midtbo semifinaalireitillä.

PETZL POHJOISMAIDEN MESTARUUSKILPAILUT 14–15.10.2006

NAISET

1. Stendal, Linn Karin, Norway
2. Midtbo, Hannah, Norway
3. Ostergaard, Stine, Denmark
4. Folkestad, Malin, Norway
5. Huhtikorpi, Roosa, Finland
6. Jokivirta, Mina, Finland
7. Pawli, Eerika, Finland

MIEHET

1. Midtbo, Magnus, Norway
2. Högström, Magnus, Sweden
3. Saether, Sindre, Norway
4. Manni, Olli-Petteri, Finland
5. Norregaard, Rasmus, Denmark
6. Thorbjornsen, Kristoffer, Norway
7. Gross, Johan, Sweden
8. Carlsson, Erik, Sweden

.....

9. Nytorp, Tomi, Finland
10. Huhtikorpi, Kuutti, Finland
11. Nugent Martin Finland
12. Penttinen, Pasi, Finland
13. Haakana, Rami, Finland
14. Olsen, Eirik, Norway
15. Tapaninen, Teemu, Finland
16. Gunnarsson, Elmar Orri, Iceland
17. Bjornsson, Valdimar, Iceland
17 Gudmundsson, Hjalti Rafn, Iceland
19. Suihkonen, Henrik, Finland
20. Staerk, Jacob, Denmark

ASEMABOULDER 2006
16.12.2006 klo 10.00

Koivukylä / Björkby

Paikka: Klondyke Wall 16.12.2006 klo 10–. Koivukylän asema, Koivukylän Puistotie

Sarjat: Kovat kundit
Mimmit
Toppahousut

Reitit: 6a-8a+ (Fontainebleau)

Karsinta: Kinkkuboulder tyyliin. Karsinnassa noin 40 reittiä, aikaa noin 4 h

Finaalit: 4-6 Boulderia/sarja. Aikaa 4-6min/reitti.

Kisamaksu: 20 €. Maksetaan paikan päällä.

Ilmoittautuminen: Etukäteen, 15.11-30.11.2006 välisenä aikana osoitteeseen: asemaboulder@klondykewall.net
HUOM: rajattu osallistumismäärä!
Info: www.slouppi.net

TERO & TOMI

Paikka: Yosemiten kansallispuisto/Kalifornia
Aika: Lokakuu 2006
Reitti: The Nose/El Capitan
Kiipeilijät: Joonas Sailaranta ja Lasse Nuutinen

Joonas ja Lasse ovat vasta toinen suomalainen köysistö, joka on kiivennyt tämän ehkä maailman kuuluisimman kiipeilyreitin. Ensimmäiset olivat Henkka Suihkonen ja Martin Nugent vuonna 1996. Reitti on 1000 metriä korkea, enimmäkseen pystysuora lähes täydellisessä graniitissa ja se kiivetään yleensä 32 köydenmitassa.

Tässä Joonaksen mietteitä:

El Capitan on monille kiipeilijöille jonkinlainen pitkän ajan unelma. Vaikka ***The Nose*** on periaatteessa kiivettävissä kohtuullisilla kiipeilytaidoilla ja hyvällä kondiksella... hankalaa logistiikkaa lukuun ottamatta, harva silti koskaan lähtee seinälle. Nosella ei silti mitään saa ilmaiseksi vaan monet köydenpituudet ovat greidiinsä nähden erittäin vaikeaa halkeamakiipeilyä ja kovimmille kundeille ja mimmeille löytyy jopa 5.13+ pitchejä, joita yrittää vapaasti. Meille oli nyt korkea aika lähteä seinälle josta oli vain puhuttu vuosikausia. El Capitanin kiipeäminen on varsinainen ”deja vu”, kun on vuosia seurannut ”isojen poikien” edesottamuksia maailman kuuluisimmalla kalliolla ja kuvat on syynätty tarkkaan moneen otteeseen. The Nose on El Capitanin pitkistä reiteistä selkeästi suosituin ja tämä näkyy jo alhaalta käsin seuratessa kymmentä eri köysistöä. Reitillä saattaa pahimmillaan joutua jonottamaa vuoroaan ständillä tuntikausia, ellei kohteliaasti tai tarvittaessa röyhkeästi kiipeä ohi toisten varmistuksia käyttäen. Lassen kanssa olimme onnekkaita ja parin hitaamman köysistön jälkeen seinällä ei ollut edessämme ketään hidastamassa. Taktiikkamme ei kuitenkaan ollut se ”fast and light”.

Lasse Nuutinen

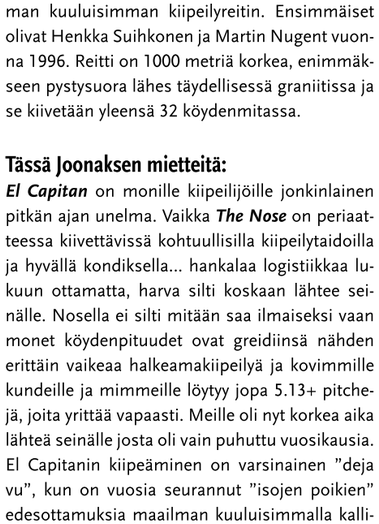

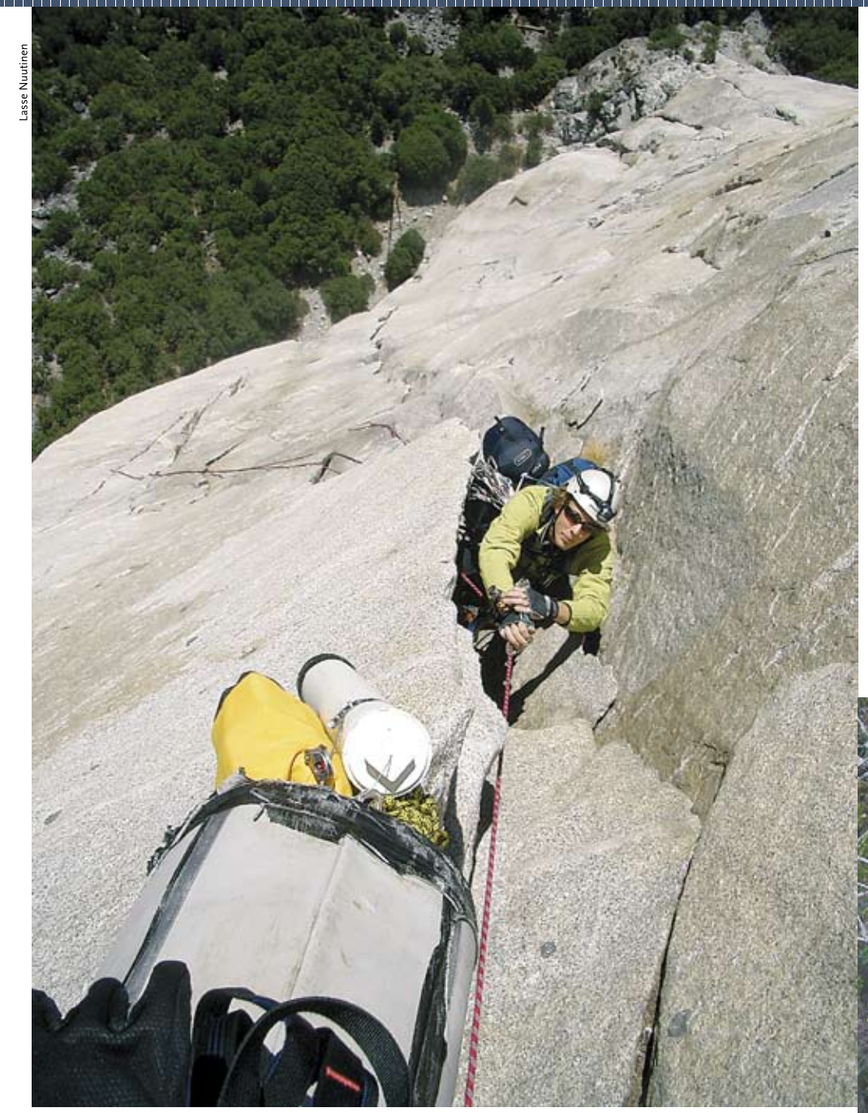

Lasse Nuutinen

Ensimmäinen päivä seinällä.

Seinällä meni mukavasti neljä päivää ja kolme yötä kuunnellen kaiuttimista Depeche Modea ja haulaten ylös punaviinejä, jotka Lasse muistaakseni taisi juoda kokonaan. Kokemuksena El Capitan oli joka tapauksessa jokseenkin rankka... ainakin henkisesti. Kiivetessä Texas flake -pitchin hormia tai aamulla kömpiessä makuupussista kylmään ulkoilmaan, voi joskus ihmetellä kaiken tarkoitusta. Kallion päällä ei silti ole epäilystäkään siitä etteikö homma olisi maailman hienointa puuhaa muutaman muun aktiviteetin lisäksi :)

Tunnelmaa ständillä.

Köysittely

Tomi Nytorp teki 31.7. suomalaista kiipeilyhistoriaa avaamalla maamme ensimmäisen 8 c-reitin, minnekäs muualle kuin Suomen sporttikiipeilyn mekkaan Nummeen! Reitin nimi on ***Syncro*** ja vaikeutta siis uraauurtavat ***8c***. Kuvia Tomin suorituksesta muualla tässä lehdessä. Lisäksi Tomi kiipesi uuden variaation ***Shake My Tree*** -reittiin, tälle oikealle kaartuvalle linjalle tuli nimeksi ***Nummisuutari*** ja vaikeutta on ***8a***.

Naisten köysikiipeilyn taso on taas noussussa ja tästä esimerkkeinä Mina Jokivirran kesällä kiipeämä Nummen klassikko ***Alibi 7c*** ja Janina Käyhkön nousu reitillä ***Vitamin M 7c*** Klöverbergetillä.

Nalle Hukkataivalta ei ole totuttu näkemään köyden päässä, mutta kun hän sitoo kasisolmun valjaisiin, niin tulosta syntyy. Aiemmin Nalle oli kiivennyt Köverbergetillä reitin ***Vacuum 8a***, ja elokuussa syntyi ensinousu projektiin, joka sai nimekseen ***What Goes Up...*** Kruksikas reitti kulkee *Vacuum*in oikealla puolella ja Nalle greidiarvio on ***8b***. Huhut kertovat, että saattaa olla vaikeampikin...

Martin Nugent on totuttuun tapaan ollut kesällä hyvässä kunnossa! Ensinousut syntyivät reitteihin ***Baba Baba Gur Gur 8a+*** Salon Haukkamäellä, ***Kultakanta 8a*** Itä-Suomessa ja ***Gyllene Tider 7c+*** Siuntiossa. Martin toisti myös ***El Toro:n 8a+*** Klöverbergetillä.

Teemu Tapaninen ei treeniä kaipaa! Työkiireiden ja perheenlisäyksen vuoksi treenikerrat ovat jääneet viimeisen vuoden ajan vähiin, mutta siitä huolimatta ***Vacuum 8a*** taipui kesällä Klöverbergetillä.

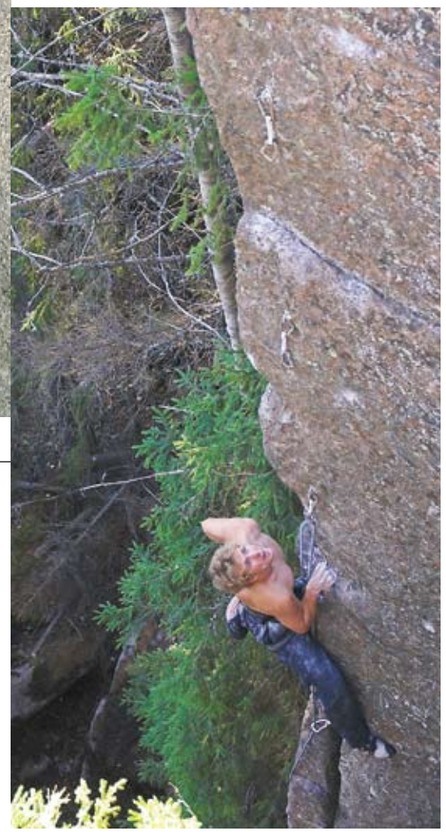

Rami Haakana

Joonas reitillä Dragon 7b/+.

Samuli Mansikka

Jere Pettersson

Samuli Mansikka

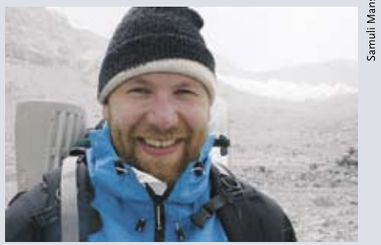

Samuli Mansikka

Jere Pettersson

Samuli huiputti Cho Oyun

Samuli Mansikka (28) ja Jere Pettersson (26) viettivät syyskauden maailman kuudenneksi korkeimman vuoren, Cho Oyun (8201 m.) rinteillä Tiibetissä. Poikkeuksellisen myrskyisistä sääoloista huolimatta Samulin onnistui tavoittaa huippu 2.10, klo. 8.30. Nousussa ei käytetty pullotettua happea. Jere kerkesi kahdesti ykkösleiriin n. 6400 metriin, ennen kuin pitkään jatkunut yskä ilmeisesti mursi yhden kylkiluista. Ennen Samulia Cho Oyun huipulla on käynyt kaksi suomalaista; Tuula Nousiainen vuonna 1998, sekä Veikka Gustafsson 2005 (ilman pullotettua happea). Lisää matkasta seuraavassa Kiipeily-lehdessä, sekä webissä osoitteessa: ***www.samulimansikka.com.***

Ruotsin Niemiselissä kiivettiin seuraavasti: Jari Pöllänen reitin ***I Feel Good 8a*** ja Lani Lehtola reitin ***Decibel 8a***.
OPM:n eli Olli-Petteri Manni ensinousi Angelniemessä erittäin teknisen reitin ***Onni 8a*** ja Naantalin Härmälänrotkossa alkoi ***Selibaatti 8a***.

Ruotsinpyhtään Haukkakalliosta on kesän aikana muodostunut läheisen Huuhkaajavuoren kanssa laadukas kiipeilykokonaisuus. Reittejä on jo useampi kymmenen, sekä omilla varmistettavia että sporttireittejä. Yksi hienoimmista pultitetuista, ja varmasti Suomen komeimpia greidissään on Rami Haakanan ensinousema ***Dragon 7 b+***.

Boulderit

Nalle Hukkataival jäi Arcon Rockmastersin jälkeen Sveitsiin bouldroimaan ja keskittyi kovien bouldereiden projektointiin. ***New -bace -line 8c (8b+?)*** oli Nallen omin sanoin “karvan päässä” ja Chris Sharman ***Practise of the Wild 8b+***: ksi greidaama toistamaton ongelmakin erittäin lähellä onnistumista. Näiden pariin Nalle varmaan palaa tulevilla matkoilla. Nallen loistavasta Arcon kisasuorituksesta voit lukea erillisessä jutussa!

Myös Oulun Sami Haapakoski on ollut kovassa boulderkunnossa kesän aikana. Ahvenanmaan Kasvikenillä hän toisti Tomi Nytorpin ensinouseman ***Mongooli 8a.***.

Syncro

Saavuin tähän mystiseen paikkaan ensimmäisen kerran vuonna 1995. Roikuin muistaakseni avuttomana Alibissa ja taisin sitä Adlonin tiukkaa alkuakin hieman ihmetellä. Tarkemmin muistellen juuri Adlon taisi olla ensimmäinen kosketukseni 8an tasoiseen kiipeilyyn. Seuraavalla kosketuksella vuonna 2004 kiipesinkin suurempia ihmettelemättä reitin ylös.

Vuonna 2005 viritin köyden kallion keskellä kulkevaan, huiman mielenkiintoisen näköiseen linjaan. Otteita tuntui olevan koko matkalla, ei yhtään isoa kahvaa tai hyllyä. Tämä näytti erityisen lupaavalta.

Työstin muuveja ja sain jonkinmoisen kuvan kokonaisuudesta, todella jatkuva, kunnon staminapätkä. Tälläisestähän olen aina haaveillut, olin jopa hetkellisesti innoissani. Tuntien kuitenkin oman motivaationi kovia red-pointeja kohtaan en vielä kuitenkaan innostunut liikaa.

Niinhän siinä kävi että seuraavan kerran palasin reitille vasta syyskäsällä 2006. Tällä kertaa olin päättänyt kiivetä reitin kesti mitä kesti. Neljä työstöpäivää ja kiipesin ensinousun reittiin 31.7., olin jopa hieman yllättynyt, eihän sen vielä pitänyt mennä.

Reitin kiipeäminen ei suinkaan ollut helppo, päin vastoin, jouduin taistelemaan oikein kunnolla aina viimeiseen muuviin asti, josta olinkin vähällä tippua.

Reitti antoi työstäessä hieman väärän kuvan sen kokonaisraskaudesta. Suurin osa muuveista oli aika helppo tehdä yksitellen, mutta kun oli aika linkata ne kaikki yhteen ja vielä pysähtyä klippaamaankin kuudesti, niin reitti paljastui todella vaikeaksi.

Useinhan käy niin että työstettyään pitkään reittiä niin lopullinen kiipeäminen tuntuu helpommalta kuin ennakkoon oli arvioinut Tässä tapauksessa kävi aivan päinvastoin.

Vaikeusasteesta voin sanoa varmaksi vain, että se on vaikein kiipeämäni reitti. Sovitaan että tuo 8c toimii kärpäspaperina muita tämän tason kiipeilijöitä varten. Spekuloidaan vaikeusastetta toiston jälkeen lisää.

Suihkosen Henkalle suuret kiitokset linjan oivalluksesta sekä pulttauksesta ja että sain ylipäätään luvan kiivetä tämän mielettömän projektin ja samalla nostaa Suomivaikeus-astetta uusiin numeroihin (perinteen mukaan tämä tapahtui Nummessa). Nyt asteikko loppuu vissiin numeroon 10+.

Tomi Nytorp.

RAMI HAAKANA

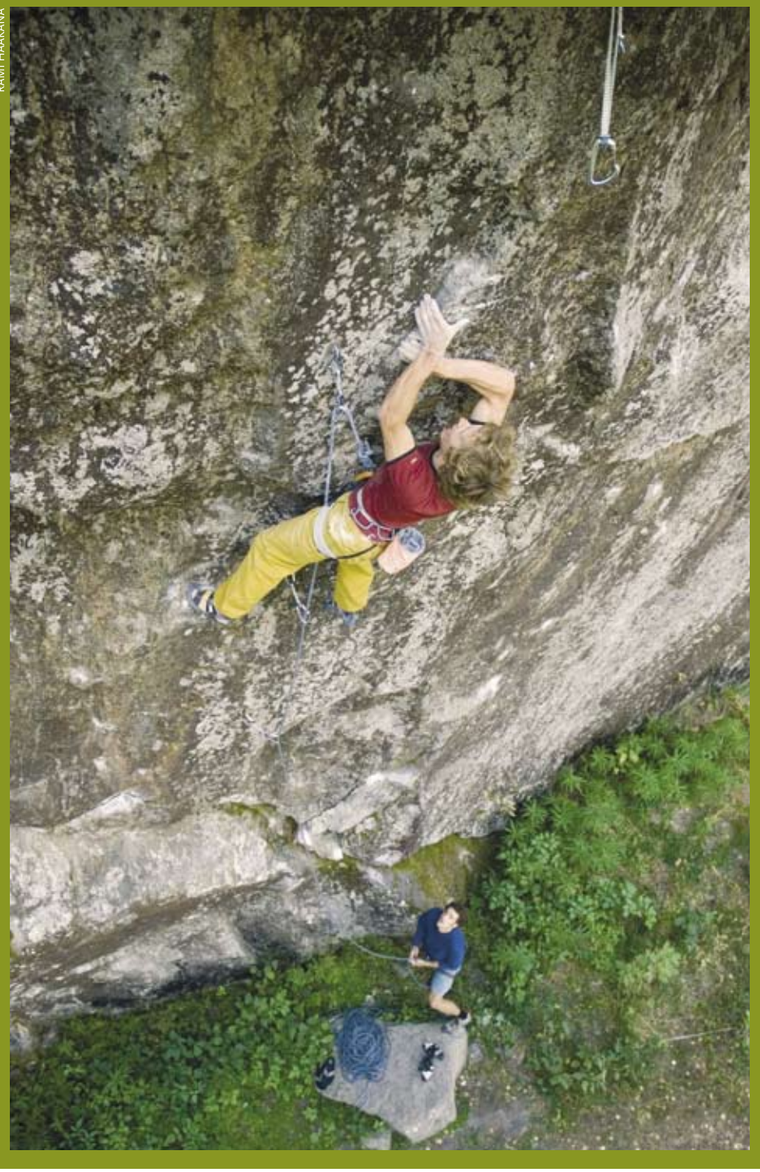

RAMI HAAKANA

Joshua Tree

MORO! Nyt on sitten koluttu Joshua Tree läpi melkein kokonaan boulderoinnin osalta. Suurin piirtein kaikki alueet on nähty ja täytyy todeta, että hieno paikka. Hieman täytyy ottaa takaisin siitä mitä viimeksi kerroin kivenlaadusta, että ”hieman” karheaa, sormia kuluttavaa graniittia tämä sittenkin on. Paikallisten kiipeilijöiden kanssa juteltiin muutamia viikkoja sitten ja kun kehuin paikkaa, sanoivat että näkisitpä SANTA BARBARAN...Mietin hetken, että minkä SANTA BARBARAN? No mentiin sinne pari viikkoa sitten ja loistava paikka. Monen boulderoijan mielestä paikka on Californian ykkönen boulderoinnissa. Hiekkakiveä, meri lähellä, lämpötila sopiva...LOISTAVAA! Tommi

Christina Heilman

Tommi Kaikkonen klassikolla White Rastafarian, Joshua Tree.

Mina Jokivirta

Tomi Nytorp reitillä Bubba Gump V 10, Buttermilks Kalifornia.

Pelkoa ja inhoa alpeilla

– Eli miten Juha ja Jose määrittelivät käsityksensä hedonismista uudelleen

Teksti ja kuvat: Juha Evokari

Prologi

Eysins, Sveitsi. Jukka Laajarinteen tytär Varpu hyppii pääni päällä ja yrittää tunkea kansallispäivän kunniaksi Sveitsin lippua korviini. Jose eli Johannes Kärkkäinen makaa lattialla tiedottomana nuhjuiseen huopaan kääriytyneenä. Miehen aamulitargia näyttää tänään kestävän oleellisesti normaalia kauemmin. Sosiaalinen toiminta on siis ollut tänään voittopuolisesti allekirjoittaneen harteilla: on laybackatty ovenkarmeissa ja pelattu muistipelejä huonolla menestyksellä. Kokeillaan kuitenkin toimisiko pää paremmin muisteltaessa viimeisen parin viikon tapahtumia.

Tehokkuusajattelua

18.7.2006 oli varmasti yksi elämäni tehokkaimmista päivistä, mitä tulee liike-energian määrään. Taksi kentälle 05.15. Kone Kööpenhaminan kautta Geneveen, perillä 11.15. Pikkubussi Chamonixiin klo 11.30. Les Arollesin leirintäalueella 12.30. Ruokaostokset ja perusharhailu laaksossa puristuvat pariin tuntiin. Ehditään vielä vaihtaa kuulumiset Tampereen nuorisolähetystyöläisten Lauri Hämäläisen ja Ville Koskelan kanssa. Montenversin junassa ollaan viiden aikaan. Haikki Envers d'Aiguillesin majalle vajaat neljä tuntia. Pakollinen ekan illan patonki ja juusto majan raukeassa hiljaisuudessa ja yhdeltätoista petiin. Pää tuntuu seuraavan kroppaa parin tunnin viiveellä, mutta yön liukuhihna tuo sen varmaan samalle viivalle aamuun mennessä. Päivän planetaariset mittasuhteet saavuttaneesta inertiasta riippumatta koemme kuitenkin Josen kanssa oppineemme jotain. Jaotellaanpa hieman:

Ensinnäkin ruokaostoksien perussääntö (jota voitaisiin tässä nimetä L. Hämäläisen yhden euron laiksi): Primääriehto: Laaksossa käytä ainoastaan Super U-kauppaa. Sekundaarinen ehto numero yksi: Osta ainoastaan Bien Vu-tuotteita (verrattavissa Suomen Rainbow, Pirkka ja Euroshopper housebrandeihin). Sekundaarinen ehto numero kaksi: Yksittäinen tuote ei saa maksaa yli yhtä euroa. Amatööreinä rikomme sääntöä lukuisia kertoja, myöhemmin hupeneva budjetti palauttaa meidät ruotuun.

Toiseksi sääntö luopumisen mahdollisuuden hyväksikäytöstä. Jos kannetaan tavaraa huomattavia matkoja samalla ylittäen lukuisia korkeuskäyriä, ei kannata kantaa turhia tai raskaita tavaroita. Retkikuntamme kantoi Enversin majalle (nettonousua Mer de Glasilta n. 800 metriä) muun muassa seuraavat tavarat:

- makuupussit (Enversin majalla on huovat)
- makuualustat (Enversin majalla on patjat)
- bivypussit (Enversin majassa on katto)
- 15 jatkoa, kaksi kiilasettiä ja tuplakoot lähes kaikista kamuista (käytimme yhteensä alle kymmentä jatkoa, noin neljää kiilaa ja tuplia ainoastaan 0.75 kamusta)

Lisäksi Josen repussa oli useampi puuvillapaita, jonka niskalapuista bongasimme myöhemmin tekstin "heavyweight cotton". Niin ja tietysti farkut.

Näillä kantamuksilla herätimme siis suuria tunteita eri viiteryhmissä. Montenversin junan turistit kunnioittivat meitä. Enversin majan emännät pilkkasivat meitä. Itse koimme syvää sääliä itseämme kohtaan. Omaa tunnetilaani kirkastivat vielä kantapäitteni lasinalusen kokoiset rakot, jotka alkoivat muodostua kovissa kengissä jo kävellessämme asfalttitietä Montenversin asemalle. No, patonki- ja juustoillallinen näköalanaan auringon viime säteissä kylpevä Grandes Jorasses lepuutti mielen ensimmäiseen majayöhön. Enversin majalla käyneille tai sinne aikoville voidaan tässä muuten mainita huvittava kuriositeetti. Alasalin laverin tikkaat on varmasti muotoillut joku inkvisiittori, sillä puolat on aseteltu tikkaille kulmat jalkapohjaa kohti. Jose kuvaili myöhemmin laverille kapuamista päivän "henkilökohtaisena kruksina".

Children of the moon

Josen fiksaationa on kiivetä tällä reissulla La Pyramid, 20 köydenpituuden vaikea (ED2) reitti. Yhden Olhavan keikan harjoituksen jälkeen emme lähde kylmiltään lähetystyöhön vaan lämppäämme 8 kp:n Children of the Moonilla. Heräämme makuusalin jo tyhjennyttyä, aamurutiinien harjoitteluun menee toista tuntia. Viime vuoden reissusta viisaampina tankkaamme nestettä ruumiin sietorajoille asti. Joka-aamuinen henkilökohtainen annokseni koostuu puolesta litrasta maitoa, toisesta mokomasta berocca-liuosta ja vielä 1,5 litrasta puhdasta vettä. Näin auringon paahtamallakin kalliolla riittää päiväksi yksi juomapussillinen. Enversillä tankkaus on helppoa, kun jäätikön sulamisvettä tulee suoraan hanasta.

Children of the Moon on huippugraniittia. Helppoa halkeamaa ja fleikkien muodostamia kahvoja valuu toimistoelämän pehmittämille käsilleni. Eksymme pari kertaa, mutta oloni on kuitenkin rento; aurinko paistaa ja päivänvaloa piisaa. Toppi ei ole toppi laisinkaan, vaan pieni hylly huomattavasti ennen Aiguille de Greponin huippua. Oikealla La Pyramid jatkuu toiseen osaansa. Telepatiakykymme ovat jo näköjään kehittyneet tietylle tasolle, sillä toteamme lähes yhteen ääneen, että ainakaan huomenna ei vielä tarvitse sinne lähteä. Tarvitaan lisää nopeutta (lue: vähemmän varmistuksia eikä harhailua reitinvalinnan kanssa) sekä rutiinia ständityöskentelyyn. Tänään olemme vielä arponeet turvonneiden räkkiemme kanssa, mutta toiminta paranee päivä päivältä kun opimme toistemme toimintatapoja ja jätämme hukkametallin majalle.

Köysi jumittuu kaksi kertaa kuuden laskeutumisen aikana. Tästä loivan kahvareitin kirouksesta selviämme tällä kertaa kuitenkin lyhyillä ja helpoilla sooloilla ja olemme majalla jo varhain iltapäivällä. Otamme eilen opitut tamperelaiset termit välittömästi käyttöön ja suoritamme "taakin mäsäytyksen". Tarkoittaa reilua päivällistä. Auringossa sikaaria poltellessa kelailen päivän antia. Oudon vähän on jäänyt mieleen itse reitistä, ehkäpä särkevät rakot ovat pitäneet muistiärsykkeet aisoissa. Sen sijaan kristallinkirkkaana on Josen ulkovessakäytäntö, joka onneksi jää ainutlaatuiseksi. Kuten jokainen kiipeilijä tietää, hätä yllättää usein välittömästi ennen reitille menoa ja on suoraan verrannollinen reitin vaikeustasoon. Enversin reitit lähtevät Trelaponten jäätiköltä eli näkösuojaa erilaisille toimituksille on vaikea löytää. Näin ollen matemaattisesti lahjakas henkilö hakeutuu mahdollisimman lähelle itse seinää

minimoidakseen aiheuttamansa näköhaitan. Ja joutuu nenäkkäin kallion ja jäätikön välissä olevan reunarailon eli rimayen (aika usein kuulee tätä railoa sanottavan bergschrundiksi, mikä ei täysin pidä paikkaansa. Kiitokset Jukka Laajarinteelle tarnnekusesta!) kanssa. Railo on tässä vaiheessa kesää kapeimmillaankin sellainen reilun metrin levyinen ja huomattavasti syvempi ja chimney -tekniikan ystävänä Jose asettuu toimintavalmiuteen vähintäänkin epäortodoksisella tavalla. Jalat tukevasti (?) railon jäiseen reunaan ja selkä sileää graniittia vasten. Ihan ok, mutta exitti onkin sitten mielenkiintoista katseltavaa. Koska kuvamateriaalia tästä tapahtumasta ei ole, jätämme loppuosan lukijan mielikuvituksen varaan.

Grepon – Mer de Glace

Yhteisellä päätöksellä siis lykkäämme La Pyramidia ja tilalle pitää keksiä jotain. Köysistössämme reittien skauttaushomma on jaettu siten, että Jose hoitaa kaltsit ja minä vuoret. Niinpä kuulenkin iltasella jonkinmoisen kiertolauseen: Jose: "sähän tykkäät kans kiivetä pitkää ja helppoa". Juha: "Joo". Jose: "No tossa ois". Juha: "Niinpä tottavie onkin".

Reitin nimi on Grepon / Mer de Glace, ensinousu 1911 ja viimeisen kp:n Knubel-crack oli pitkään massiivin ainoa 5+. Niin joo ja niitä kp:itä on tosiaan sellaiset 35, nousua 800 metriä. Griffin lupaa oppaassaan, että majalta toppiin kuluu noin 8 tuntia. Viime vuodesta viisastuneina osaamme kertoa Griffinin ajat kahdella ja herätys onkin jo sitten kello 4. Näin laskemme ehtivämme kivelle juuri aamun valjetessa.

Pakkaamme kamat valmiiksi ja suoritamme iltatoimet. Iltatoimista vielä sen verran että niitäkin lienee niin monta eri sorttia kuin suorittajaa. Siinä missä allekirjoittanut harjaa hampaat ja listaa huomispäivän kauhuskenaarioita Jose lappaa kurkkupastilleja kitaansa. Sinne mahtuu 18. Aamuherätyksen yhteydessä Josen tyyny on liimautunut kiinni partaan miehen kuolattua leijonanosan pastilleista. Partakin on jäykkä ja ojossa kuin nukkumatilla. Tässä vaiheessa allekirjoittanut alkaa laskea aamuja kotiinlähtöön. Mutta lähdetään nyt reitille kuitenkin.

Kiipeily on loivaa ja etenee aluksi hyvää tahtia. Vertaan progressiotamme oppaaseen ja totean meidän olevan jopa edellä kahdeksan tunnin määräajasta. Parin tunnin jälkeen spottaamme oikealla vanhan majan jäänteet, ja silloin tällöin halkeamista törröttävät ruosteiset haat toimivat väylämerkkeinä graniittimeressä. Kohtalon oikusta alamme running -belayn ylittäessämme keskivaiheen solaa. Aikaa säästyy, kun ei tarvitse huolehtia ständeistä ja varmistamisesta. Pikkuhiljaa reitti jyrkkenee ja vaihdamme takaisin varmistusmoodiin. Ensin Jose eksyy reitiltä ja heti perään minäkin. Tästä innostuneena aika ottaa jalat alleen ja huomaamme hukanneemme parikin arvokasta tuntia. Näin siis kantapään kautta opimme helppojen klassikkoreittien kultaisen säännön: kiipeä aina sieltä, missä on helpointa. Toistelemme tätä mantran lailla ja iloitsemme klipatessamme jo eläköityneitä pitoneita ja V-hakoja.

Iltapäivällä taivas tummenee ja teemme yksimielisen päätöksen laskeutumisesta. Kai se on yksimielinen päätös, jos minä olen sitä mieltä? Greponin huippu näkyy jo melko lähellä, matkaa olisi jäljellä ehkä viisi köydenpituutta. Pitää kuitenkin muistaa, että edessä on vähintään 20 kp:n laskeutumismaraton ja vieläpä tuntematonta reittiä. Normaalisti reitiltä tullaan alas vuoren toiselle puolelle Nantillonsin jäätikölle, mutta koska emme ottaneet rautoja mukaan emmekä halua haikata tuntikaupalla takaisin, olemme päättäneet laskeutua erästä vuonna 2003 avattua reittiä, jota majan henkilökunta suositteli. Topoa ei ole, joten olemme omien näköhavaintojen varassa.

Yli 20 kp:ta laskeutumista, kylläpä houkuttaa! Jossain vaiheessa huomaan sulkkariini muodostuneen kaksi uraa tuplaköysien kulutamina. Puuha kuitenkin toimii, ankkurit ovat uusia ja niiden välit mukavan pitkiä. Laskeutumisrutiinikin lähtee kuin itsestään kulkemaan: ensimmäinen laskeutuja pujottaa jo valmiiksi toisen köyden mailloniin – Juha vetää aina sinisestä ja Jose keltaisesta. Köysi ei jumitu kertaakaan. Pari epikinpoikasta toki tähänkin päivään mahtuu. Yhdessä laskeutumisessa reitti ylittää leveän solan diagonaalisesti. Etsin ankkuria hetken aikaa, kunnes näen sen ihan tuhannen päässä sivulla. "Tonne ei voi päästä, ei". Mutta miksi tuohon pulttiin on kiinnitetty 3 metrin köydenpätkä? No tottahan sillä flengataan pikku hyllylle, jota pitkin sitten nyhverretään ankkurille. Ja meikä nyhvertää, kovat kengät jalassa ja hanskat kädessä. Tietoisena siitä linnanmäestä, joka seuraa livetessä. Heivaria on varmaan luvassa ainakin 30 metriä. No eihän sitä tule vaan puuskutan itseni ankkurille. Josekin pääsee vielä sooloamaan iltahämärässä kunnes tunnemme taas jäätikön kylmän hehkun jomottavien jalkojemme alla.

Pakit siis tuli, mutta kummatkin vaikuttavat oudon tyytyväisiltä päivään. On kiivetty kevyesti yhden päivän enkat sekä metreissä ja että kp:issa. Ja vaikka teknistä vaikeutta ei juurikaan ole ollut, kropassa tuntuu. Eipä muuta kuin mäsäyttämään. Tänään myös murmelit mäsäyttävät, sillä ahneuksissa pataan pilkottu rasvainen maalaismakkara yllättää syöjät pelkällä lukumäärällään.

Yöllä alan nähdä kiipeilyunia. Makaan puolivalveilla punkassa ja kuvittelen olevani jollain ständihyllyllä. Majan puuseinä ja -katto vaihtuvat graniitiksi, lautojen väleistä tulee sormihalkeamia. "Miten ihmeessä me jatketaan tästä eteenpäin?" ajattelen tuijotellessani kattoon. Jose näkee muunlaisia unia ja pyrkii halaamaan minua viereiseltä petiltä. Torjun lähentelyt (ainakin toistaiseksi).

Piknik

Aurinko vain paistaa, eikä ole mitään mahdollisuutta pitää välipäivää. Jukka Laajarinne on tulossa mestoille seuraavana päivänä, mutta kai sitä tänäänkin jotain kiivetään. No kiive-

tään sitten vaikka Cinquieme Dynastie. Paitsi ettei kiivetä. Eka kp onkin todella timmi ja Jose kiroaa jo varttitunnin jälkeen. Alun vaikeuksien sokaisemana mies tekee irrationaalisen päätöksen ja lähtee tekemään poikkaria täysin blankolle feissille. Todella hintsut otteet eikä varmistuksia kahdeksaan metriin. Reitti kulkisi viisi metriä ylempänä täydellistä underclingkattoa pitkin. No pakithan siitä vihdoin tulee ja vieläpä mielenkiintoisella tavalla. Koska kiipeämme tuplaköysillä, lasken Josen alas ikään kuin kahdesta yläankkurista, jotka ovat kummatkin sivussa itse reitistä. Puhumattakaan siitä, että ankkurit ovat ”pommeja” luomupiissejä. No tosimies korjaa virheensä ja niinpä Jose lähtee tässä ”sivuyläköydessä” purkamaan reittiä. Noin kolmen tunnin jälkeen pääsen itse laittamaan tossut jalkaan. Kiipeily on hienoa, mutta jonkin huonon onnen lumouksen takia emme onnistu leveältä hyllyltä enää löytämään reitin jatkoa ja päätämme jättää projektin sikseen. Torkumme iltapäivän auringossa kunnes aurinko kipuaa Aiguille du Roc:n toiselle puolelle ja jatkamme varjossa vielä yhden kp:n ennen laskeutumista. Itse asiassa emme ole olleet laisinkaan Cinquieme dynastiella, vaan Marchand des sables-reitillä. Kolmen kiivetyn kp:n perusteella reitti näyttää niin hyvältä, että päätämme palata takaisin yli-huomenna. Tästä kaikesta rentoutuneena Jose heittää LA -puhelimen jäätikölle. Puhelin löytyy, mutta mikrofoni on rikki ja patterit kateissa.

Sonam

Oi muusat, laulakaa ylistystä Jukalle! Sillä Jukka tuo muassaan rakkolaastareita ja sikaareita. Tästä riehaantuneina ostamme oikein olutta. Se onkin vahvaa sorttia ja puheet käyvät levottomiksi hyvissä ajoin ennen nukkumaanmenoaikaa. Kehittelemme lisää termejä kiipeilysanastoomme ja redusoidumme muutenkin henkisesti.

Aamulla kokeneet Enversin kävijät antavat Jukalle ohjeita: ”Ei kannata ottaa rautoja” ja ”Ei kannata ottaa hakkua”. Ai ei kannata vai. Arvioimme Sonamin (250m, 8 kp, 5c) lähdön väärin ja suuntaamme aivan jäätikön yläpäähän. Lumi on kovaa yön jäljiltä ja käy pirullisen jyrkäksi viime metreillä. Pelottaa ja ennen kaikkea nolottaa ihan vietävästi. Lopuksi joudumme tekemään jyrkällä pätkällä 10 metrin poikkarin reitin oikeaan alkuun. Saan Josen KTO -puukon hakuksi, Jose käyttää kiila-avainta (ei kuvia tästä). Jukka on sentään vanhana alppimiehenä ottanut mukaan hakun ja etenee varmasti. Seinämät kaikuvat allekirjoittaneen ja Josen itsesääliä huokuvista kirouksista.

Itse reitti on kuitenkin pikku namupala, helppoa ja leppoisaa kiipeilyä. Jukka kuumottelee alun halkeamassa, mutta pian jo juoksemme kahvoja pitkin ylös. Kolmistaan kiipeily sujuu mainiosti Reverson autoblock-toiminnon ansiosta. Käytän myös kolmosena hengailua valokuvaamiseen ja tyhjänpäiväisyyksien latelemiseen.

Nukkumatti

Onnistumme laskeutumaan jyrkimmän jäätikön yli ja paluu onkin vaivaton. Jukka suuntaa pian takaisin laaksoon ja sovimme tapaavamme Genevessä ennen lähtöämme. Samana iltana Lauri ja Ville saapuvat tuuraamaan hetkellistä suomalaisvajetta. Teemme pikatarkastuksen jamppojen ruokakasseihin: ei yhtään yli euron tuotetta, kaikki Bien Vu:ta. Elävät kuten opettavat. Paljon kiivenneinä tamperelaiset mielivät niin ikään Pyramidille, joka kuitenkin myöhemmin vaihtuu Pedro Polariksi. Hekin tosin lämppäävät Children of the Moonilla. Oma köysistömme suuntaa takaisin Marchand des Sablesille (jonka suomennos vaihtuu myöhemmin sapelikauppiaasta nukkumatiksi). Eipä suotta topossa mehusteta reittiä klassikoksi, myös jo aikaisemmin kiivettyjen kolmen kp:n jälkeen pääsemme kokemaan kerrassaan tyrmistyttävän hienoa kiipeilyä. Vielä toppaus Tour Rougen neulanterävään huippuun ja reitti ansaitsee klassikkostatuksensa. Tässä vaiheessa huomaamme jo keränneemme itseluottamusta ja varmuutta kiipeilyyn. Kuin vaivihkaa varmistusvälit ovat pidentyneet, harhailu loppunut ja ständipuuhastelu hiottu minimiin. Takana on parin kilometrin verran vertikaalia.

Bienvenue a Georges V

Mäsäytykset alkavat loppua ja huomaan mietiväni kiihtyvällä intervallilla tiettyjä Maslovin tarvehierarkian ylempiä hyödykkeitä kuten pain au chocolat'ia, maitokahvia jne. Taannoin muistaakseni Saatsi kirjoitti Kiipeilylehdessä aivan loistavan ylistyslaulun painille, joten pitäydyn tässä sen suuremmilta oodeilta. Tämän intron tarkoituksena oli siis oikeuttaa poislähtömme, mutta vasta viimeisen reitin jälkeen.

Heräämme huomattavan aikaisin, sillä emme halua missata viimeistä junaa laaksoon. Jo kuuden aikaan olemme reitillä, joka yrittää ekalla kp:lla lapsilukottaa meitä timmillä sormihalkeamalla. Jose kiroaa, meikä lappaa köytä. Taas käsittämättömän hienoa kiipeilytekniikoiden riemukulkua. Lähes kyyneleet silmissä mehustamme ständillä siitä ja siitä hienosta muuvista. Siinä välissä kiipeämme nopeammin kuin koskaan ennen, ottaen huomioon, että lähes kaikki kp:t hipovat kutosen greidiä. Keskiarvoajaksi kellotamme 20 minuuttia per kp.

Takaisin majalla hoidamme rahaliikenteen. Jose hymyineen pääsisi suoraan keksimainokseen, jos malttaisi ajaa partansa. SAKE:n ja siten UIAA:n jäsenenenä ja alaikäisenä hän maksaa Enversin majan luksuspalveluista 5,25 per vrk! Eipä minuakaan itketä reilun kympin päivätaksa. Haikkaamme kevein mielin jäätikön halki, pysähtyen ainoastaan allekirjoittaneen romantiikanpuuskan takia. Lorottelen tyhjään kokispulloon Mer De Glasin sulamisvettä kastevedeksi (Kirj. huom: oikoluvun tehnyt avovaimo pyysi lisäämään, että kukaan ei kirjoittamishetkellä ole siunatussa tilassa). Toivottavasti ei mene huonoksi.

Mäsäytysten mäsäytys

Laaksossa agenda on selvä. Kamat leirintäalueelle ja mäsäyttämään. Kännykät ladataan oktaavipuheluiden toivossa. Sormia vähän särkee, mutta muuten kondis on kohdallaan ja niinpä toteammekin välipäivän turhaksi. Seuraavana aamuna pistetään taas romppeet kasaan, tehdään ostoksia (ja nyt sääntö pitää) ja suhautetaan bussilla vuoren ali Courmayeriin. Sade alkaa sopivasti astuttuamme sisään bussiin.

Innominata

Jos Josella oli fiksaationsa La Pyramin kanssa, niin meikällä oli omansa Blancille. Huipulle mentäisiin Innominata -reittiä, tai ei mentäisi ollenkaan. Nimi tulee Italian puolen välihuipusta (Punta del Innominata), jonka terävä huippu piirtyy nätisti taivasta vasten. Reitti on greidattu D:ksi, eli nykystandardilla melko helpoksi. Uuden Neige, Glace & Mixte-oppaan tuplagreidauksessa vakavuusasteeksi on kuitenkin annettu 4 (eli enemmän kuin esim. Walker Spurille), koska reitti lähestymisineen on pitkä ja ainakin alppiskaalalla etäällä sivistyksestä.

Lähestyminen siis alkaa Courmayerista, josta onnistumme ihmeen kaupalla löytämään rautakaupan ja ilmastointiteippiä rautojen pohjaan. Bussilla mennään niin pitkälle kuin tietä riittää, viitataan kintaalla italiankieliselle tekstille sillan puuttumisesta, kävellään takaisin tunnin verran ja löydetään kiertotie Monzinon majalle. Haikki majalle sateessa (ensimmäinen sade muuten!) vie reilut pari tuntia ja saavumme illan jo hämärtyessä. Maja on kiinni ”erikoislaatuisen” remonttityön takia. Tässä kohtaa pääsemme taas suomalaisten lempiaiheeseen eli menneiden suuruuksien kansojen mollaamiseen. Käsillähän on malliesimerkki italialaisesta käytännöllisyydestä, jonka mukaan majaa korjataan juuri sen parhaimpana sesonkiaikana, kun samat toimenpiteet voisi suorittaa myös niiden 9 sulkemiskuukauden aikana. Olisiko Colosseum suljettu kuukausiksi parhaana Rooman valtakunnan turistiaikana?

Vedän sanat takaisin saatuani vettä ystävällisiltä työmiehiltä, jotka myös kutsuvat meidät keitolle ja kahville. Tyydymme kuitenkin alati avoinna olevan talvikerroksen mukavuuteen, joka koostuu kerrossängyistä ja huovista. Huopien välissä tuhisee jo muutama tuleva aamuvirkku. Herään keskellä yötä, kun kerroksen muut asukkaat lähtevät ylöspäin täydessä pimeydessä.

Itse jatkamme matkaa Brouillardin jäätikölle päin hyvän aikaa sarastuksen jälkeen kirkkaassa säässä. Opaskirjan selityksen mukaan tulisi kulkea jäätikön vasenta laitaa, joka on aivan käsittämätöntä serakki -ja railohässäkkää. Jälkeenpäin kuulemme Jukalta, että reittikuvausten jäätiköiden puolet ovat aina virtaussuuntaan! Tässäpä pettämätön logiikka. Meidät kuitenkin pelastaa edellä mennyt ranskalaisporukka, jonka jälkiä seuraamme orjallisesti. Jopa siinä määrin orjallisesti, että kun en huomaa jäljissä köyden merkkejä, emme mekään köyttäydy. Jälkeenpäin omaatuntoani kolkuttaa pahemman kerran tämän valinnan takia sillä jäätikkö railoilee aika tavalla ja ylitämme useampia ohuita lumisiltoja. Jose on näissä puuhissa vielä aika tavalla untuvikko, mutta liikkuu nopeasti. Pian näemmekin jo Ecclesin bivakin. Bivakki on kuin jättimäinen peltitynnyrin puolikas, joka on tiputettu jyrkälle kiviharjanteelle. Reunarailon ylittämistä varten kaivamme toiset hakut ja pääsemme jopa vähän mikstasooloilemaan. Bivakilla haisee paska. Ulkovessan virkaa toimittaa majan ulkokieleke ja jätöksiä on ympäriinsä. Itse bivakki on kuitenkin kaikessa yksinkertaisuudessaan karun kaunis. Sisällä on yhdeksän kääntyvää kerrossänkyä ja niiden välissä pöytä. Tänä yönä ei tule aivan täyttä, vaikka yöllä edellemme lähteneet ranskalaiset ilmestyvätkin illalla. Heput ovat ENSA:n opiskelijoita, siis tulevia oppaita ja kiipeilyn ynnä mäenlaskun maistereita. Mukana on myös yksi opettaja. Tästäpä ilostumme suuresti, sillä ounastelemme pääsevämme seuraamaan heidän jälkiään huomisena toppipäivänä. Myöhemmin illalla ylemmälle bivakille saapuu vielä pari italialaista opasta, jotka ovat tulleet suoraan Courmayerista yhdessä (!) päivässä.

Mt Blanc

Toppipäivän lähtö siis kello kahdelta, kello soi yhdeltä. Soipa vain yhdeltä Suomen aikaa, eli olemme tietämättämme tunnin etuajassa. No, ei haittaa sillä vertikaalimetrejäkin on kiivettävänä kokonaista 1000. Aloitamme kompuroimalla muutaman tunnin pilkkopimeässä Ecclesin harjanteen kiviröykkiöissä. Huipulle ja sitä kautta Col Ecclesiin emme löydä millään, ja joudumme laskeutumaan umpimähkään. Jose liidaa ikuiselta tuntuvaa poikkaria kun näen ranskalaisten otsalamppujen keilat allamme lumirännissä. Juuketinmoinen saaketti, siinähän olisi ollut parisataa metriä ihan hullun siistinnäköistä lumikiipeilyä ja me könysimme irtokivikossa henkemme uhalla. Siis melkein neljän tunnin jälkeen olemme tasoissa meitä kaksi tuntia myöhemmin lähteneiden ENSAlaisten kanssa. Ensinnä ylöskiipeävä nuorukainen toteaa lakonisesti, että tämä lumikiipeilyhän olisi ollut varsin mukavaa noilla teidän teknisillä hakuilla. He ovat kiivenneet

jäätikköhakuilla ja pikkuvaratyökaluilla. Mutta nyt ainakin päästään loppumatka iisisti heidän perässä.

Joopajoo. Pojat häviävät näköpiiristä suunnilleen yhtä nopeasti kuin siihen ilmestyivät. Ei ehditä kunnolla sikaariakaan käryttää. Vuorossa on reitin kruksi, joka muodostuu vitosen hormista ja heti perään paljon tiukemmasta halkeamasta. Kovat kengät jalassa, kummatkin kengännauhat poikki Jose liidaa kuin leppävirran härkä vain voi liidata. Meikä vetelee kamoista perässä, Nepal extremet (joilla mainosteksti mukaan kiivetään kutosen kaltsia) sutivat kitkalla ja viulunsoittajahousut repeilevät reisilihasten kohdalla. Pian myös italialaiset ohittavat meidät oppaiden suosimalla shortroping -tekniikalla, eli liikkuvat noin vii-

den metrin köydessä eivätkä malta juurikaan varmistella. Tässä maasto loivenee ja vaihdamme itsekin running belayhin (ero running belayn ja short ropingin välillä on, että runing belayssa välimatkaa on enemmän ja kiipeilijöiden välissä on varmistuksia). Etäisyytemme toisiimme on kuitenkin liian pitkä, Jose tekee pitkiä siksakkeja varmistusten takia ja väsyttää itsensä kiskoessaan poukkoilevaa köyttä. Putoamme vääjäämättä muiden köysistöjen kyydistä, jotka tyytyvät tiputtelemaan kivivyöryjä niskaamme. Yksi nyrkinkokoinen kolahtaa kypärääni surinan säestämänä. Huomaan voimieni hyytyvän ohuessa ilmassa raskaan repun uuvuttamana. Energiapatukan voimalla pääsen kuitenkin hyvään liidikondikseen, kun olemme vihdoin Brouillard-harjanteelle vievässä lumirännissä.

Ja vähänkö on siistiä päästä kiipeämään lunta. Hakut uppoavat yhdellä iskulla kahvaan asti, vedän voittopuolisesti käsillä, kun jalat alkavat olla jo niin hyydyksissä. Toisella kp:lla en saa koko 60 metrin matkalla yhtään varmistusta. Hilaan Josen ylös ja päätämme jatkaa taas running belayna. Liidailen hyvillä fiiliksillä, vaikka pohkeet jo laulavatkin Jari Sillanpäätä. Mutta Jose on pumpannut itsensä aamun tiukoissa liideissä, eikä pysy perässä. ”Tee ständi”, kuuluu vinkuna takaa. Mitä V*ttua, ihmettelen ja tiedostan saman tien myös oman väsymykseni ja siitä johtuvan ärtymyksen. Alla säätiedotuksen mukaiset kumpupilvet kasailevat ukkospotentiaalia, päivä on

jo pitkällä ja vertikaalimetrejä jäljellä ainakin 300. Jatkan liidiä ständiltä ja Jose turaa köysien kanssa. Hermot meinaa mennä ja kiroan mielessäni kaverin kömpelyyttä. Loputtomalta tuntuvan harjanteen jälkeen ollaan taas kivellä ja tyytyväisenä luovutan liidivuoron Joselle. ”Varmana en liidaa raudoilla” toteaa hän. No meikä sitten liidaa ja sutii kipinöitä mennessään. Homma on hidasta ja epätoivoista niin kuin vain Allekirjoittaneen eteneminen kivellä voi olla. Ollaan kuitenkin jo melkein Mt Blanc de Courmayerin huippuharjanteella ja Josekin on saanut uutta puhtia energiapatukasta. Hän ottaa liidivastuun ja pian nilkkaani sattuukin oma pilkka: sählään varmistaessa köyden kanssa juuri niin kuin Jose hetki sitten. Ja Josella varmasti päässä samat tunteet nöyrää kirjoittajaanne kohtaan.

Viimeinen kivipätkä menee lähinnä siten, että Jose haulaa minua köydessä. Tässä vaiheessa pilvet ovat keränneen huipun tuntumaan ihan validin whiteoutin, mutta aina välillä avautuu ikkuna, josta näemme suunnan. Nopea toppikuva Courmayerilla ja harjannetta Blancille. Muutamat nunatakit kierretään, miten parhaaksi nähdään. Jälkiä ei juurikaan ole. Blancin toppi onkin sitten aikamoinen antikliimaksi, eihän se ole toppi ollenkaan vaan jonkinmoinen kuoppa. Kuvataan video, joka on väsyneempi kuin Leonard Cohenin videot, kello näyttää kahta. Suuntaa Gouterin majalle ei tarvitse arvailla, viimeisten päivien aurinkoisen siunauksen aikana täällä on käynyt varmaan toistatuhatta ihmistä. Paikoitellen polku kulkee toista metriä harjanteen sisällä ja fiilis on kuin Stockmannin rullaportaissa.

Normaalisti Italian puolelta kiivenneet vietävät yönsä Vallot’n hätäbivakissa. Paikka oli kuitenkin remontissa, joten jatkamme matkaa vielä Gouterin majan kauhuihin. Majalle saavuttaessa sääikkuna umpeutuu nopeasti, lämpötila laskee ja taivaalta alkaa vihmoa rakeiden ja lumensekaista ainetta.

43 → 47

Kuvittelehan painajainen, jossa sinun pitää päästä alas vuorelta, mutta toisen kenkäsi on vienyt joku tuppurainen ja jättänyt tilalle 4 numeroa suuremman. Josen ei tarvitse kuvitella. Joku aamu-uninen Blancin valloittaja oli vienyt miehen hajumerkkaaman La Sportivan ja jättänyt hänelle täysin erimallisen- ja kokoisen vuokrakengän. Ehkäpä olemme vähän liian väsyksissä ottaaksemme tilannetta vakavasti vaan defenssinä kehitämme muutamia skenaarioita. Asiakas: ”Herra opas, raudassani on jotain vikaa. Se heiluu.” Opas: ”Jaahas, mutta teillähän on eri parin kengät.” Asiakas: ”Oho, ilmankos varpaani ovatkin niin puuduksissa. Näyttää tosiaan siltä, että olen lähtenyt valloittamaan Mt Blancia neljä numeroa liian pienessä kengässä. Mikä sattuma.” Opas: ”Niin (itsekseen mutisten: olisinpa ruvennut lakimieheksi kuten isoveljeni).”

Meillä loppumatka on onneksi vain alamäkeä. Gouterin majalta laaksoon päin mentäessä liikenne ruuhkautuu pahemman kerran, kun jyrkkään maastoon tottumattomat turistit tasapainottelevat aidattua polkua alas. Reitillä pääsee todistamaan yhtä sun toista koomista. Jotkut seurueet menevät polkua alas köysistönä ja lisäksi klippaavat kiinni kaiteisiin. Sitten on vielä niitä, jotka päättävät oikaista laskeutumalla ja päätyvät pudottamaan kiviä toisten niskaan ja tästä nolostuneina odottelemaan, kunnes kaikki ohitetut ovat päässet pois alta.

Saamme kyydin Les houchesista takaisin niksulaan ystävällisen italialaisen oppaan kanssa. Laaksossa seuraakin sitten ensimmäinen oikea lepopäivä, kun me molemmat kärsimme kovasta flunssasta. Tähänkin päivään mahtuu jotain ennen kokematonta. Syön hampurilaisravintolassa ensimmäistä kertaa elämässäni kaksi ateriaa peräkkäin. Vaikka masu on nyt täynnä, takit alkavat muutenkin jo olla tyhjiä. Kumpikin toteaa, että menneiden 11 päivän aikana on tavoittanut enemmän kuin olisi ikinä uskonut etukäteen. Yhtälailla voisi jo vaikka mennä kotiin, vaikka lento on vasta 3 päivän päästä.

Epilogi

Varpu Laajarinteen kiivetessä ovenkarmia laybackia kysyin häneltä onko se helppoa vai vaikeaa. Varpu vastasi epäröimättä: ”helppoa”, ja tömäytti tasajalkaa alas. Samalla tavalla voisi ehkä olla kahdenlaisia matkoja ja kokemuksia. Niitä helppoja, jotka tehdään hedonismin lähteille ja vaikeita, jotka tehdään jonkin henkisen kasvun lähteille. Ja sitten on niitä matkoja, jotka muodostuvat edellä mainituiksi lähteiksi ihan itsessään. Luulenpa edellä kertoneeni viimeksi mainitusta. Tutustuin uuteen, tarrasin varmemmalla otteella tuttuun ja löysäsin otetta pelkoon ja inhoon.

Nimi: Penttinen Pasi

Ammatti: Sairaanhoitaja (AMK)

Ikä: 34 v.

Asuinpaikka: Joensuu

Perhe: Avovaimo

Paino/pituus: 67 kg /176 cm

Aloitti kiipeilyn: 1995 /11 v. sitten

Miten aloitti: Useamman vuoden laji kiinnosti ja kun Joensuuhun tuli eka seinä -95, niin Pasi siirtyi kuntonyrkkeilystä kiipeilyyn. Ulkokiipeily alkoi jo ekana kesänä.

Kiipeilyn lajit: Seinäkiipeily, sporttikiipeily ja boulderointi. Kilpailu sekä on-sight ja boulder.

Miten usein treenaat: Kiipeilyä 3 -5 treeniä/vko

Treenivinkki: Lajien kirjo, muut lajit tukevat kiipeilyä. Leuanveto onnistuu 65 kg lisäpainolla.

Hallitseva kiipeily suomenmestari Pasi Penttinen ei liene tuttu kaikille kiipeilijöille. Joissain piireissä Pasista käytetään nimitystä ”mr selkä”.

Pasi Penttinen

Teksti Jari Koski

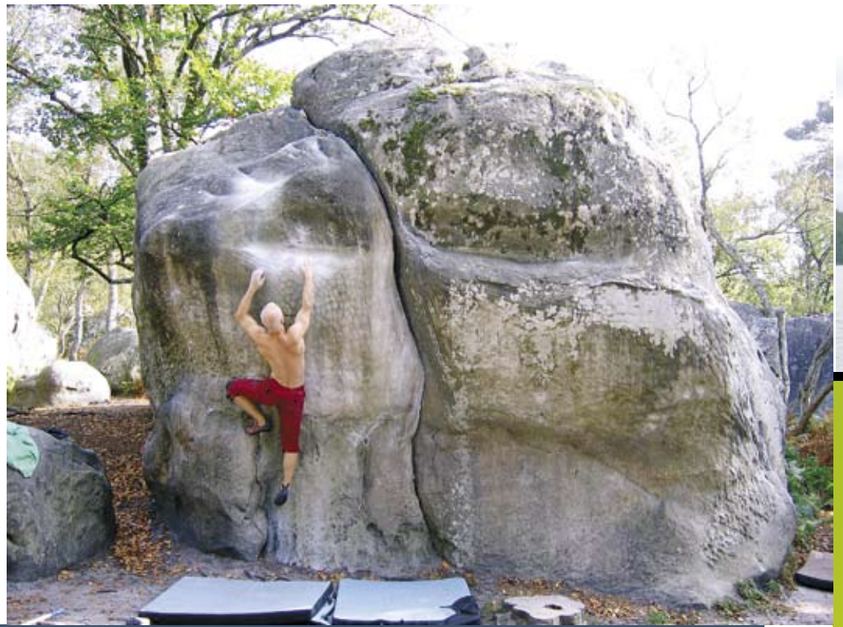

Olet tunnettu treeninarkomaanina. Luettele lajit joita harrastat ja joissa kilpailet:
Juoksu (juossut yhteensä yli 20 maratonia, ennätys 2.47, lisäksi lukemattomia muita juoksukisoja), soutu (mm. SM-hopea Sulkavan soudussa), uinti ja punttitreeni, hiihto (kilpaili 20 v.), yleisurheilu (mm. useampi piirimestaruus korkeushypyssä, enkka n. 180 cm 18 vuotiaana), seikkailu-urheilu (mm. Lapin kulta Challange 4. sija 60 joukkueen kisassa) nuorempana nyrkkeily ja triatlon.

Esimerkki Penttisen treenipäivästä: Aamulla uinti 1 km, kiipeilytreeni 2,5 t, illalla juoksu 1t 15 min. ja sieltä yövuoroon!)

Miten sun selkä ja keho ovat noin möykkyiset, onko joku paha ihosairaus? Varmaan sivutuote voimatreenistä?
Kiipeisit keväällä 2006 ehkä Karjalan kovimman boulderin ***Mahjong 8A***, kerro reitistä: Negatiivinen kantti, viileän kelin kitkareitti jossa n. 13 muuvia. Vielä toistamatta.

Kovin redpoint: 7c+ (pari 8a-reittiä liidamista vaille työstetty)

Kovin on-sight: Ehkä 7a+ 5 vuotta sitten, ei ole tullut on-sightiä kiivettyä.

Kovin boulder? 8a Mahjong ja useita 7c ja 7c+-bouldereita

Kisat vai ulkokiipeily?: Vaihtelee, nämä tukevat toisiaan.

Parhaat kiipeilypaikat Suomi: Köysikiipeilyyn Olhava ja boulderointiin Kivilahti Ilomantsissa.

Parhaat kiipeilypaikat ulkomailla?: Ehdottomasti Fontsu. Köysikiipeilyssä muistuu mieleen ensimmäinen ulkomaan kiipeilymatka Mallorcalle.

Boulderointi vai köysihommat? Tällä hetkellä molemmat maistuu, Areenan seinän takia viime aikoina nostanut köysikiipeily- innostus lisääntynyt.

Kisamenestys:
Ekat kisat: Savo- Karjala cup 1996
Köysikisat: On-sight hallitseva suomenmestari
Boulderkisat: SM -cup osakilpailussa 5.
PM boulder: 17.
Muut: Kinkkuboulder ”kovat kundit” finaalissa

Suomalainen kiipeilijä jota arvostat: Henkka suomalaisen sporttikiipeilyn eteen tehdystä työstä!

Tulevaisuuden suunnitelmat kiipeilyssä: varman 8a -tason saavuttaminen sekä köydellä että boulderissa

Muut harrastukset: Ei kerkiä muuta kuin urheilla!

Muuta: Kun en ole treenamassa, niin olen tekemässä työkeikkaa Kiipeilyliiton kouluttajana tai omassa yrityksessä.

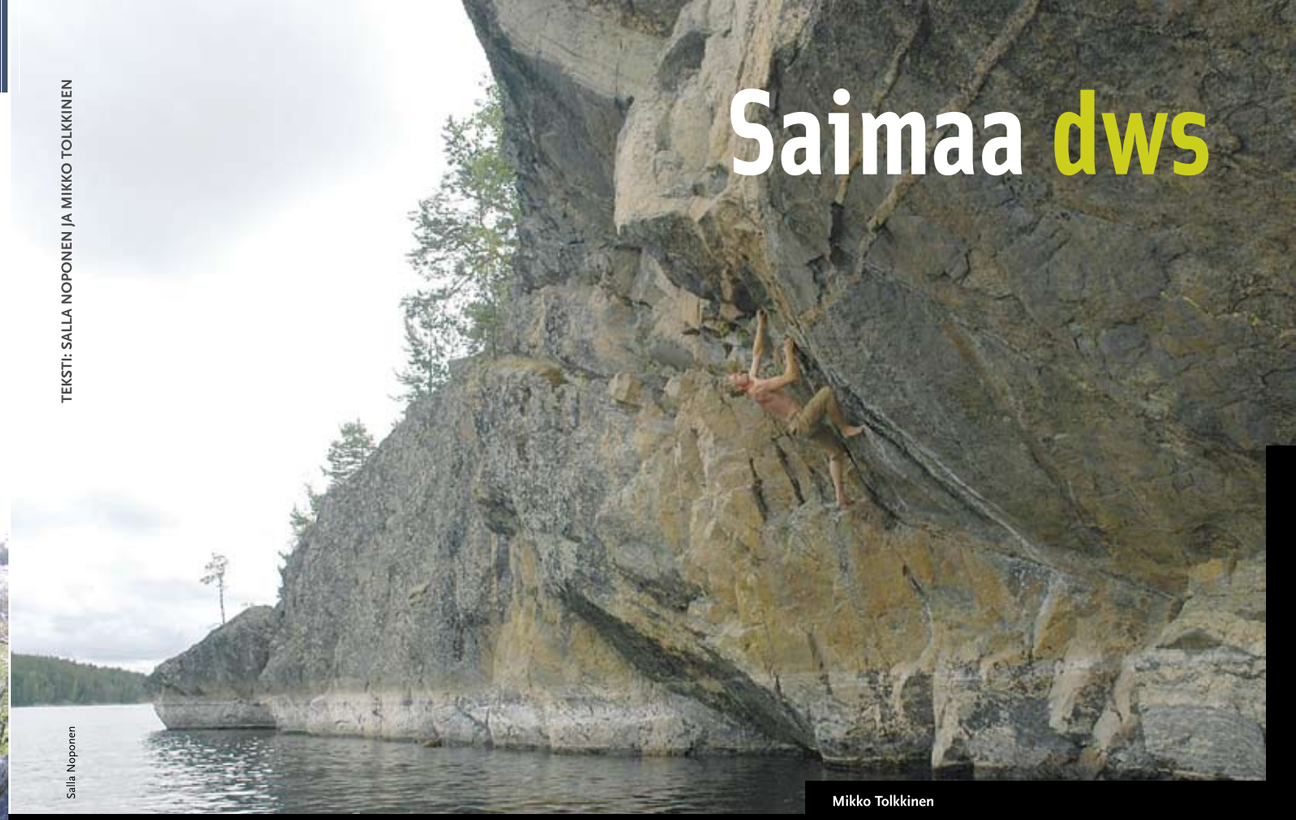

TEKSTI: SALLA NOPONEN JA MIKKO TOLKKINEN

Saimaa dws

Salla Noponen

Mikko Tolkkinen

Edellisten kiipeilyviikonloppujen vastapainoksi lähdimme heinäkuun lopussa kaveriporukalla Saimaalle vanhalla hinaajalla. Odotettavissa oli kokonainen viikonloppu pyhitettynä ainoastaan hyvälle seuralle ja ruoalle...

Kuitenkin heti rantauduttuamme erään saaren kärkeen tajusimme ympärillämme kohoavat hienot kalliot. Eniten silmiin pistivät suoraan vedestä negatiivisena nousevat seinämät. Asiaa täytyi tutkia tarkemmin..

Seuraavana päivänä lähdimme veneellä katsomaan kallioita lähempää ja huomasimme useita selkeitä boulder-linjoja. Illalla palasimme pyyhkeiden, vaihtovaatteiden ja rohkeuden kera. Tiesimme, että alla oli 20 metriä kylmää vettä. Putoaminen olisi siis sekä turvallista että virkistävää.

Illan hämärtyessä kiipesimme paljain jaloin muutamia hienoja linjoja. Aavistuksen negatiivisen hänkin jälkeen olisi parilla tiukalla muuvilla päässyt hienolle poikkarille noin kymmenen metrin korkeuteen maisemia ihailemaan.

Hinaaja ujelsi lähtömerkin, aika loppui kesken. Tänne on päästävä pian uudestaan!

Mikko Tolkkinen

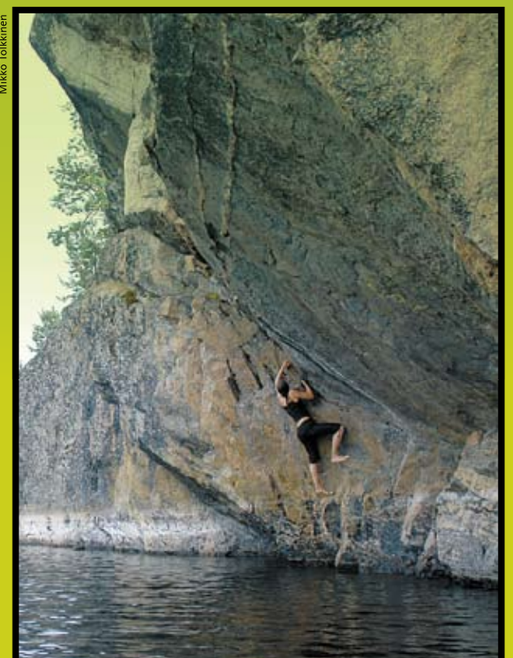

Salla Noponen

TEKSTI JA KUVAT KALLE VIIRA, OPENWORLD

Kiipeilyä ”Down Under” osa 1

Blue Mountains

Sulje silmäsi ja ajattele Australiaa! Valtavia autiomaita, trooppisia sademetsiä, koralliriuttoja, aurinkoisia hiekkarantoja, eriskummallisia eläimiä ja eteläisen pallonpuoliskin ikuinen kesä! Luonnollisesti tarinalla on toinenkin puoli, joka tosin määrittyy pitkälti sijainnin mukaan lähes Euroopan kokoisesta saarivaltiosta puhuttaessa.

Marraskuun puolessa välissä odotin löytäväni yksinomaan silmiä siristävässä auringon paisteessa kylpeviä hiekkakiviseinämiä. Jatkuvat sateet ja varsin kolea keli eivät kuitenkaan jättäneet ensimmäisen kahden viikon aikana montaakaan mahdollisuutta kallioden mittailuun. Onneksi aika ei ollut kortilla ja reilut kaksi kuukautta, viisitoista kiipeilyaluetta ja 128 uutta reittiä myöhemmin olin vakuuttunut, että kyseessä on yksi maailman hienoimmista ja ennen kaikkea monipuolisimmista alueista harrastaa kalliokiipeilyä! Splittereitä, kantteja, sisäkulmia, poikkikulkuja, kattoja, vertikaaleja ja loiviakin seinämiä, ramppeja, chimnejä, luolia, kanjoneita, lyhyitä ja pitkiä reittejä erilaisine tekniikkoineen, otteineen ja varmistuksineen. Olisi helpompi mainita että vain boulderointi jäi puuttumaan mutta sitäkin alueelta kuulemma löytyy! Eikä keleissäkään ollut valittamista!

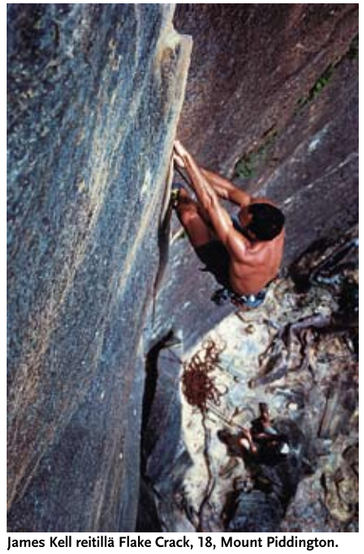

James Kell reitillä Flake Crack, 18, Mount Piddington.

Reilut sata kilometriä Sydneystä länteen sijaitseva Blue Mountains käsittää noin kilometrin verran merenpinnan yläpuolelle nousevien pöytävuorten ja niitä ympäröivien laaksojen jonon. ”Blueysien” liikenneväylät ja kylät sijaitsevat kirjaimellisesti vuoriston huippuharjanteella. Monen mielestä aluetta tulisi oikeammin kutsua sinisiksi laaksoiksi. Ainoastaan keli saattaa ilmeisesti olla vuoristomaisen oikukas. Väitettä tukee myös se, että nimenomaan laaksot värjäytyvät auringon laskiessa sinertäviksi. Eukalyptuspuiden erittämä öljy kehittää ilmaan utua joka heijastaa värin ilmoille samaan tapaan ympäröivän taivaan kanssa. Valtavat kallioseinämät pysyvät kauniin punertavina ympäri vuorokauden!

Kalle Viira reitillä S.S.C.C.4, 14, Mount Piddington. Taustalla Corroboree Walls.

Kiipeilysesonki on ympärivuotinen. Kesällä etenkin varjoisilla kallioilla pystyy kiipeilemään kaikkein kuumimpinakin päivinä, kevyen tuulenvireen usein helpottaessa hellettä. Pitkiä sadekausiakin saattaa tosin esiintyä myös keskikesällä. Talvipäivät saattavat olla koleita ja kosteita, lumeltakaan ei pahimpina vuosina ole vältytty. Kelin muuten salliessa, lämpötila pysyy kuitenkin hyvinkin suotuisana ulkoilulle. Osa kallioista on avoinna auringonpaisteelle, toiset taas suojassa sateelta ja tuulelta. Valikoiman kattaa myös kaiken tuolta väliltä!

Martin Pircherin ja tunnetun valokuvaajan, Simon Carterin kokoama opaskirja ”Blue Mountains Climbing” esittelee kaikkiaan 1930 reittiä 36 eri alueella. Kyseessä on vieläpä valikoitu opas, aiempien opusten täydentäessä valikoimaa etenkin vanhemman koulukunnan kannattajille.

Selkeästi piirretyt topot ja reittikuvaukset opastavat kiipeilijän lyhyemmiltä pultatuilta kattoreiteiltä aina satojen metrien mittaisille seikkailuille, unohtamatta edes jännittävimpiä teknisen kiipeilyn haasteita. Kirja on helppokäyttöinen ja toteutettu hyvällä australialaisella huumorintajulla. Reittien vaikeusasteita voidaan muuttaa yleisön toiveesta seuraavaan painokseen 30 dollaria per greidi! Opus varoittaa myös, että mikäli kyseessä on esimerkiksi ”maailman vaikein 23”, saattaa viereinen reitti kuitenkin olla ”vieläkin vaikeampi”...

Todellinen urheilukiipeily alkaa usein hieman korkeammista greideistä, luonnollisesti varmistettavia linjoja löytyy runsaasti joka lähtöön! Suurempia ruuhkia kallioilla ei tunnu esiintyvän satunnaisia juhlapyhiä lukuunottamatta. Silloinkin vain suosituimmilla sektoreilla saattaa joutua jonottamaan, tunnelman ollessa järjestään ystävällinen ja rento! Katoombasta löytyy useita sekä kiipeilyä, laskeutumista että kanjoniseikkailuja järjestäviä yrityksiä. Pääpaino on selvästi kanjoneissa ja laskeutumisissa eikä kaupallisiin ryhmiin juurikaan kalliolla törmää. Kanjoniretkiä voi lämpimästi suositella myös kiipeilyn harrastajille.

Suurin osa alueen kiipeilysektoreista sijaitsee silmiä hivelevissä maisemissa. Lähestymiset löytyvät helposti merkattuja tai muuten selkeitä, yleisiä vaelluspolkuja pitkin. Ilman omaa ajoneuvoakin pärjää mainiosti, lukuisten alueiden sijaitessa mukavan kävelymatkan päässä Blackheathin tai Mt. Victorian juna-asemilta. Ensin mainittu tunnetaan kiiltävistä liimapulteistaan, jälkimmäisen ollessa klassisen tradikiipeilyn keskittymä. Tämä kahtiajako ei suinkaan johdu etiikasta tai sen puutteesta, Mt. Victorian kalliot tarjoavat yksinkertaisesti valtavan määrän luonnollisesti varmistettavia linjoja, Blackheatin kiven laadun ollessa hyvinkin poikkeavaa jyrkkine profiileineen, kahvoineen ja krimppeineen.

Alueen kylistä suurin, noin 15000 asukkaan Katoomba tarjoaa parhaat palvelut ja tunetuimmat nähtävyydet, mutta kiipeilyllisesti hyvin vähän. Viralliset leirintäalueet sijaitsevat Blackhethissa ja Katoombassa, jälkimmäises-

Simon Wilson reitillä On Edge, 22, Mount Piddington.

Tuntematon kiipeilijä Wave Wall sektorin jyrkällä profiililla, Centenial Glenn.

Tarkkasilmäinen loytää keskeltä alempaa keltaista kaarta kiipeilijän.

Porter’s Passin maisemia Upper Shipleyn alueelta kuvattuna, yläoikealla Centenial Glenin Wave Wall.

sä sijaitsee myös useita hostelleja. Hotelleja löytyy kaikista alueen kylistä Blue Mountainsin ollessa suosittu matkakohde muidenkin kuin kiipeilijöiden keskuudessa. Blackheathin Ivanhoe Hotellin pubi muodostuu usein hikisen päivän päätyttyä pakolliseksi pysähdyspaikaksi. Tarjolla on 20 senttiä maksavan biljardipöydän lisäksi maksuton internet ja satunnaisesti jopa ilmaista ruokaa!

Australian mantereen omaperäisyys ei rajoitu vain poikkeaviin luonnon elementteihin tai eriskummallisiin eläimiin, myös kiipeily on saanut omat vivahteensa eristäytyneisyydestä muuhun maailmaan. Esiklippaukset, lepakkomieslähdöt ja porkkanapultit ovat iso osa paikallista kiipeilykulttuuria. Hienointa on kuitenkin huomata miten perinteinen linjaus elää käsi kädessä esimerkiksi uudelleen pulttausten kanssa. Opaskirjakin kehottaa keskittymään olennaiseen; ei ole väliä millä tyylillä reitin kiipeät tai et kiipeä, kunhan nautit siitä mitä teet ja otat myös muut huomioon!

Luonnollisesti Australiassa käytetään myös omaa, John Ewbaksin kehittämää avointa yhdestä tällä hetkellä 34:ään ulottuvaa vaikeusastetaulukkoa. Alimpiin vaikeusasteisiin kannattaa suhtautua hieman varauksella niiden kääntämisen ollessa varsin hankalaa. Vaikka maa on tunnettu tiukasta greidauksesta, suomalainen tuskin taulukoihin tutustuttuaan huomaa numeroissa mitään erikoista!

18 -30 -vuotiaille suomen kansalaisille myönnetään ***Working Holiday Maker*** viisumeja Australiaan. Viisumi on voimassa 12 kuukautta ja mahdollistaa työskentelyn kolmen kuukauden pätkissä. Viisumin saa tilattua Australian ulkoministeriön www-sivuilta. Erityyppisiä töitä on yleensä kohtuullisesti tarjolla, mikä mahdollistaa pidempiaikaisen oleskelun rahoittamisen. Hienoja kiipeilyalueita löytyy ympäri Australiaa ja matkalla seuraavaan kohteeseen voi budjettia korjata ja kuntoa ylläpitää vaikka poimimalla erilaisia hedelmiä jollakin maan lukuisista farmeista. Australian matkailupalvelut ovat planeettamme parhaimmistoa ja hyvin valjastettuja seikkailuhenkisen omatoimimatkailijan tarpeisiin!

Seuraavassa osassa; Canberran alueen graniittia, Tasmanian rantakallioita sekä ”maailman paras kiipeilypaikka”!

Joitakin kiipeilytermejä:

Lepakkomieslähtö – Esiklippaa ensimmäinen pultti pitkän kepin avulla ja vinssaa itsesi köydellä ylös. Reitti alkaa ensimmäisen pultin jälkeen. Johtuu usein reitin juurella olevasta kasvillisuudesta tai seinän sileydestä.

Porkkanapultti – Seinästä törröttävä pultti josta puuttuu klippaamisen mahdollistava lenkki. Pulttilehdet kannetaan itse mukana esimerkiksi mankkapussissa ja asetetaan pulttiin siten että jatkon ylempi sulkurengas estää lehteä liukumasta pois paikoiltaan.

Oz sandbagging – Annetaan hyvin pultatulla sporttikalliolla viisi tähteä pelottavalle alakanttiin greidatulle chimneylle, opaskirjan kehottaessa kiipeämään vain kerran päivässä että muutkin pääsevät nauttimaan hienosta klassikosta.

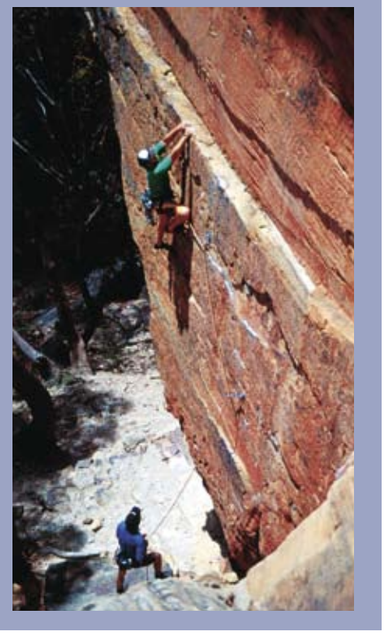

Dave Gliddon reitilla Traverse of the gods - direct start, 22, Mount Piddington. (Samainen mies muuten oli vastikaan tekemassa Big Wall kiipeilyn maailman ennatysta Kirgisiassa.

WWW.SUMMITSPORTS.NET

Arcteryx, Beal, Black Diamond, G3, Glo-Toob,
Mammut, Mountain Hardwear, MSR, Petzl,
Red Chili, Suunto, Vr3, Wild Country

Puh 02 2345080, Email shop@summitsports.net,
Osoite Pietari Valdin katu 3, Turku

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi kuvatoimituksen osoitteeseen: aineisto@climbing.fi

Aamuaurinko syyskuussa 2005. Catyouscha Man, Chamonix. Kuva: Paavo Ikonen

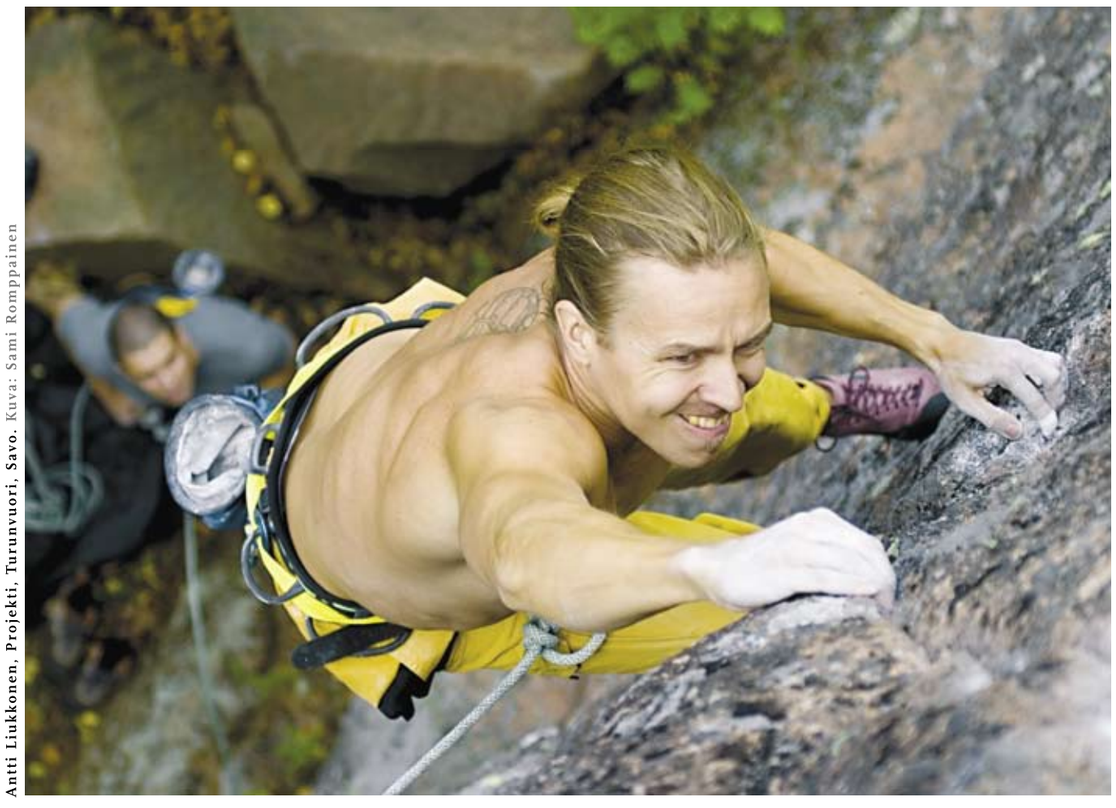

Antti Liukkonen, Projekti, Turunvuori, Savo. Kuva: Sami Romppainen

Ila Tuunainen, Nimetön 6C, Chironico, Sveitsi. Kuva: Jyrki Kauko

Olli Manni, Selibaatti 8a, Härmälän rotko. Kuva: Kaisa Rajala

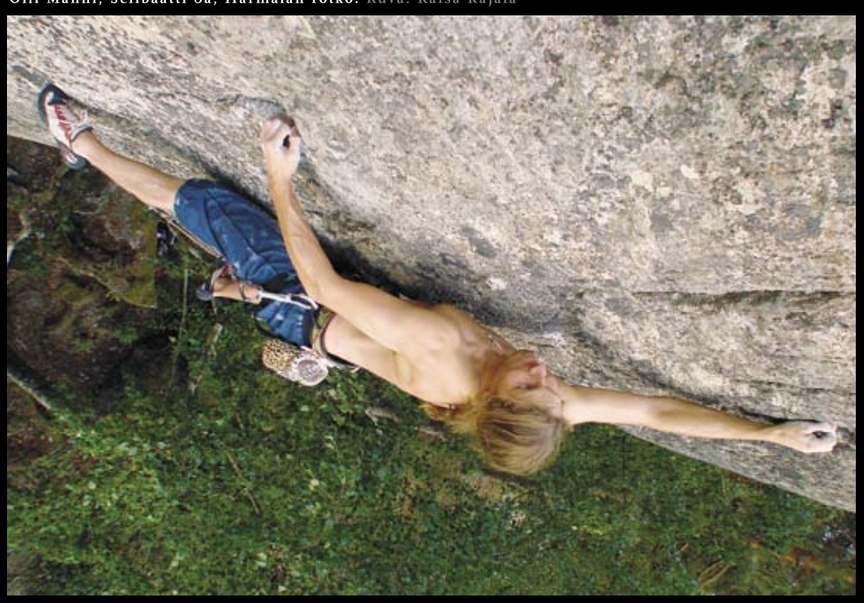

Eero Virtanen, Lokki ja meripoika 6C, Siikakoski, Savo. Kuva: Sani Romppainen

Matti Joensuu, Voima 7C+, Mynämäki. Kuva: Kaisa Rajala

Antti Liukkonen, Fissio 7B, Ihastjärvi, Mikkeli. Kuva: Sani Romppainen

TEKSTI JUSSI TAPIOVAARA

KESÄRETKI LOFOOTEILLE

Suunnitellessamme kesän kiipeilyreissua, kohteiden ykköseksi nousi nopeasti Lofoottien saariryhmä Pohjois-Norjan rannikolla. Olimme kuulleet tarinoita upeista maisemista, useamman köydenpituuden mittaisista hienoista halkeamareiteistä ja etenkin Unstadin lahteen vyöryvistä, kauniisti murtuvista Atlantin surffi-mainingeista. Kauniilla säällä kiivettäisiin, ja myräkän sattuessa todennäköisesti löytäisimme hyviä aaltoja. Olosuhteista riippumatta löytyisi siis varmasti mielekästä tekemistä.

Puuduttava auto-lautta-automatka Helsingistä Vaasan ja Uumajan kautta oli takanapäin, ja iloiseksi yllätykseksemme virkailija päästi meidät vielä Bodössa laivaan, joka oli juuri lähtemässä kohti Lofootteja ja Moskenesin kylää. Keli oli upea, ja yöllisen ajomatkan aiheuttamasta infernaalisesta uupumuksesta huolimatta silmät rävähtivät väkisinkin auki, kun Lofoottien lohikäärmeen selkää muistuttava profiili ilmestyi horisonttiin. Jääkausi ei ole hionut Lofootteja kuten manner-Norjan huippuja, ja vuoret ovat veitsenteräviä. Aloimme jo laivasta spottailla lupaavan näköisiä seinämiä häikäisevässä auringonpaisteessa. Kuka väitti, että Norjassa sataa aina?

Moskenesiin saavuttuamme kalan lemu iski vastaan. Saarelaiset kuivaavat turskaa kapakalaksi perinteisellä menetelmällä ulkoilmassa, ja tuoksu on sen mukainen. Auton ikkunat kiinni, ilmastointi päälle ja Wunderbaum roikkumaan taustapeilistä. Matka jatkui yskimättä kohti Unstadia ja siellä asuntovaunuilevia suomalaisia ystäviämme. Tähyilimme auton ikkunoista vuoroin oikealle ja vasemmalle: kiipeilijä näki kymmeniä hienoja, kalliolaattoja halkovia halkeamia, mutta surffaajan pettymykseksi laivasta käsin lupaavilta näyttäneet mainingit olivat kuivuneet kasaan.

Unstadiin vievän tunnelin suulla lainelautailijan jännitys on käsinkosketeltavaa. Tunnelista tultua avautuu näkymä arktiseen, puuttomaan laaksoon ja lahden surffibreikille, johon usein vyöryy isoja maininkeja kauniissa linjoissa. Tällä kertaa jännitys laukesi, koska meri näytti tasaiselta. Majoituimme rauhassa leirintäalueen leikkimökkiin, vedimme kaikesta huolimatta märkäpuvut tossuineen, huppuineen ja käsineineen päälle ja lähdimme rantaan tähyilemään, josko suomiporukka olisi vedessä.

Rannalla vastaan tuli Marko kameran ja kävelykeppien kanssa, kipsi jalassa. Lainelaudan evä oli viiltänyt syvän haavan Markon reisilihakseen, ja mies joutui keskittymään muun porukan kuvaamiseen. Vaihdoimme kuulumiset, mutta pikaisesti, koska jääkylmä vesi ja pienet, mutta hauskan näköiset aallot kutsuivat leikkimään. Seurasi puolitoista tuntia pulikointia rantakuohussa, jota seurasi puoli tuntia jäämeressä jäätyneen ruodon sulattelua kuumassa suihkussa.

Kiipeilykulttuuria

Seuraavana aamuna keli oli jälleen kirkas, ja meri rasvatyyni. Päätimme lähteä tutustumaan Henningsvaerissa sijaitsevaan kiipeilykahvilaan, joka tarjoaa hyvien kahvien lisäksi paitsi majoitusta, myös tietoa alueen reiteistä, sekä myy kiipeilyvarusteita ja topoja. Ajomatkalla silmiin iski valtava, korkea ja todella upean näköinen laatta: Presten. 400 metriä korkea Presten eli Pappi on Lofoottien parhaana pidetty kiipeilykohde, joka tarjoaa useita 10 -12 köydenpituuden reittejä, vaikeustason vaihdellessa 5+ ja 7+ välillä. Pohdimme hetken rahkeiden riittävyyttä pitkän kiipeilytauon jälkeen, ja ”mennään, jos sä liidaat” -tyylisten kommenttien jälkeen päätimme paeta kiipeilykahvilaan omenatortulle ja maitokahveille. Pappi jäi odottamaan seuraavaa reissua.

Svolvaer

Kiipeilykärpäsen puraistua päätimme muuttaa majapaikkamme Svolvaerin kylään. Siirtymätaipaleella komea norjalainen viranomainen ilahdutti meitä norjalaisella, eli vähintään yhtä komealla, ylinopeussakolla. Perille päästyämme

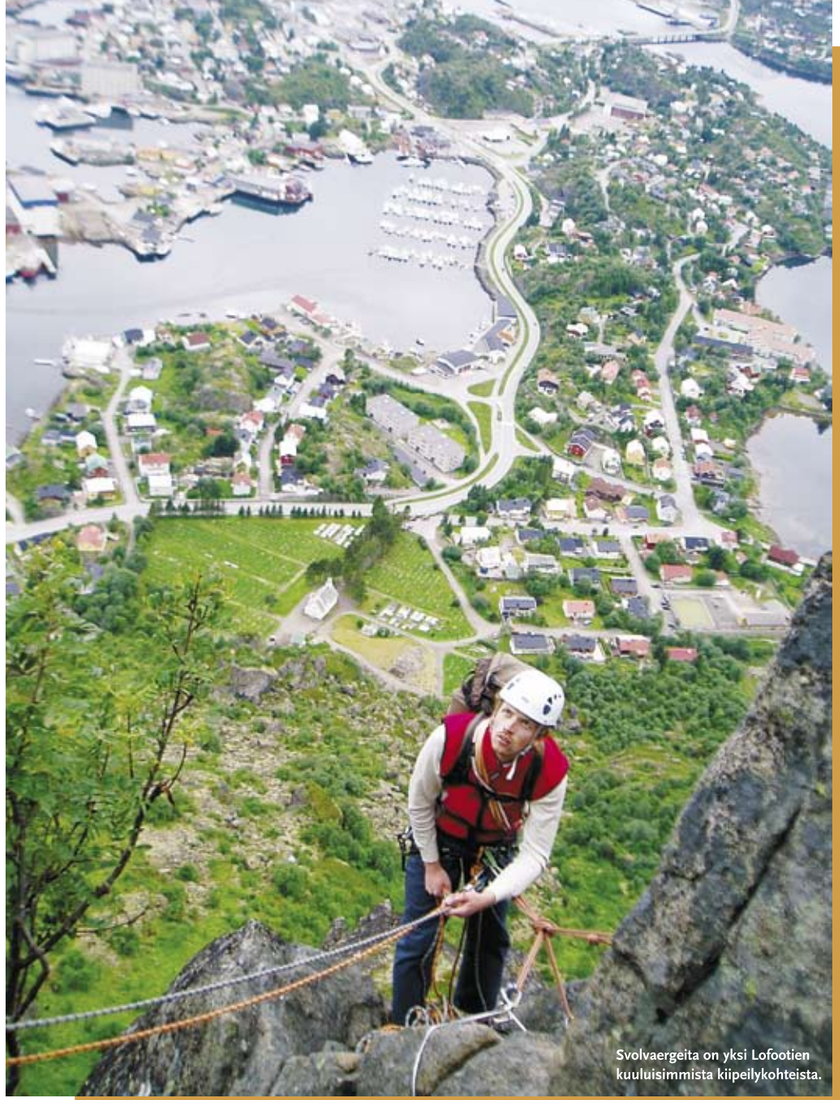

Svolvaergeita on yksi Lofootien kuuluisimmista kiipeilykohteista.

majoituimme Unstadin leirintäalueen pitäjän suosittelemaan, todella miellyttävään museotyyliin sisustettuun asuntoon. Parasta oli terassi, jolta avautui näkymä sekä merelle, satamaan että seuraavaan kiipeilykohteeseemme, Svolvaergeitalle. Geita eli ”the Goat” on kylän yläpuolella kohoava mahtava pilari, jonka huippu on kaksihaarainen, muistuttaen pukin sarvia. Huipulle johtaa useita eritasoisia ja -mittaisia reittejä, ja reitit huipentuvat hyppyyn pukin sarvelta toiselle ilmavissa olosuhteissa.

Seuraavana aamuna lähdimme tekemään hikistä lähestymistä pilarin juurelle tihkusateessa. Kosteasta kalliosta johtuen valitsimme kiivettäväksi helpomman ja lyhemmän, neljän köydenpituuden mittaisen reitin pilarin takapuolelta. Hauskaa ja helppoa kiipeilyä harmaassa mutta upeassa maisemassa. Pilarin huippu on todella ilmava paikka suoraan kylän hautausmaan yläpuolella, ja näkymät aukeavat kylän yli merelle. Kuuluisan hypyn jätimme kuitenkin suosiolla tekemättä. Pukki oli joka tapauksessa sen verran hieno kiipeilykohde, että päätimme kiivetä sarvipään huipulle toista reittiä pitkin.

Seuraavana päivänä keli oli kuiva, mikä näkyi myös kiipeilijöiden määrässä. Svolvaergeita on yksi Lofoottien kuuluisimmista, jos ei kuuluisin, kiipeilykohteista, ja komeileekin melkein joka kartan ja oppaan kannessa. Pääsimme kuitenkin reitille pari tuntia jonotettuamme. Tämänpäiväinen reitti oli pidempi ja haastavampi. Reitin hauskin kohta oli parisenkymmentä metriä pitkä diagonaali hormi, johon melkein mahtui sisään. Hormin ylös könyäminen oli mokomaan tottumattomalle hauska elämys. Ruuhkasta johtuen kiipeäminen oli todella sosiaalista, joka ständillä oli ainakin pari muuta köysistöä, mutta löysimme kuitenkin itsemme jokusen tunnin kuluttua taas pukin sarvilta. Totesimme huipulla että reitti oli sen verran kiva elämys, että enempää ei välttämättä tällä reissulla tarvitse multipitcheille lähteä, sikäli mikäli Atlantti olisi suosiollinen ja tarjoilisi parastaan. Eli päätimme lähteä aaltojahtiin.

Pari spottia tarkistettuamme totesimme meren kuitenkin olevan tasainen kuin pannukakku. Emme kuitenkaan masentuneet, koska rannoilla pyörittyämme olimme havainneet erään vuononlahden rannalla lupaavan näköisen murikkaviidakon. Pädejä ja harjoja meillä ei ollut mukana, mutta iltapäivän verran kivillä kiikuttuamme emme voineet muuta kuin ihmetellä sitä, kuinka paljon potentiaalia Lofooteilla on vaikka millaiseen kiipeilyyn. Kallioita, joille saisi täydellisiä sporttikiipeilyalueita, ja boulderointiin sopivia kivenmurikoita oli pelkästään tässä yhdessä pienessä laaksossa enemmän kuin koko Etelä-Suomessa yhteensä.

Palkinto

Reissu lähestyi loppuaan, ja vaikka Lofoottien tarjoama kiipeily oli vakuuttanut, kunnon aaltoja emme vieläkään olleet saaneet. Viimeisenä iltana onni kuitenkin kääntyi. Rantaan saavuttuamme meitä kohtasi taianomainen näky: täydellisiä, isoja maininkeja rullasi tyyneen lahteen yöttömän yön keltaisessa valossa. Vedessä oli jo muutama kumipukuinen viikinki, mutta hyökäsimme rohkeasti sekaan. Surffasimme yön läpi arktisessa maisemassa ja koimme ekstaattisia hetkiä miestä korkeampien, murtuvien aaltojen kyljellä. Lopulta olimme kaksin vedessä auringon paistaessa punaisena pallona meren yllä, ja pieni pyöriäinenkin uskaltautui tervehtimään meitä. Totesimme olevamme todennäköisesti sillä hetkellä Euroopan ainoat surffaajat vedessä. Lopetimme vasta, kun kylmyys ja väsymys tekivät melomisen mahdottomaksi. Ajauduimme ajopuina rantaan, raahauduimme telttoihimme, nukuimme pari tuntia, ja oli aika kääntää auton keula kohti Suomea.

Safety awareness in the vertical environment.

You trust it with your life.

Fatigue and lapses in concentration can cause accidents.

Use it *correctly*.

Find advice on harness use at
www.petzl.com/harnesses

PETZL

www.vandernet.com/outdoor

”Kuuletko tuon sirityksen?”, kysyy Mikko. Kello on jo jotain puoli kolmen kieppeillä yöllä ja seisomme Saksan moottoritien reunalla pysähtyneenä viettämään taukoa. Siritys peittää melkein moottoritien melun alleen.
”Kuulen toki, kuinka niin?” vastaan. -”No kun vanhemmiten ei välttämättä kuule enää tuollaisia asioita”, tulee kuittina ihan vakavalla naamalla.
Murahdan, mutta pian minuakin naurattaa.

TEKSTI JA KUVAT HEIKKI TOIVANEN

Nalle Rocks ARCO ROCK MASTER 2006

Tämä on kertomus, jossa Nalle Hukkataival, Mikko Myntti ja Heikki Toivanen matkaavat kohti Italiaa, Arcoa.

Keskellä Saksaa, keskellä yötä.

Yleisö odottamassa innokkaana miesten boulderin alkua.

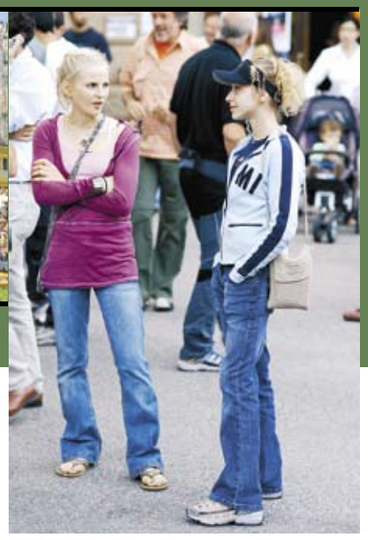

Angela Eiter ja Emily Harrington

Arco Rockmasters 2006-10-24

”Moro!” ”Ootko tullu ihan kisaamaan vai kuvailemassako vain?” kysyy Nalle. Nalle on vietänyt päiviään armeijassa ja tapaamme taas pitkästä aikaa Tapanilassa, Bouldering Masters 2006:ssa. ”Kuvaan vain tällä kertaa”, vastaan. Vaihdamme kuulumisia.
”Jonnekin olisi kyllä pakko päästä reissuun kunhan armeija on käyty”. Keski-Eurooppa kuulemma kutsuisi. Jään miettimään kaikkia hienoja paikkoja missä en siellä ole käynyt. Moikkaan ja menen jatkamaan kuvaamista. Istuessani bussissa matkalla kotiin, ajatus piinaa minua edelleen. Soitan perään: ”Mitäs jos oikeesti lähdettäisiin?”.

Pohdittuamme lähdön ajankohtaa sopivasti muutenkin loppu-elokuulle, sattuu oikein sopivasti ja Nalle saa kutsun kisaamaan Arcoon. No mikä ettei; päätämme, että jos lähdetään, niin mennään ensin vähän katselemaan Italiaa ja sen jälkeenhän me olemme jo todella lähellä varsinaisia pelipaikkoja. Miksipä sitä ei koukkaisi samalla yksiä kisoja.

Maisemat ovat vaihtuneet vuoriksi, aurinko paistaa. Lauttailtuamme 24 tuntia ja ajettuamme vielä 13 tuntia autolla, olemme vihdoin perillä Italiassa.

Päätämme hörpätä vähän kahvia ja lounastaa ennen kuin lähdemme etsimään kisatoimistoa. Ihastelemme maisemia vielä hieman lisää ja päivittelemme sitä kuinka kuuma täällä onkaan. Todella kuuma, hiki virtaa, ja tänne on tultu kiipeämään. Huhhuh!

Tuskin olemme ehtineet samoilla kisatoimistolle ja Nalle on ehtinyt aloittaa: ”Tulin ilmoittautumaan”, niin tiskillä jo vastataan ”Sinähän olet Nalle, etkös?”.

Ilmoittautuminen sujuu siis melko vaivatta vaikka paikallisten englanti onkin vähän tönköä. Mutta koska emme Italiaakaan osaa, niin ei auta valittaa.

Kysäisen, onko mahdollista akkreditoitua lehdistökortille. Saan vastaukseksi, että minun pitäisi kysyä Angelolta. Angelo, pääorganisaat-

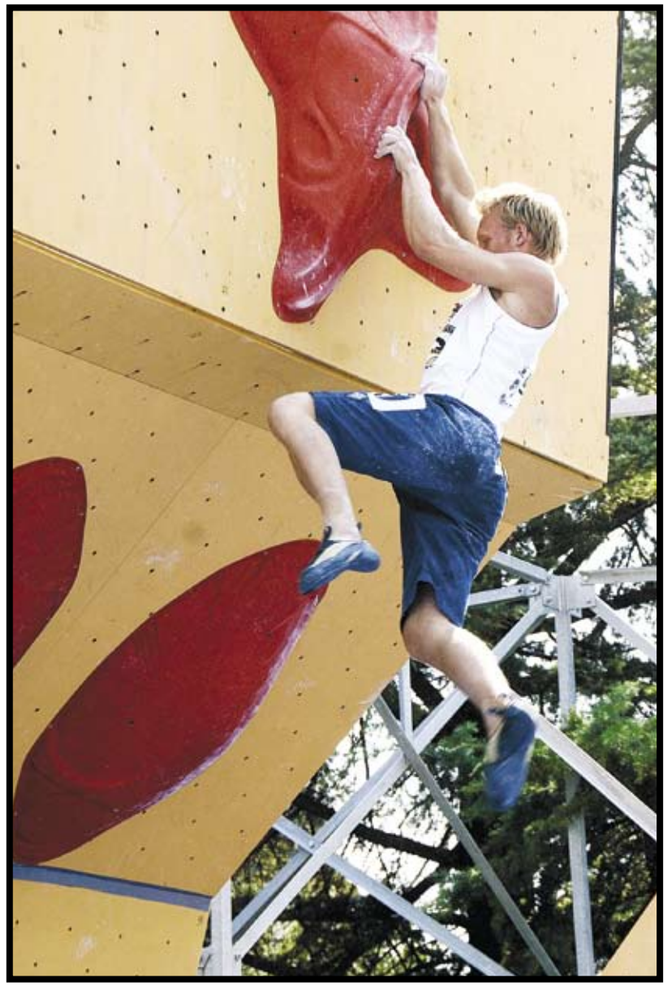

Nalle goes Campus.

Lucas Preti harjoitusten parissa.

tori, päättää kuulemma kaiken. No, joka tapauksessa Nallea oli ohjeistettu, että pitäisi osallistua illalla johonkin tiedotustilaisuuteen, jossa Angelokin on paikalla. Samallahan tuo tulee kysyttyä.

Saavumme tiedotustilaisuuteen niin ajoissa, ettei tilaisuus ole vielä alkanut, mutta väkeä on jo kerääntynyt paikalle. Tunnistan joitain naamoja. Angela Eiter, Emily Harrington, David Lama ja Yuji Hirayama. Chris Sharmankin pitäisi kuulemma tulla paikalle, mutta en näe häntä vielä missään. Tiedotustilaisuus alkaa. Meidät toivotetaan tervetulleeksi ja kuuntelemme noin tunnin historiikkia Arco Rockmaster-kisojen synnystä ja kehityksestä. Ainiin, mainitsevat myös ettei Chris Sharma päässytkään paikalle. Ehkä ensi kerralla. Tilaisuus loppuu ja hakeudun Angelon luo. Olen vasta hädin tuskin ehtinyt esittelemään itseäni suomalaiseksi ja että olisiko mahdollista akkreditoitua, saan jo vastauksen ”Aa! Olet täällä tietysti Nallen kanssa, etkö? Tule huomenna aamulla hakemaan lehdistö-kortti niin pääset vapaasti kuvaamaan”. Jopas, homma hoitui samalla tehokkuudella kuin kisoihin ilmoittautuminenkin. Ihmiset tuntuvat tuntevan Nallen.

Nallen kisat ovat vasta sunnuntaina, joten meillä on muutama päivä aikaa pyöriä pitkin Arcoa. Kylä on melko pieni, mutta sisältää kuusi kiipeilykauppaa, josta kukin on vähintään tuon monen tunteman Helsingissä aivan Kampin tuntumassa sijaitsevan liikkeen kokoinen. Hintataso on melko edullinen ja merkkeinä La Sportiva on ”sattumalta” melko hyvin edustettuna.
Kylässä on myös erinomaisia kahviloita, herkullisine jäätelöineen. Pidän kylästä. Koko aikaa ei kuitenkaan voi jäätelöäkään syödä, joten koukkaamme paikallisella museoidulla linnalla sekä etsimme käsiimme muutaman boulderin lähipuskista. Kivi tuntuu hyvältä. Huhut kertovat, että ”jotain köysiteltävääkin” täällä olisi, mutta emme kuitenkaan lähde tutkimaan lähemmin näitä epäilyttäviltä kuulostavia huhuja.

Kylällä kävelee vastaan pitkä lihaksikas poika ja hänen tyttöystävänsä. Poika pysähtyy. ”Hello Nalle, how are you?”. En tunnista kasvoja, mutta jälkeenpäin Mikko ehtii ensin kysymään että kuka tuo oli; Tomasz Oleksy kuulemma. Minun muistikuvani yhdistää jonkun vanhan kuvan jossa on selkäpuolelta kuvattu laihahko poika. Tuoko on Tomasz? Tämä näkemämme poika näyttää todella vahvalta. Todella. Onneksi se en ole minä, jonka pitää kisailla näitä vastaan

Lauantai kuluu hyvin katsellessa muita kisoja. On liidikisa, nopeuskisa ja naisten boulder. Reitit näyttävät mielenkiintoisilta ja suoritukset ovat hyviä. Jokainen kisaaja antaa parastaan. Eritoten jää mieleen naisille rakennettu ilmava dyno kolmannelta kisareitiltä. Hieman iltapalaa ja onkin taas aika mennä nukkumaan.

Heräämme sunnuntaina ja jälleen on aivan pilvetön sää. Vaikka aurinko ei ole vielä täysin noussut, tiedämme, että kunhan se alkaa pilkottaa vuorien takaa, muuttuu ilma taas todella hikoilututtavaksi. Herätessämme käsiä hikoilututtaa jo eräs muukin asia. Tänään tullaan ratkaisemaan miesten boulderkilpailut!

Saavumme boulder-kisan harjoituksiin. Aurinko porottaa edelleen. Tomasz Oleksy, Laurence Ludovic, Kilian Fischhuber, Lucas Preti, Michele Caminati, Daniel Andrada, Andre Borowka, Matthias Müller ja Nalle Hukkataival. Kisailijat seisovat ringissä vastaanottamassa ohjeita kisojen kulusta ja säännöistä. Jokainen heistä näyttää minusta todella vahvoilta. Odotukseni kasvavat, tiedossa on erinomainen kisa! Harjoitusreitit näyttävät tiukoilta ja kisailijat alkavat lämmitellä niillä. Katselen niitä naurettavan huonoja otteita, mistä kisailijat puristavat vahvasti. Eivät harjoitusreititkään helppoja ole, kerta toisensa jälkeen saa katsoa, kuinka vahvaltakin pojalta ote herpaantuu ja patja tömisee. Tarkkailen tässä vaiheessa tietenkin melko analyyttisesti mikä näyttäisi olevan vaikeaa toisille kisailijoille ja koetan vertailla Nallen suorituksiin; Nallen kiipeily näyttää melko vaivattomalta. Jälleen kerran puristan tyytyväisenä kourassani olevaa press-passia, joka on antanut minulle mahdollisuuden mennä katselemaan suorituksia aivan patjoille asti. Varsin hienoa katseltavaa. Pian on treenisessio ohitse ja reittien muuttaminen alkaa. Kysäisen Nallelta fiiliksiä; kuulemma ihan hyvät. Itselläni fiilikset ovat huipussa! Jos ruoka Italiassa ei olisi niin maittavaa, niin tuskin olisin malttanut mennä syömään, mutta aikaa on kuitenkin puolitoista tuntia, ja päätän palkita itseäni nauttimalla aitoa pastaa! Mikko lähtee mukaan, Nallella ei kuulemma ole kummemmin nälkä. Eikä pizza tai pasta ehkä ole muutenkaan parasta ruokaa juuri ennen kisoja.

Palatessamme boulder-aition ympärille, väkeä onkin kerääntynyt jo pieneksi tungokseksi asti. Mikko ottaa videon kanssa kuvauspaikan ja minä vaihdan kameraani objektiivia. Nalle on jo muiden kisaajien kanssa aition eristys-osiolla. Eikä kestä kauaakaan, kun kiipeilijät päästetään aitiolle. Kilpailijat esitellään vuorojärjestyksessään. Nallen vuoro on viimeisenä. Rento moikkaus, ja kisa julistetaan alkaneeksi. Paikallinen DJ pyörittää levyltä biittiä, ja ensimmäinen boulder saa vastustajansa. Tämä ensimmäinen boulder on täynnä slouppaavia erikokoisia möhkäleitä. Homma on kruunattu negatiivisella seinällä sekä mielenkiintoisella selkä seinää vasten lähdöllä. Toppauksia tulee, mutta myös tippumisia. Nallen astuessa vuoroon, huomaan käsieni hikoilleen. Pyyhkäisen housunlahkeeseen ja otan tukevamman otteen kamerastani. Lähtö on todella kevyt, pientä työskentelyä aiheuttaa vain toppikulmaan kurotus, sekä vähän työläs manttelointi. Olen innoissani. Ensimmäinen toppaus! Aplodeeraan, muutama muukin liittyy joukkooni. Ensimmäisinä tippuneina lähtevät boulderin heikoimmat suorittajat Matthias Müller ja Andre Borowka.

Toisena probleemana tarjoillaan varsin niukahko hieman positiivinen släbi. Monilla näyttää olevan vaikeuksia reitin puolessa välissä olevien mikrolistojen kanssa ja taas useita tippumisia saadaan nähdä. Toppiin löytävät itsensä vain Kilian ja Lucas. Jälleen on Nallen vuoro, ja jollei aurinko paistaisi, ei hänellä tällä reitillä olisi noussut varmaan edes hikeä pintaan. Vahva lukottaminen, jalat rauhassa kitkalle, ja kaikki sellaisella tarkkuudella, etten hetkeäkään odota Nallen tippuvan samassa kohdassa mistä moni on jo tippunut. Eikä näin myös käykään. Toppiinhan tämäkin probleema menee. Jälleen flashinä. Aplodeihin yhtyy tällä kertaa jo moni. Tällä kertaa karsiutuvat Daniel Andrada sekä Michele Caminati.

> ”*DJ spinnaa biittiään ja kuuluttaja alkaa jo hehkuttaa ”Nalle incredibile!”.*

Kolmas probleema on melko negatiivinen jossa alussa hieno tupla-dyno. Dynon jälkeen pitää kurottaa muotopullistumaan joka ei tarjoa kuin muutaman hassun pinchin sekä jotain crimpin tynkää. Tomasz astelee probleemalle, eikä ole yllättävää, että dyno menee kuin heittämällä. Dynon jälkeen alkaa hakeminen ja kokeileminen. Pitää löytää jaloille edes jotain hookkia, mutta hookkia ei löydy ja Tomasz tippuu. Aiemmista reittisuorituksista oppineena, kuvaajat kerääntyvät probleeman äärelle kun Nallen vuoro tulee.

Nalle astuu oman vuoron koittaessa reitille omaan rentoon tapaansa. Dyno ei tuota juuri minkään näköisiä vaikeuksia, enkä saa odottamaani ilmavaa dyno-heilahdus-kuvaa. Mutten silti tunne oloani kovin pettyneeksi. Kurotus muodolle ja tiukka pinch. Jaloille on vaikeaa löytää tässä kohtaa mitään pysyvää hookkia ja Nalle tekee ratkaisunsa. Campus sloupperiin ja toinen campus avokämmen-crimppiin. DJ spinnaa biittiään ja kuuluttaja alkaa jo hehkuttaa ”Nalle incredibile!”. Kädet matchataan, ja toppiin vievä kantti löytää ottajansa. Kolmas toppaus ja tämäkin flashinä! Yleisö hurraa! Yrityksistään huolimatta, muut eivät saa topattua kolmatta probleemaa. Kilian ja Lucas karsiutuvat.

Viimeiseen boulderiin ovat löytäneet itsensä Tomasz, Nalle sekä tiukasti sinnitellyt Ludovic. Vuorossa dynon tynkää, kattopätkää, slouppereita, pikkuhalkeama sekä muutama crimppi.

Ludovic on jo selvästi kuluttanut voimiaan ja muuvit näyttävät varsin tuskaisilta, ja läpättyään kuudennetta otetta Ludo ei yksinkertaisesti enää jaksa ja putoaa. Tomasz antaa näytteen vahvasta puristuksestaan ja kiipeää hieman pidemmälle, mutta toppiin eivät Tomaszinkaan voimat riitä. Reitti näyttää todella tiukalta. Nalle hyppää helpon näköisesti reitille. Mietin minkä verran Nallella mahtaa olla vielä voimia jäljellä. Katossa on tarjolla isohko, mutta varsin huono pinchi, johon on kurotettava melko dynaamisesti. Jalat heilahtavat jälleen ja katson kuinka Nalle puristaa pinchiä ja ote lipsahtaa irti! Olen yllättynyt! Minusta tuo ei ole reitin cruxi, mutta oikeasti koko reitti olisi minulle silkkaa mahdottomuutta, joten huono minun on arvioida. Mutta olen hämmentynyt. Tulee Ludon ja Tomaszin toiset yritykset, jotka eivät vie ensimmäisiä pidemmälle, mutta ei vie Nallenkaan toinen yritys! Vartaloon kohdistunut kierto heilahduksessa vääntää käden jälleen irti ja mitään ei ole tehtävissä. Onko tämä viimeinen boulderi niin vaikea, ettei se ole topattavissa? Mutta olihan Tomaszkin päässyt katto-osuuden ohi crimpeille. Ludo on jo aivan poikki, eikä kolmannella yrityksellä edistytä. Tomasz taitaa hermoilla, koska tekee virheen jalkatyössään ja tippuu juuri crimppeihin vetäessään. Nalle on viimeinen yrittämään viimeistä boulderia viimeisen kerran.

Alku menee yhdessä hujauksessa ja nyt se katto. Katson kuinka Nalle kurottaa, heilahdus ottaa jalat irti, mutta toinen käsi löytää nopeasti paikkansa ja keskivartalo kuolettaa nopeasti heilahduksen, jalat kääntyvät takaisin kattoon ja hookit löytävät ottajansa. Noin sitä pitää! Yleisö on todella innoissaan, ehkä jopa yhtä innoissaan kuin minä. Nalle kurottaa halkeaman helposti. Sormet löytävät vahvan näköisen paikan, sitten kurotus crimppiin. Crimppi näyttää vahvalta ja ilmeisesti tuntuukin, koska Nalle vetää itsensä helpon näköisesti seuraaviin crimppeihin. Yleisöä alkaa nousta seisomaan ja aplodit ovat valtavat. Vielä muutama veto ja toppi on käsillä, mutta yleisö ei voi olla taputtamatta ja huutamatta; kumpikaan toisista finalisteista ei pääsyt tähän asti. Rauhallisen näköisesti Nalle hakee paikkoja jaloilleen. Mitään hyvää ei oikein löydy, mutta Nalle vetää toppiotteeseen. Vahvat sormet ottavat pocketista kiinni juuri niin kuin pitääkin, ja toinen käsi seuraa otteen päälle. Poika roikkuu vahvasti, ja saatuaan tuomareilta hyväksyvän nyökkäyksen, hän hyppää hymyillen alas patjoille. Neljäs ja viimeinenkin reitti on topattu. Tuhannet katsojat taputtavat.

Muiden onnittelevien kisailijoiden hälvettyä ympäriltä, ryntään onnittelemaan paikalle. ”No huhhuh, kiipesit vähän kovaa! Onnittelut, voitit sitten!”
–”Joo, niinpä taisin.” vastaa Nalle rennosti, mutta hymyillen hieman. Aurinko taitaa paistaa kovempaa kuin aamulla. Tai ainakin minusta tuntuu siltä.

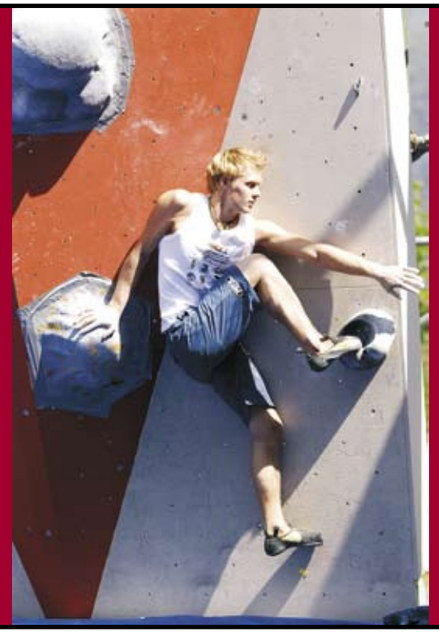

Nalle ensimmäisellä kisareitillä

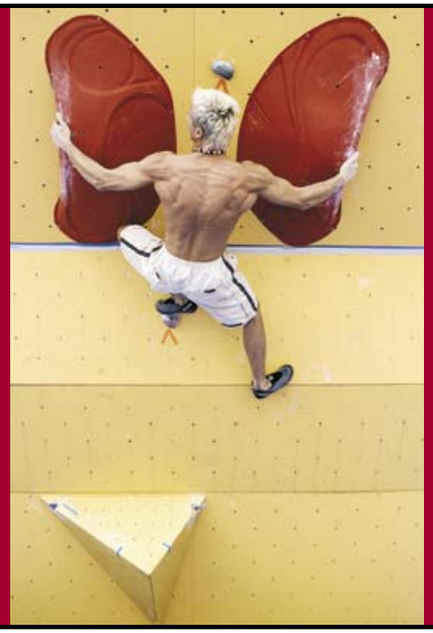

Tomasz Oleksy harjoittelemassa dynoja

”And the first place goes to, Nalle Hukkataival, Finland”.

Median myllyttämä...

Reitti: Flyygeli 7b, **Paikka:** Kärsämäki, Turku, **Ensinousu:** Olli Manni, 2001
Muuvit: Olli Manni, **Kuvat ja teksti**: Tomi Nytorp

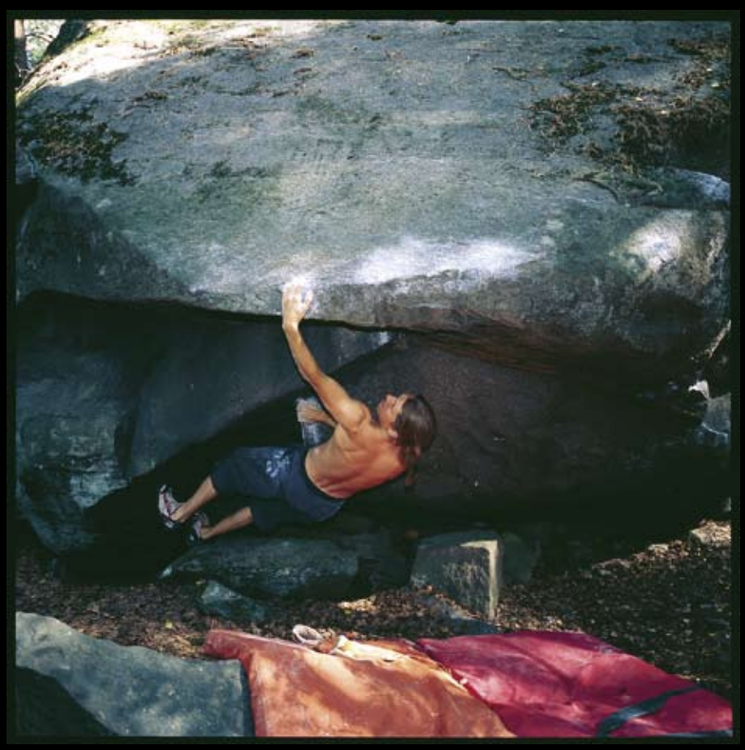

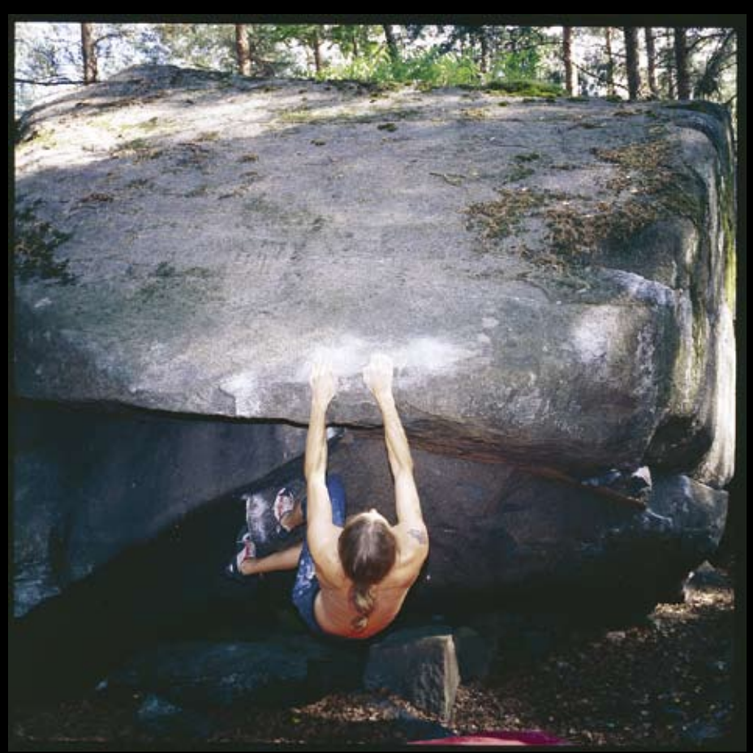

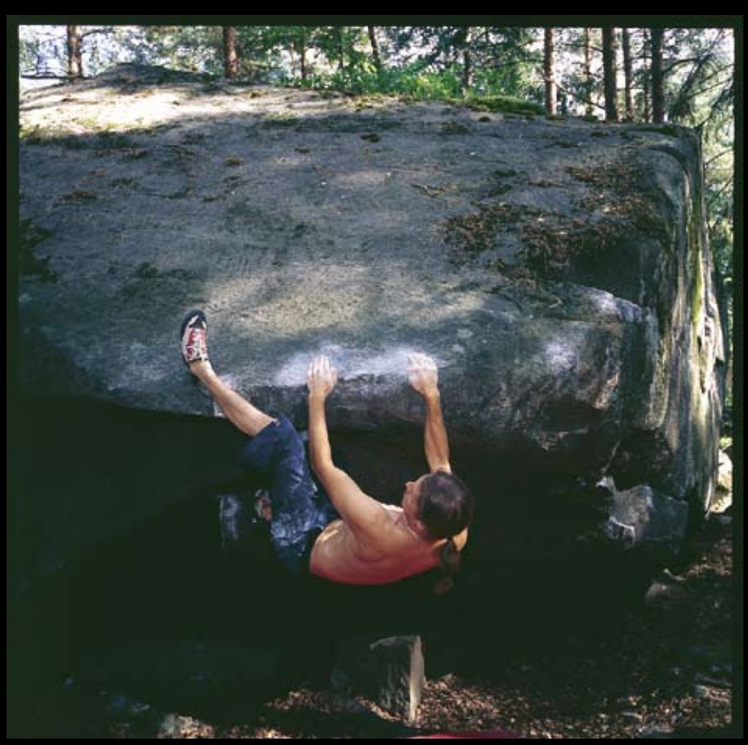

Matkalla *vuoristo-oppaaksi*

TEKSTI ODE SIIVONEN
KUVAT JIMMY HALVARSSON

Union Internationale des Associations de Guides de Montagne eli kansainvälinen vuoristo-oppaiden liitto, on kaikkien oppaiden ja koulujen kattojärjestö. Ruotsissa toimiva Svenska Bergsguide Organisationen kuuluu siihen, samoin kuin esim. ENSA Ranskassa ja parisenkymmentä muuta oppilaitosta ympäri maailmaa. Kaikissa UIAGM:n laitoksissa koulutus on pääpiirteittäin sama, tosin jokaisella koululla on omat pienet eroavaisuudet omassa koulutusjärjestelmässään ja pääsykokeissaan.

Koulutus on kurssimuotoista ja vahvasti käytännönläheistä. SBO:ssa on pääsykokeiden jälkeen kursseja viitisen kappaletta, kalliokiipeily, kesäalppikiipeily, talvikiipeily, hiihtovaellus- ja lumivyörykurssi. Kurssien sekä itseopiskelun ja omatoimisen harjoittelun lisäksi pitää tehdä 50 päivää harjoittelua, eli kiipeilyä tai mäenlaskua neljällä Alppien pääalueella, ennen kuin voi osallistua Aspirant guide -kokeeseen. Kokeen läpäistyään alkaa varsinainen vähintään vuoden kestävä työharjoittelu laillistetun oppaan kanssa tai valvonnassa. Viimeisenä on vielä loppukoe. Kaikkiaan tähän puuhaan vierähtämään aikaa kolmesta viiteen vuotta.

Koulutus alkoi viime keväänä kalliokiipeilykurssilla Valais'n ja Aostan laaksoissa. Meidän luokalla aloitti 6 jamppaa, meikäläinen ja Henttonen Suomesta, yksi Casper Tanskasta ja kolme hurria. Opetuskielenä on ollut ruotsi ja englanti, mutta eiköhän nuo muut opi pian myös suomea.

Kalliokurssilla testattiin aluksi henkilökohtaiset taidot eli liidattiin yksi sporttireitti, olisiko ollut jotain 6b:n luokkaa... Nopeasti siirryttiin harjoittelemaan erilaisia pelastustekniikoita seinällä, sujuvaa standi- ja köysityöskentelyä, shortropingia sekä nopeaa mutta turvallista liikkumista seinällä. Joka päivä kiivettiin reilusti multipitch reittejä ja harjoiteltiin käytännössä eri tekuja moniin erilaisiin tilanteisiin. Kiipeily oli greidiltään helppoa ja pääpaino oli harjoituksissa.

Heti ensimmäisellä kurssilla tehtiin hyvin selväksi, että oppaan hommat eroaa kuin yö ja päivä omasta kiipeilystä. Turvallisuus on ensimmäinen ja tärkein aspekti kaikkia päätöksiä tehtäessä ja opas on aina vastuussa sekä ainoa päätöksentekijä ryhmässä. Omat henkilökohtaiset ambitiot on pistettävä sivuun asiakkaan tarpeiden ollessa etusijalla. Ammattimaisessa opastuksessa asiakkaan turvallisuus, heidän elämyksiensä laatu sekä tavoitteiden saavuttaminen on oppaan tärkein päämäärä. Näinollen sopivan maaston valitseminen asiakkaan kunto- ja taitotasoon nähden on tärkeinpiä aspekteja homman hanskassa pysymiseen.

Vastuu omien tekemisten lisäksi myös muiden tekemisistä kasvaa. Enää ei saa, rikosoikeudellisen vastuun uhalla, kävellä pois jostakin veretseisauttavasta tilanteesta ajatellen että "huh huh, mutta kai ne pärjää", saatikka onnettomuustilanteesta. Vaikka tuskin kukaan järkevä alpinisti niin tekisi muutenkaan. Aina on otettava ns. "tilanne haltuun" jos tarvetta ilmenee.

Oppaan työ on paljon muutakin kuin siistien pilareiden liidailua leppoisissa pasaatituulissa auringon paisteessa tai vyötärön syvyistä pyydaa pienellä porukalla. Useimmiten se on tietenkin tätä, mutta monesti päädytään mat-

katoimiston virkailijaksi, tekemään hotelli-, lento- ja autovarauksia, vuokraamaan välineitä, hakemaan lippuja ja taistelemaan muiden logististen pulmien parissa. Tämän lisäksi pitää olla psykologi, urheiluvalmentaja ja ajatustenlukija, jotta osaa oikein valita soveliaimmat paikat joihin mennään hauskanpitoa harjoittamaan. Asiakkaan ominaisuuksista kunto- ja taitotason lisäksi arvioidaan henkistä kestävyyttä sekä stressin- ja riskinsietokykyä, jotka vaikuttavat suoranaisesti reitinvalintaan ja päivän onnistumiseen.

Oma lukunsa ovat tietenkin sää-, lumi- ja jääolosuhteet sekä muut välittömät turvallisuuteen ja mukavuuteen vaikuttavat objektiiviset tekijät. Parhaiden mahdollisten olosuhteiden löytämiseksi joutuu tekemään yllättävän paljon hommia, jotta asiakkaalle voidaan tarjota paras mahdollinen elämys.

Oli työpäivä sitten puoli päivää kallio- tai jääkiipeilyä tai useamman päivän hiihtovaellus tai vuorireitti, on oppaan oltava tarkkana jatkuvasti muuttuvien olosuhteiden ja muiden aspektien varalta. Kuten muutenkin vuorilla, pitää yrittää ennakoida tulevia tilanteita ja olosuhteiden muutoksia sekä niiden vaikutuksia ryhmän liikkumiseen ja turvallisuuteen ja sovittaa suunnitelmat joustavasti olosuhteiden ja tilanteiden mukaan.

Koulutusohjelman toinen osio, kesäalppikiipeilykurssi pidettiin Mt.Blanc'n massiivilla juhannuksen jälkeen. Suunnattiin Champexista kohti Cabane de Ornya ja Trienttiä, edessä 8 päivää vuori- ja kalliokiipeilyä ja jäätikköliikkumista sekä reilusti asiaan liittyviä harjoituksia. Aloitettiin perusteista, eli rauta- ja hakkuharjoituksista self arrestin ja erilaisten ankkureiden kautta railopelastustreeneihin, joissa hypättiin mustaan aukkoon isot reput selässä ja höyhenen kevyt ruotsalainen partiopoika köyden toisessa päässä. Melko mielenkiintoista ja ah, niin opettavaista.

Harjoiteltiin short ropingia sekä lumi-, jää- ja hakkuankkureita Aiguille du Tourin Arete du Tablella ja Tete Blanchella, nopeaa liikkumista ja reitin löytämistä pitkällä reitillä Aiguille sans Nomin eteläharjanteella ja Dorees traversella, upea reitti muuten. Yösuunnistusta jäätiköllä matkalla Aiguille du Chardonnet'n Forbes Aretelle, joka on sekin muuten loistava laskettelureitti hyvällä pyydalla ja muutenkin puoleensavetävä paikka, reitinlöytämistä Grand Darrey'n southridgellä. Hypittiin short rope –hommissa alas seinältä ja harjanteelta toisten yrittäessä pysäyttää putoamista ja harjoiteltiin monta muuta vuorilla liikkumiseen ja turvallisuuteen liittyvää kikkaa ja vielä lopuksi nautiskeltiin laatugraniitista Ecandies'n traversella.

Joka päivä kiivettiin ja käveltiin reilusti eikä aika tullut pitkäksi. Asusteltiin Trientin, Ornyn ja Saleinan majoilla ja viihdyttiin tosi hyvin. Pitkiä reittejä kiivettiin kahdeksan kappaletta ja parhaana päivänä taisi vertikaalia tulla mukavasti kolmatta kilsaa. Yleensä reitin jälkeen harjoiteltiin kotimatkalla erilaisia köysitekuja, ankkureita sekä pelastusta ja iltaisin majalla ruodittiin päivän tapahtumia, tehtiin navigointi- ja suunnistus tehtäviä sekä tarinoitiin. Trientin majalla oli jopa telkkari, josta voitiin jännätä futiksen EM –kisoja. Uni tuli mukavasti ja loppui liian lyhyeen. Viikon jälkeen käveltiin reilu lenkki takaisin Champexiin ja kruununa päälle oli pulahdus vilpoiseen järveen. Peseytyminen ei tullut hetkeäkään liian aikaisin.

Seuraavana ohjelmassa on talvikiipeilykurssi Abiskon alueella marraskuun lopussa. Luvassa on siis pari tuntia päivänvaloa ja parikymmentä graadia pakkasta, maltan tuskin odottaa... Kurssiohjelmassa tulee olemaan reilusti suunnistusta ja navigointia, kiipeilyä sekä pelastushommia talviasetuksissa. Heti kurssin jälkeen olemme perheen kanssa suorastaan pakotettuja lähtemään kiireesti kolmeksi kuukaudeksi Chamonixiin harjoittelemaan vuorilla olemista koulua varten ennenkuin on taas tultava maaliskuun puolenvälin aikoihin pohjoiseen hiihtovaellus, heliski ja jääkiipeilyhommiin...

Eli kun hommat menee putkeen, on oppaan työ aivan unelmahommaa. Upeita alppireittejä, mukavia hiihtovaelluksia ja puuteria Lyngenin rauhallisilla vuorilla, helihiihtoa Ruotsissa ja Norjassa, ensilaskuja asiakkaiden kanssa, kiipeilyä niin että aina saa ite liidata ja vielä lisäksi saa reilun hymyn naamalle kun asiakkailla on hauskaa.

Teksti Perttu Ollila

Kiipeilyparatiisi Ågelsjön

Ruoho on joskus vihreämpää aidan toisella puolella. Svea-mamman sylistä ainakin löytyy kadehdittavaa vehreyttä, Ågelsjön-niminen pienimuotoinen kiipeilyparatiisi, Ruotsin Olhava. Turkulaisesta näkökulmasta Ågelsön on tavallaan lähempänä kuin oman maamme vastaava kansallisylpeys, ainakin mitä tulee autossa istuttaviin tunteihin. Täytyy vain kestää yö jossakin Turun ja Tukholman välistä ikiliikettä tekevistä autolautoista, minkä jälkeen peninkulman saappailla perille pääsee viidellätoista askeleella.

Siellä ne sitten odottavat, järvi ja seinät, kaksitoista kilometriä Norrköpingin pohjoispuolella Kolmårdenin metsissä. Kun näkyy Yxbackenin laskettelurinne, sattumoisin suurpujottelija Pernilla Wibergin kotimäki, ollaan jo lähellä. Perille ajo toteutuu Hultin ruukin upeassa miljöössä. Historiatietoisen sieraimia värisyttää ruukin koko 300-vuotinen toiminta aina tähän päivään asti ulottuvana jatkumona. Jos reissulla sattuu satamaan, voi siis teltassa kärvistelyn sijasta kävellä päärakennuksen Herrgårdenin pihalla paukutellen henkseleitään kuin entisaikojen patruuna ja jatkaa tarkastamaan kirvesseppien työn jälkeä punaisiin sepän verstaisiin. Tämän ei tarvitse olla pelkkää kuvitteellista aikamatkailua, sillä pajatoimintaa pidetään vireillä vielä tänäkin päivänä.

Jenni Härkönen

Sir Väs (7+), Perttu Ollila, Bermudaväggen.

Ågelsjön ei ole pelkästään visiteeraamisen arvoinen, vaan ennemminkin se on yksi niistä kiipeilyalueista, jotka kannattaa sisällyttää yhä uusia reissuja vaativien mielipaikkojen listalle. Lounais-Suomen kiipeilykerholla on jo nelivuotinen perinne kerhomatkan järjestämisestä järven koillisrannan kiipeilykallioille. Kohde on oivallinen tällaisen sekalaisen sakin kiipeilyllisten mielihalujen tyydyttämiseen. ”Ågelin” reissusta on muodostunut jo melkein vuotuinen riitti, monien odottama loppukesän viimeinen ulkomaanmatka ja uusia seuralaisia reissun päällä olemiseen kasvattava mukava yhteisöllinen tapahtuma. Ågelsjönissä on yli 200 reittiä laajalla greidivalikoimalla, trädiä, sporttia ja sekavarmisteista; on pitkiä pätkiä, lyhyitä boulderliidejä, yläköysiteltävää, seikkailtavaa ja deep water soolottavaa. Ainoastaan boulderointia ja megajyrkkää kiipeilyä ei ole tarjolla kiinnostavassa määrin. Telttailuun on hyvää maata muun muassa vanhalla umpeen kasvaneella jalkapallokentällä, ja virallisia nuotiopaikkojakin on pari.

En voi olla vertaamatta Ågelsjöniä Ruotsin muihin vastaaviin kiipeilyalueisiin, vaikkapa kiipeilypääkaupungin Göteborgin kallioihin ja pohjoisemmassa Ruotsissa Älvsbyn kunnassa sijaitsevaan massiiviseen Döddlarsbergetiin. Göteborgin kallioihin verrattuna Ågelsjön on kokonaismiljöönä kauniimpi. Göteborgissa säilyy city-kiipeilyn tuntu. Kun taas uhkean ”Dödan” Ågelsjön päihittää reittien monipuolisuudella ja tiettyjen käytännön asioiden mutkattomuudella. Kaikki reitit ovat lähellä hienoja uimapaikkoja, joissa voi relaksoida päivän aikana rääkätyt lihakset. Järven veden on menestyksekkäästi todistettu olevan sellaisenaan juomakelpoista. Tämä kiipeilyparatiisi ei ole suinkaan syntynyt tyhjästä pelkällä sanan voimalla, vaan se on vaatinut kuukausia, jopa vuosia, joidenkin ruotsalaisnuorukaisten elämästä. Varmasti se myös antanut samalla mitalla, kuin on vaatinut. Ja kun paratiisin ovet jätettiin auki ja ville vartioivaa kerubia, saasta alkoi pikku hiljaa ryömiä sisään. Lopulta oli alettava kirjoittaa lain taulua.

Kaksikymmentä vuotta sitten Ågelsjönin kiipeilypotentiaali oli vielä liki täysin uinuvassa tilassa. Stora bergetillä oli vain yksi vapaakiipeilyreitti, parin vuoden ikäinen ”Mörkret faller – ljuset stiger”. Kesällä 1988 alkoi tapahtua, kun Ranskan ja Alppien visiteerauksestaan inspiroituneet kaksi Patrikia, herrat Leje ja Welin sekä joukko muita pioneeripoikia hoksasivat asuvansa aivan lähellä kalliokeskittymää, jonka henkiin herättäminen toisi heidän kotiseudulleen kiipeilyalueen, jota kehtaisi verrata Etelä-Euroopan vastaaviin. Pimeys laskeutui ja valo nousi monta kertaa, kun kiipeilyentusiastit todistivat, kuinka Stora berget sekä lukuisat muut klippanit ja väggenit voitiin kiivetä ylös mitä moninaisimmista kohdista.

Vuosien kuluessa kiinnostus kiipeilyä ja ylipäänsä ulkoilmaelämää kohtaan kasvoi Ruotsissa.
Kiipeilijyys näyttäytyi seikkailijan psyyken arkkityyppinä, jostain hyvin syvältä ihmisen kehityshistoriasta perittynä rakenteena. Ågelsjön, joka on samalla kertaa sekä hämmästyttävän lähellä kaupunkimaista sivistystä että paljaan alkuvoimainen, oli mitä otollisin paikka tulla hakemaan omia kallioviboja, katsella vertikaaleja tanssinumeroita tai vain viettää hetki luonnossa. Paikka on satojen norrköpingiläiskiipeilijöiden kotikallio, mutta sittenkään Ågelsjön ei ole kiipeilijöiden yksinoikeus, vaan kuuluu yhtä lailla kesäisille uimareille ja auringon palvojille, melojille, kalastajille, ratsastajille, sienestäjille ja vaeltajille. Juuri vaeltamiseen Kolmårdenin metsät tarjoavat upeat puitteet, itse asiassa paljon enemmän kuin kiipeilijät yleensä tulevat nähneeksi patikoidessaan parkkipaikalta vain kallioseinämien juurelle. Etäisimmiltä seiniltä pääsee kolmen kilometrin

Jani Knifsund

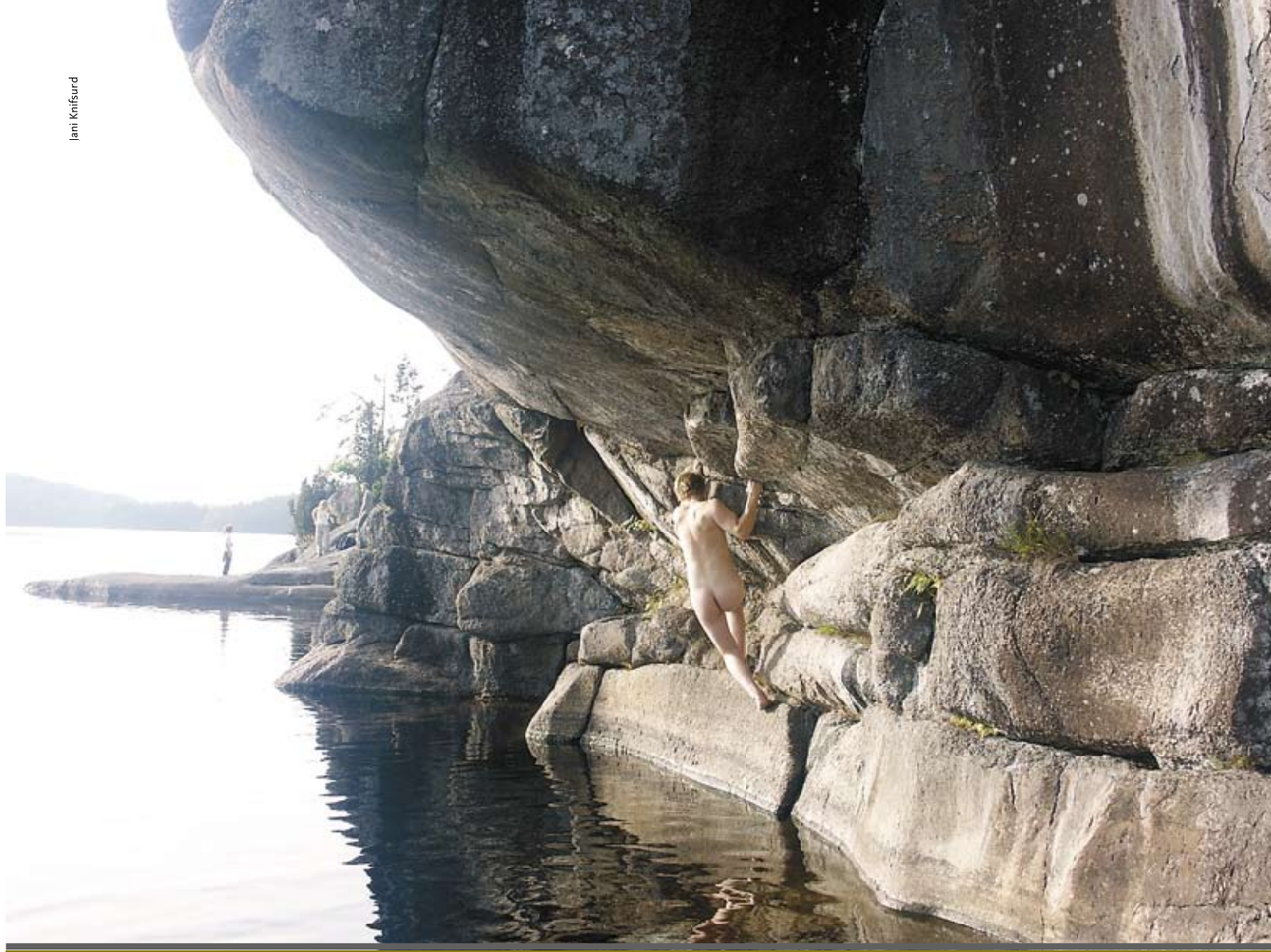

Badklippan travers (5+), Matti Kivinen, Badklippan

pohjoissuuntaisella patikoinnilla Sörsjönille, josta kiemurtelee edelleen 28 kilometrin pituinen Östgota leden kolmisenkymmentä järveä ohittaen. Energinen vaeltaja yhdistää tähän vielä Sörmlandsledenin ja ylittää näin koko Kolmårdenin.

Se satumaisuus, jonka paikalliset kiipeilypioneerit 20 vuotta sitten aistivat löytäessään Ågelsjönin lähes neitseellisessä tilassa, on edelleen vahvasti läsnä. Jykevät lehtipuut ja kallioseinät jättävät sinne tänne hämäriä kolkkia ja luolia, joista voi kuvitella Ronjan, sen ryövärin tyttären, kirmanneen yli valkovuokkomättäiden järven rantaan keväthuutoaan kaiuttamaan. Ehkäpä Ågelsjönin Eremitgrottan on juuri se paikka, jossa isäryöväri opetti tyttärelleen metsän salaisuuksia iltanuotion äärellä. Tai sitten näissä peikkometsissä on tanssahdellut Ronjaa paljon mesmeristisempi hahmo, vietteleväinen metsänneito Tintomara, joka ainakin romantikko C. J. L. Almqvistin tekstien mukaan tanssii Kolmårdenin metsissä, laulaa ja kiipeää ylös jyrkkiä seinämiä. Ihanaa.

Ikävä kyllä Ågelsjönin metsien myyttisyyteen tulee häiritseviä säröjä, ennen kuin on ehtinyt telttansa pystyttää. Enkä tarkoita sitä, että parkkipaikalla on hyvät vessat valmiine papereineen ja käsien desinfiointiaineineen. Näin perusteellinen ruotsalainen huolto auttanee pitämään kansoitetun ulkoilualueen siistimpänä. Sen sijaan se, että luontoarvoltaan ilmeinen iäkäs metsä suurine tammineen ja hyvin vanhoine mäntyineen on poluttunut ristiin rastiin, herättää ensimmäiset kysymykset. Viimeistään kertakäyttögrilli tammen alla, kannon päässä tönöttävä siideritölkki, pensaassa lojuva kondomipaketti ja täysin väärissä paikoissa olevat nuotioiden jäännökset rikkovat herkän balanssin ja kertovat siitä, että jotain pitäisi tehdä. Jotain on jo tehty.

Ågelsjönistä tulee luonnonsuojelualue. Tämä tuo mukanaan joitain rajoituksia myös kiipeilyyn, mutta silti Norrköpingin kiipeilykerho on hyvillään päätöksestä. Kiipeilykerhon aktiivi ja Ågelsjönin pioneeri Fredrik Schlyter toivoo päätöksen johtavan siihen, että ihmiset lopettavat roskaamisen ja alkavat kunnioittaa aluetta. Kaikeksi onneksi päätös luonnonpuistoksi muuttamisesta ei tarkoita ulkoilmaelämän loppua järven ympäristössä, ei myöskään kiipeilyn. Koska kuitenkin alueella on biologien mukaan arvokkaita jäkäliä ja sammaleita, ei uusien reittien avaaminen enää tule kysymykseen Ågelsjönin luonnonpuistossa. Fredrik Schlyter ei pillastu tästäkään, sillä hän näkee yli 200 reittiä tarjoavan Ågelsjönin olevan jo valmiiksi kehitetty. Mies on itse viettänyt nuorukaisvuotensa jalkapallokenttien sijasta Ågelsjönissä ja vaikuttanut vahvasti alueen reittisortimenttiin. Sittemmin Schlyter on kallioiden harjaamisen sijasta tullut tunnetuksi yhtenä Ruotsin ahkerimpana seikkailijana toppaamalla muun muassa Trango Towerin ja saamalla vuoden 2000 seikkailuvalokuvaajatunnustuksen. Ruotsia suuremmista seikkailuista huolimatta Schlyterillä tuntuu edelleen olevan sydäntä Ågelsjönin kehittämiseen ja vaalimiseen.

Sovittaakseen jo olemassa olevat reitit paremmin luonnonpuistoon Norrköpingin ja Åbyn kiipeilykerhojen aktiivit ovat restauroineet reittejä

ja ankkureita erityisesti kallioiden yläpuolisten puiden ja maapohjan kulumisen vähentämiseksi. Pultit on jopa sävytetty kallion väreihin. Joitain ruosteisia ketjuankkureita ja muuta ajan hampaan kuluttamaa fiksattua kamaa on vaihdettu uusiin. Ehkä hienoin ele kiipeilijöiden taholta on ollut paikallinen talkooperinne siivota Ågelsjönin alue kerran vuodessa. Alueen uusi luonnonsuojelullinen status tuo mukanaan joitain rajoitteita, mutta toisaalta pitkälti samat asia, jotka ovat olleet sallittuja aiemmin, ovat sitä myös ”uudessa” Ågelsjönissä. Silti toivon, etten enää näe sitä, kuinka moottoripyörällä kurvaillaan ihastuttavan Lilla bergetin juurella. Asenteet ovat tärkeämpiä kuin säännöt, oli kyse sitten kiipeilijöistä tai muista luonnossa liikkujista. Sellainen henkilö, joka ajaa motoroidulla kaksipyöräisellä metsässä tai unohtaa sinne kertakäyttögrillinsä, ei ole koskaan tuntenut dryadin läsnäoloa.

Nyt kun Ågelsjönissä siis edelleen saa kiivetä, voisin kai koota laajan listan erityisen hienopiirteisistä reiteistä. Onpahan aika liuta, mistä valita. Taidan mieluummin suositella paikasta kiinnostunutta hankkimaan käsiinsä Fredrik Schlyterin kokoaman mainion topokirjan ”Klättring vid Ågelsjön” vuodelta 1995. Huhujen mukaan Schlyter on aloittelemassa kokonaan uutta topoa, jonka olisi tarkoitus laajentua kattamaan koko Östergötland. Joka tapauksessa vanha topo toimii Ågelsönissä aivan hyvin, tähdittää reitit ja luettelee joka sektorilta must do -reitit. Omilta suosikkisektoreiltani, pohjattoman syvältä Sjöklippanilta ja parhaimmillaan 35 metrin korkuisten reittien Stora bergetiltä, suosittelen ykskantaan kaikkea, mikä tuntuu mahdolliselta ja mahdottomalta. Paikallinen graniitti on melkoisen purevaa, mutta kun kiipeilyn makuun on päässyt, alkaa upeimpien reittien klassikkostatus aueta. Klassikkoreitti on sitä paitsi vähän kuin klassikkoelokuva; se kuuluu kokea aina uudestaan säännöllisin väliajoin, ja tuttuudesta huolimatta aina voi huomata jotain uutta.

Annan sittenkin toimintaohjeet ensikertalaisen Ågelsjön-päivän täydellistämiseksi: aloita vaellus telttapaikalta ohi Lilla bergetin kohti ”Storaa”. Poukkoile sinne tänne tarkistamaan seiniä polun varrella, löydä, keksi, ihmettele. Anna uteliaisuuden kasvaa yli äyräiden. Yhtäkkiä metsä avautuu ja seisot 50 metriä järven pinnan yläpuolelle kohoavan seinän juurella. Hauko henkeä, vihellä tai tee mitä teet ollessasi vaikuttunut. Odota iltaan. Voit tietenkin odotellessasi kiivetä. Kun luonto ympärilläsi alkaa muuttaa väriä – harmaista kallioista tulee kelta-oransseja ja taivaan heijastukset vedessä muuttuvat tummaksi mataksi – on aika aloittaa päivän viimeinen nousu valitsemallasi reitillä. Koeta ajoittaa niin, että aurinko laskee puiden taakse suunnilleen sillä hetkellä, kun olet reitin puolivälissä. Silloin valon ja hämärän rajaviiva alkaa nousta kuin rullaverho pitkin kallion pintaa. Kiipeä ylös osana tätä spektaakkelia, kiipeä kilpaa hämärän rajan kanssa. Mörkret faller – ljuset stiger.

Mikko Lähteenmäki

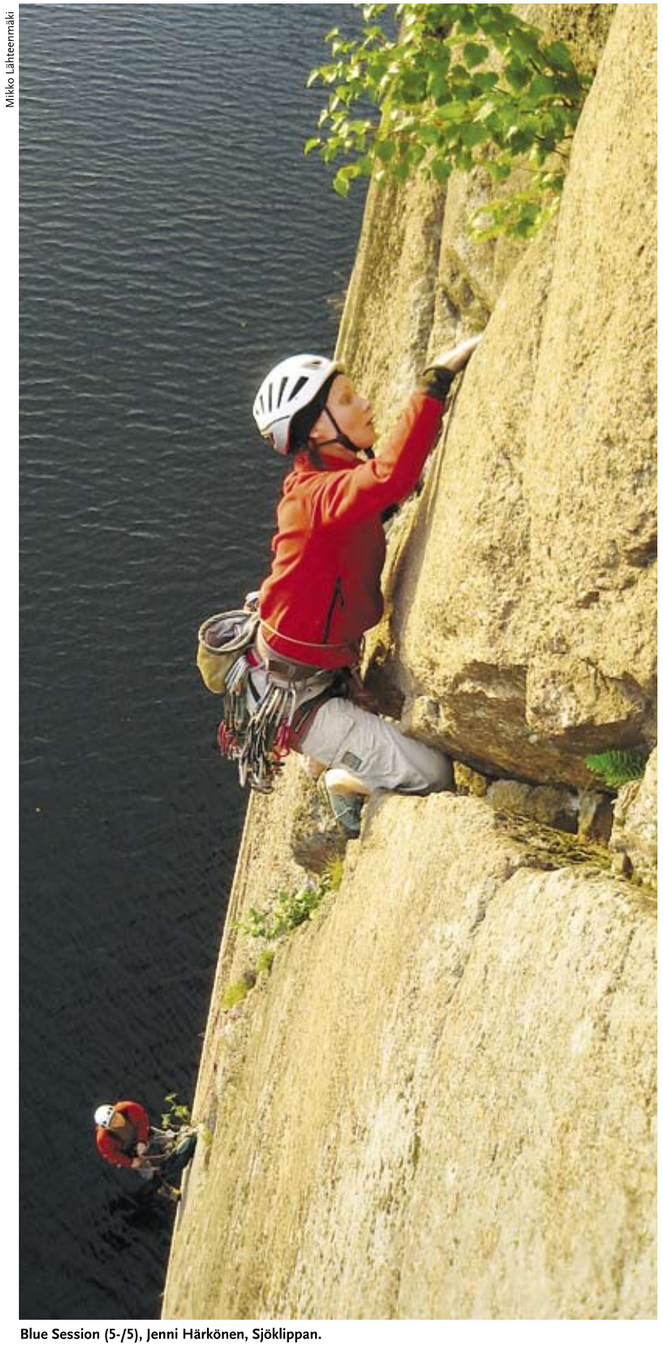

Blue Session (5-/5), Jenni Härkönen, Sjöklippan.

Perttu Ollila

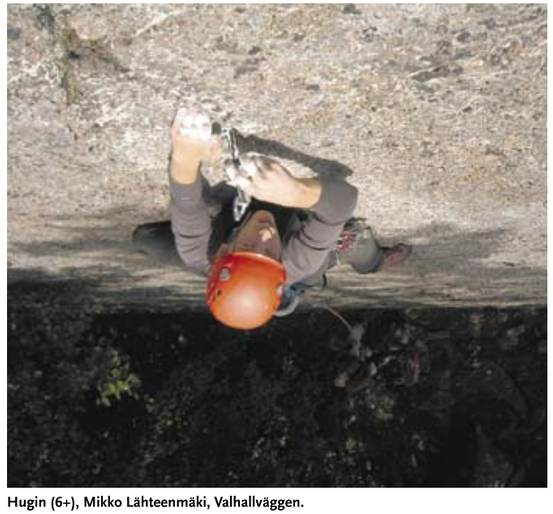

Hugin (6+), Mikko Lähteenmäki, Valhallväggen.

TEKSTI JUHA SAATSI
KUVAT JACK GELDARD

Kaksi viikkoa, yksi reitti

Korkealta virtsaaminen on hienoa. Lämmin neste lentää parabolisessa kaaressaan kohti kaukana alla siintävää kivistä rinnettä. Tuuli hajoittaa suihkun ja keltaiset pisarat liittyvät katon halkeamista tippuvien vesipisaroiden joukkoon. *Cima Granden* pohjoisseinämä on jyrkkä -- niin jyrkkä etteivät pisarat sitä kastele. Pistän merkille urean syvän keltaisen värin; pientä nestehukkaa alkaa pukata jo neljän reitillä vietetyn tunnin ja parinsadan vertikaalin metrin jälkeen. Varsinainen haaste on vielä edessä: *Brandler-Hassen* kuuluisimmat köydenpituudet kiemurtelevat valtavaa katto/nurkkasysteemiä mukaillen kohti reitin hieman loivempaa loppupuoliskoa. Ja katon halkeamat valuvat vettä, joka pisara pisaralta tippuu ohitsemme ja yhtyy virtsaan, joka kiihtyvällä nopeudella syöksyy kohti kivistä rinnettä...

Lämmittely

Nissan Vanetten mittarissa on jo yli 300 000 kilometriä ja lisää saadaan kiertämällä helteistä Etelä-Ranskaa lämmittelyn merkeissä. Tarkoituksena oli nautiskella pitkistä sporttireiteistä Grenoblen lähellä sijaitsevassa *Vercors:issa, Preslesin kalliolla*. Olin tutustunut kyseiseen mestaan pintapuolisesti jo kymmenisen vuotta aiemmin, red-point tyylin hallitessa omaa kiipeilyäni. Voimien (vai motivaation, vai ajan?) vähetessä iän myötä on luonnollista suunnata katse pidemmille on-sight reiteille tiukan parikymmenmetrisen F8b:n sijaan. *Vercors* on aivan mahtava paikka, ja lämmittely 30 asteen lämmössä käy varsin nopeasti: jo yhden pitkän 6c-max reitin jälkeen olemme kypsiä ja matka jatkuu.

Saapuessamme Dolomiiteille tunnelma on korkealla. Vihdoinkin päästään kiipeämään, ja matalavaihteisella pakettiautolla köröttely on ohi. Olen Dolomiiteilla ensimmäistä kertaa, ja sama pätee kaveriini Jaskaan. (Jack Geldard) Meillä on kuitenkin hyvin selvä mielikuva siitä mitä haluaisimme saada kiivetyksi. Tre Cime:n mahtavat pohjoisseinämät vuoriston koillisnurkassa ovat muodostuneet koko Dolomiittien symboleiksi -- *Le Tre Cime di Lavaredo, eli Drei Zinnen* -- ‘kolme tornia’. Yli viisisataa metriä pystysuoraa kiveä nousee kumpuilevasta maasta tarkalleen 3000 metrin korkeuteen. Suurin ja kaunein torneista on *Cima Grande*, ja kuuluisin reitti tällä Italian Alppien kuuluisimmalla pohjoisseinällä on *Brandler-Hasse Direttissima* (*Brandler-Hasse-Lehn-Low*, 1958; ensimmäinen vapaa nousu: Albert-Sprachmann, 1987). Vapaasti kiivettynä vaikeus on 7a+ max. Tavoitteena (tietysti) puhdas on-sight.
Sää on aivan loistava ja aamuviideltä lähestymme kohdettamme päälamppujen valossa. Syyskuinen pohjoistuuli on viileä, ja ilmassa on selvää korkeajännitystä. Nukuimme molemmat huonosti, ja syytämme siitä halpaa punaviiniä. Viidellä eurolla ostettu kahden litran Chianti-pullo oli ehkä virhe.

Päivän valjetessa seisomme ulkonevan seinämän juurella, vain reilun tunnin reippaan kävelymatkan päässä autolta. Näemme seinämän ensimmäistä kertaa ja se on VALTAVA. Netistä tulostamani topo osoittaa linjaa keltaisessa kivessä, ja ainakin paperilla kaikki näyttää suhteellisen suoraviivaiselta. Kahdeksantoista köydenpituutta näyttää maasta katsoen pitkälle siivulle ja kiipeily on syytä aloittaa tohinalla.

Reilun viidenkymmenen aloitusmetrin jälkeen Jaska liidaa pitkän, arviolta F6c:n vaikeutta olevan köydenpituuden toistakymmentä van-

haa hakaa klipaten. Minulla on paha aavistus linjan kulkusuunnasta, mutta reitillä on vähän mankkaa ja kiipeilyn vaikeustaso vastaa topoa. Omalla liidivuorollani saan vastaani pienen katon ja pieniä otteita. Pätkän pitäisi olla vain F6b+ max, mutta kylmästä tunnottomat sormet ja vanhat, parhaimmillaan vain 4mm paksut piikkihaat saavat lahkeeni heilumaan muustakin kuin tuulesta. Kumppanini osoittaa tyytymättömyytensä hyvin avoimesti, kun varovasti lasken painoni haan varaan ja kerron tekeväni kruksimuuvin slingin avulla. Olen vähän pettynyt, mutta myös melko varma että olemme eksyneet reitiltä. Jaska itse kakkostelee pituuden vapaasti, mutta myöntää muuvin olevan "hieman nihkeä" 6b+:ksi. Noh, ehkä me olemme pehmeitä ja kiipeily kovaa. Väitän hieman tätä hypoteesia vastaan, mutta myönnän että linjaa on kyllä selvästi kiivetty hiljattain. Ajatuksena on: "Ei kai tällä pohjoisseinällä kovin montaa reittiä voi olla", ja matka jatkuu.

Seuraavan köydenpituuden pitäisi olla taas F6b. Jaska kiipeää hitaasti ja työläästi, valitellen hieman irtonaisille vaikuttavia otteita. Kolmekymmentä metriä myöhemmin tuskastunut poika tulee köyden varaan, kiroilee päättömästi ja väittää kiipeilyn olevan ainakin F7b+. Kerron epäileväni, koska "ethän sä edes tippunut". Huono vitsi ei lievitä sitä tuskaista tosiasiaa, että hukassa ollaan ja alas on mentävä. Joskus kai kunnon toposta kannattaa maksaa 20 euroa.

Tosiasiassa *Cima Granden* pohjoisseinällä on teknoreittejä ristiin rastiin, ja suuri osa on jo vapaastikin kiivetty. Me lämmittelimme nähtävästi reitillä *"Winter Super Direttissima"*, jonka joku on kai kiivennyt vapaasti (F7c max?).

Seuraavana aamuna heräämme taas puoli viideltä, mutta sää vaikuttaa vähän epämääräiseltä ja päätämme lähtöä vastaan. Ja Cortinassa pitsaa syödessä pitääkin ihan siirtyä sisätiloihin mahtavan ukkoskuuron iskiessä. Ajamme huonoa säätä pakoon Arcoon.

Puserrus

Palaamme Tre Cime:n parkkipaikalle kahden urheilukiipeilypäivän jälkeen. Kiipeilyn puute ja Massonen mahtavat tufareitit johtavat helposti hyvin "aktiiviseen lepoon". Mutta sää on taas loistava ja silloin on parempi toimia. Punaviinin juonti jätetään väliin ja aamulla taas tampataan jo nyt tuttua reittiä seinämän juurelle. Kiipeämme lähestulkoon saman alun, mutta ensimmäiseltä varmistuspaikalta kiivetäänkin alaspäin nelisen metriä ja pienen poikkikulun jälkeen olemme varmasti oikealla reitillä, matkalla kohti kuuluisia kattoja, jotka tosin ovat uhkaavan kostean näköiset.

Sää on selvästi viileämpi kuin ensimmäisellä yrityskerralla, mutta tuuli on onneksi aika vaatimaton. Repussa on vettä, lenkkarit ja kuravaatteet, jos vaikka joutuu jäämään yöksi ulos. Eipähän tarvitse olla tästä mahdollisuudesta kuralla. Kiipeäminen tuntuu aika helpolta ja reitillä on jopa siellä täällä pultteja! Kivi on laadultaan yllättävän hyvää, paikoitellen jopa loistavaa. Vuorottelemme liidejä ja pysähdymme kattosysteemin alla kusitauolle. Kuuluu suhinaa ja pamahdus kun BASE-hyppääjä viuhahtaa ohitsemme ja avaa varjonsa.

Seuraavat neljä köydenpituutta muodostavat reitin kruksin 6b+, 7a, 7a+, 7a. Luvassa on (kuulemma) pumppaavaa ja atleettista kiipeilyä, satakunta metriä ulkonevaa ilman hyllyn hyllyä hermolepoon. Ensimmäinen seiskan pätkä on Jaskalle vähän pettymys, vain 20 metriä hyvin Britti-tyylistä kiipeilyä ja vaatimaton parin muuvin kruksipätkä. Kakkostelen pitchin puhtaasti molempien reppuja kantaen -- tuskin todellista F7a:n kiipeilyä. Seuraava kp näyttää hieman hankalammalta. Neljä viidesosaa 25 metrin halkeama-ote-hormi-hässäkästä on aivan märkä, ja kiipeilyn pitäisi olla F7a+: n tasoa. Jaska pumppaa minuun uskoa parhaansa mukaan. "Tämä on viimeinen katto ja kruksi kp, sen on parempi mennä vapaasti. Seuraava pätkä on varmasti kuiva. Jos tämä ei mene on-sight niin olet ihan paska, ja koko homma kusee."

Jätän kantamukseni ankkuriin ja haen uskoa useista "kiinteistä" varmistuksista joita on siellä täällä. Useat luultavasti ainakin osittain teknoavat tämän pätkän, ja hakoja ja muita virityksiä roikkuu lähes metrin välein. Kiipeily ilman reppua tuntuu mukavan kevyeltä ja otteet reilusti ulkonevassa alussa ovat niin suuria, ettei "pieni kosteus" haittaa. Jotenkin keplottelen ylävartaloni leveään hormiin ja jammaan hormin pohjalla olevaa limaista halkeamaa niin että tuntuu. Siinä saa softshell -takki kyytiä kun hinkkaan itseäni ylöspäin tuuma tuumalta, käsi aina jonkinlaisessa jammissa ja jalat märkiä mutta kohtalaisen kookkaita otteita sutien. Jaska huutaa kannustuksen sanoja, ja parinkymmenen hikisen minuutin jälkeen kiipeily alkaa helpottua. Löydän hyvän asennon jossa kasaan itseni ja yritän rentoutua, käyttäen suurimman osan mankasta. Voitonriemuisesti kiipeän helpon kuivan lopun kahden pultin (!) ankkurille ja tuuletan. Tällaista kiipeilyä on mahdotonta greidata, mutta tiedän ylittäneeni itseni. Kuivana pätkä olisi varmaan aika helppo Britti E5, eikä F7a+ oikein vastaa todellisuutta. Mutta hankalaa ja

erikoista vapaakiipeilyä, varsinkin märkänä!

Hilaan molemmat reput köyden avulla ylös, jotta Jaska pääsee herkuttelemaan kakkosena. Taidan kyllä itse nauttia enemmän sitä tuskailua katsellessani, tietäen seuraavan kp:n todellakin olevan kuivempi. Topon mukaan tämä ulkoneva pitkä dihedraali on F6c+. Jaska levähtää hetken ja sitten kiipeää pituuden puhtaasti upealla suorituksella. Meno näyttää tosin vaikeammalta kuin 6c+ ja myös tuntuu siltä, varsinkin kun yritän ylipumpatulla itsetunnollani toistaa Jaskan 30 minuutin suorituksen kahta reppua kantaen. Ensimmäinen kruksi kahden sormen poketista menee juuri ja juuri, mutta pitkä lock-off hieman kosteasta krimpistä valtavaan kahvaan on tehokas stopperi. Puoli minuuttia puuskutusta ja yksi nykäisy jatkosta riittää vapaakiipeilyn avuksi.

Olemme nyt kiivenneet kaksi-kolmasosaa reitistä vajaassa kahdeksassa tunnissa. Kiipeily helpottuu huomattavasti loppua kohden, mutta väsymys alkaa painaa ja jäljellä olevat itselleni lankeavat kuutosen liidit tuntuvat pitkiltä ja yllättävän raskailta. Onneksi viimeiset 150 metriä on hyvin suoraviivaista vitosen kiipeilyä hyvällä harmaalla kalkkikivellä. Kiipeämme pitkiä siivuja lähinnä hakoja klipaten, ja ainoa erityisen "mielenkiintoinen" kohta on liidaamani märkä hormi, joka sekin on hyvin varmistettavissa ja vain 5+. Toppaamme 11 tuntia aloituksen jälkeen, ja meillä on runsaat kaksi ja puoli tuntia löytää tie alas *via normal*. Otetaan muutamat hymykuvat ja vaihdetaan kiipeilykengät lenkkareihin. Sitten vain "juostaan" alas pitsalle ja kaljalle. (Pari tuntia, muutamia laskeutumisia ja alaskiipeilyä UIAA II/III, kivikkoa)

Loppuverryttely

Neljäntoista tunnin puserrus, autolta autolle, vaatii pari päivää lepoa. Mielessä oli kiivetä joku iso reitti Marmoladan eteläseinämällä, mutta säät ja henkinen väsymys ajoivat meidät takaisin Arcoon, urheilukiipeilyn pariin. Tarkoitushan on palata kahden viikon lomalta latautuneena, valmiina talven pakerrukseen. Kahden lepopäivän jälkeen sain houkuteltua Jaskan kiipeämään Colodrin pulttiklassikkoa, *Zanzara e Labbradoro* (7a+ max), viiden minuutin kävelymatkan päässä leirintäalueen uima-altaalta. Reitti on Verdonmainen tekninen 10 kp:n klassikko, ja olin tyytyväinen onsight suoritukseemme. Liidaamieni kruksipätkien otteen olivat hieman lasittuneita, eivätkä helpommatkaan 6:n pituudet olleet ihan kävelyä.

Arcossa ollessani kuulin Nallen voittaneen Arcon kuuluisan boulderoinnin kutsukilpailun ja mietin Tomin uutta 8c:n reittiä Nummessa. Kerroin Jaskalle (joka myös on innokas talvikiipeilijä) Antin ja Nicon jää- ja mikstasuorituksista. Olin ylpeä Suomen kiipeilystä.

Reitistä

Dolomiiteilla on menossa kova buumi vanhojen teknoreittien vapaakiipeilyssä, ja *Brandler-Hasse* on suurista klassikoista helpoimpia. Kiipeily on hyvin varmistettavissa, eikä reitille kannata ottaa muuta kuin yksi setti kiiloja, joitakin frendejä ja paljon jatkoja. Kiinteitä varmistuksia on runsaasti, aivan uusista pulteista (yhteensä parikymmentä) ensinousun puuhakoihin. Reitin lukuun kannattaa alussa kiinnittää huomiota, mutta ensimmäisen F6c:n köydenpituuden jälkeen on vaikea eksyä. Kivi Cima Granden pohjoisseinällä vaikuttaa pääosin hyvälle, mutta ihan urheilukiipeilytyyliin ei kannata alkaa rykiä. Jonkinlaisena indikaattorina kiven laadusta ja kiipeilyn vaikeustasosta voi kai pitää Alex Huberin rämäpäistä sooloa. Vaikeammilla osuuksilla oli "hyvät otteet" merkattu mankkatäplillä. Jos reitti on täysin kuiva ei kiipeily ole teknisesti kovinkaan vaikeaa. On kuitenkin hyvä muistaa, että kyse on 3000 metriin ulottuvasta pohjoisseinästä, jolta usein löytyy lunta ja jäätä heinäkuussa, joten vauhtia ja kuntoa pitää olla kohtalaisesti.

Infoa italiaksi: www.planetmountain.com/english/Rock/routes/indexd.html

Noiaa ja nostalgiaa

Turusta Kustaviin

TEKSTI PERTTU OLLILA

Noia

Mäntymäen kallio Turussa

Arki on täynnään tilanteita, jotka laittavat katseen harhailemaan ulos ikkunasta kesken lauseen ja sormet napsumaan vasten pöydän pintaa hetken ollessa merkityksettömimmillään. Ikävystyminen. Onko tuttua? Toivottavasti, sillä uskon vahvasti siihen, että ikävystyminen ei ole vain henkilökohtainen omituisuus, ei pelkästään mielentila, vaan yksi maailman ominaisuuksista. Me osallistumme alati toimintoihin, jotka ovat suorastaan ikävän kyllästämiä.

Pitkästymisen tunne on riittävän selväpiirteinen, monisyinen, huomionarvoinen ja jopa syvällinen, jotta se voidaan nimetä yhdellä nimellä ja jotta sen äärellä kannattaa olla pitkästymättä – varsinkin kun ilmiöllä on paljon tekemistä kiipeämisen kanssa. Jotain tekemistä pitkästymisellä saattaa myös olla edeltäjänsä, laiskuuden synnin (acedia) kanssa. Synnillisessä laiskuudessa kyse ei ole fyysisestä asiasta, treenaushaluttomuudesta, eikä myöskään henkisestä pysähtyneisyydestä, sillä henki ja ajatus ovat luonnostaan jatkuvasti liikkeessä.

Acedia on surua, tarkoituksellisesti itseen kohdistuvaa, hengellisen tai ideologisen päämäärän menetystä. Tosiuskovaiset eivät luultavasti kärsi eksistentiaalisesta ikävystymisestä. Me loput eksistentiaaliset sormien naputtelijat joudumme sen sijaan tuottamaan oman merkityksemme, ihan jo ollaksemme sairastumatta moderneihin ikävystymistauteihin, päihteiden väärinkäyttöön, syömishäiriöihin, promiskuiteettiin, vandalismiin ja sen sellaisiin.

Ikävystymisen taustalla on vaatimus siitä, että yksilön elämän on oltava mielenkiintoista ja hänen toiveensa on mielellään täytyttävä. Romanttista ikävystyjää luonnehtii se, ettei hän tarkalleen tiedä mitä etsii, jotain epämääräistä täyteyttä kuitenkin. Ikävystynyt kärsii merkityksen vetäytymisestä elämästään; hänen pitkästyneisyytensä ei johdu siitä, etteikö olisi mitään tekemistä, vaan vakavammasta tunteesta, ettei ole mitään tekemisen arvoista. Tunne muistuttaa melankoliaa, mutta sittenkin siltä puuttuu melankolian viehätysvoima, sen perinteikäs kytkös viisauteen, herkkyyteen ja kauneuteen. Niin ikään ikävystyminen on vailla masennuksen ilmeistä vakavuutta, ja siten se ei myöskään ole psykoterapeuttisessa mielessä kiinnostava tunne.

Eljas Honka-Halilla

Neonjumalatar (7-), Perttu Ollila, Mäntymäki, Turku

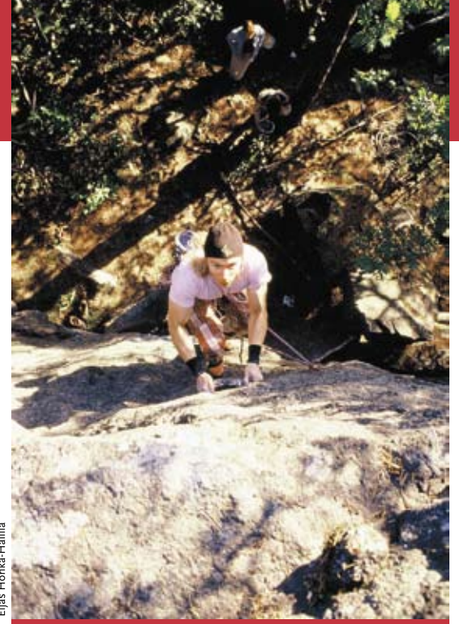

Eljas Honka-Halilla

Vampire Deluxe (7-), Perttu Ollila, Mäntymäki, Turku.

Ikävystymisellä on taipumus yhdistyä levottomuuteen ja toteutua urbaanin viitekehyksen sisällä. Luonnehtimalleni tunteelle annan lyhyen ja ytimekkään italialaisen nimen ”noia”. Elämme alati muuttuvassa ja abstraktissa yhteiskunnassa, jossa ihmistä juoksuttavat asiakaspalvelu, dynaamisuus, tehostetut toiminnot, kevennetyt organisaatiot, alennetut tuotantokustannukset, rakennetut imagot ja bonuskortit. ”Noia” on kaikkeen tähän onttouteen ja kiirehtimiseen ikävystymistä, melankolian muoto, johon mikään urbaani huvi ei tepsi. Kun olo on tyhjä, levoton ja pitkästynyt, niin ajanviete on huono lääke. Ja mikäkö parhaiten tepsii? Suuret teot luonnossa, kehon ja psyyken resursseista kaiken ottaminen irti. Luolaihmisen kokema stressi oli jaksottaisuutensa takia varmasti paljon terveellisempää kuin nykyihmisen kroonistunut varpaillaan olo. Jo nimensä puolesta luolaihmisen kivisuhteen on täytynyt olla kunnossa. Siihen täytyisi päästä takaisin: tarkkaan annosteltuja luonnollisia fysiologisia reaktioita ja kiven silittelyn tuomaa turvaa. Tähän tarpeeseen kiipeäminen vastaa hyvin, ja muutenkin se on mainio korvaava merkitys ikävystymisen tyhjiöitä täyttämään.

Turun uusin köysikiipeilypaikka Mäntymäen kallio syntyi pitkästyneisyydestä. Ikävystyin pidettyäni saman luennon kymmenennen kerran, ja kaikenlainen ajanviete näytti tuhoon tuomitulta ratkaisulta tuon tunteen jättämään pohjavireeseen. Keskustasta kaakkoon Mäntymäen kaupunginosassa on keidas, kalliomöhkäle asuinalueiden välisessä metsässä. Tuon pikkuisen areenan valjastaminen kiipeilylle oli ensiapua omaan ”noiaani”, ja sama arvo sillä tullee olemaan muille. Onhan Turku levottomia ja ikävystyneitä kiipeilijöitä täynnä. Lupasin kallion lähinaapureille ja koirien ulkoiluttajille tiettyä demografista muutosta: ikävystymistään selättävät kiipeilijät syrjäyttävät ennen pitkää ikävystymistään purkavat kaljapullojen särkijät Mäntymäen kalliolta.

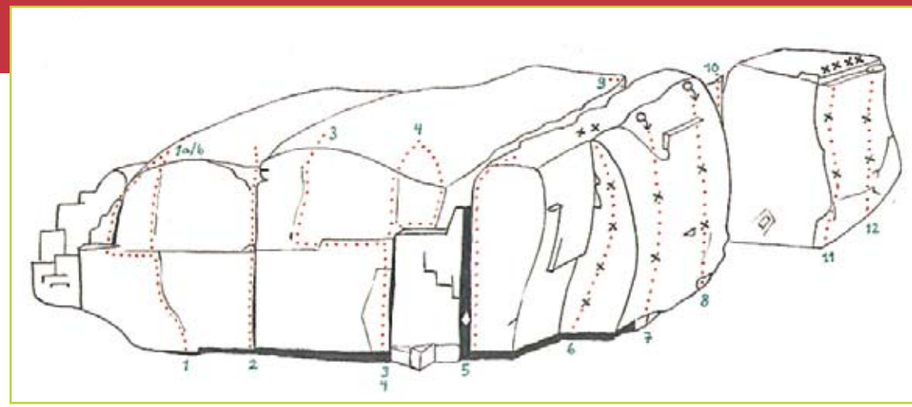

1. a) *Maatuska*	**4+**
b) ed. *variaatio*	**6+**
2. *Ei alle 170-senttisille*	**4**
3. *Noia*	**7**
4. *Alttari*	**6-**
5. *Läntinen Honka-chimney*	**4**
6. *Neonjumalatar*	**7-**
7. *Törmäystestinukke*	**6**
8. *Rat King*	**5**
9. *Itäinen chimney*	**4-**
10. *Luomupiiri*	**4**
11. *Vampire Deluxe*	**7-**
12. *Herra Huu*	**4**

Noia-kallion ensiapuluonteesta kertoo jo sen läheisyys. Se on lähempänä keskustaa kuin mikään muu Turun ulkokiipeily tai -boulderointipaikoista. Omalla ponnettomalla mutta sitäkin sukkelammalla pyöräilytyylilläni kalliolle kerkiää kauppatorilta seitsemässä ja puolessa minuutissa. Sporttikiipeilijän varusteiksi riittää köyden pätkä ja neljä jatkoa, enimmäkseen helpot ja lyhyet luomureitit hoituvat pienellä räkillä. Mäntymäen kallion vaativin reitti ”Noia” (7) on vastaus kallion ikävystyneeseen syntyhistoriaan. Se on epätodennäköinen ja vaikea reitti, jonka kiipeämisen odottaminen toi sisältöä erääseen pitkästyneeseen työpäivään. Poikkarimainen reitti kerää muuveja seinältä ja takaa siten riittävän esiväsytyksen ennen bouldermaista toppausta. Viimeinen piissi tökätään pokettiin – jota ensin tietenkin käytetään käsiotteena – pitkän krimppaavan ja rohkean kruksisekvenssin alle. Istuessani ensinousun jälkeen kallion päällä katsomassa ilta-auringon punertamaa Turkua ”noia” oli tiessään ja elämä oli hetken aikaa kovasti merkityksen täyttämää.

Nostalgia

Länsi-Isoniitun kallio Kustavissa

Jos siis ”noia” on ennen kaikkea urbaania ikävystymistä ja levottomuutta, kenties raukea maaseutu paradoksaalisesti olisi vähemmän ikävystyttävä. Ainakin se on kodikkaampi. Olen tälläkin ulkokiipeilykaudella matkannut Turun ja Kustavin väliä luvuttomia kertoja, ja yhä epäselvemmäksi on käynyt, kumpaan suuntaan matkatessa kyse on kotimatkasta. Koti – mitä se pohjimmiltaan on? Millainen on suomalainen fantasma kodista, se satunnaista fantasiaa kiinteämpi suhteellisen pysyvä myyttinen mielikuva?

Koti kuin koti, miksei siis myös teltta, on ruumiin jatke. Koti näyttäytyy asujalleen universumin keskuksena ollessaan niin lähellä hänen ruumistaan, jatkaessaan sitä. Paitsi ruumiin jatke tuollainen koti on myös mielen projektio. Asujien mielen projisoituessa ympäristöönsä purkamattomasta kiipeilyrepusta tai seinällä roikkuvasta Matterhornin kuvasta tulee semioottisesti hyvin tiheää ilmaisua. Kuitenkaan tätä sielua heijastavaa ja ruumista jatkavaa kelpo kämppää en kaipaile silloin, kun poden koti-ikävää fantasmaattisissa mittasuhteissa. Tuolloin kaipaus on nostalgista (nostos, kotiinpaluu ja algos, tuska). Mitä siis lopulta kaipaan?

Kun kulttuuri yleisesti tai kunkin oma elämä yksityisesti joutuu kriiseihin, ruvetaan haikailemaan ja nostalgisoimaan aiempaa vaihetta. Siksi postmodernin kodin edeltäjillä on taipumusta saada myyttisiä ja nostalgisia piirteitä. Kaipaus postmodernista kodista voi suuntautua ensinnäkin kaupunkikotiin ymmärrettynä työstä erillisenä rauhan satamana. Näin lienee varsinkin henkilöllä, joka on kyllästynyt käyttöliittymänsä muodostamaan rajapintaan, jonka kautta työn potentiaali on aina läsnä. Myyttinen teehetki kaupunkikodin pöydän ääressä on sen (mielen)tilan ikävöintiä, jossa kotiin pääsee turvaan vastuuta ja velvollisuuksia. Koti-ikävässä voi nähdä olevan jotain regressiivistä ja vastuuttomuuteen kytkeytyvää. Kaipauksen ilmeisin kohde ja todellinen myyttinen koti on kuitenkin maaseutukoti, jonka kaipuu sekin on täynnä turvaan hakeutumisen merkityksiä.

Postmodernin kulttuurin pirstaleisuudessa ihmiset ovat menettäneet juurensa, kotinsa ja kotiseutunsa. Mökkikulttuurilla, niin Kustavissa kuin missä tahansa muuallakin Suomessa, osaltaan yritetään pitää yllä jonkinlaista konkreettista kosketusta maaseutuun. Maaseutukodin ikävöinti liittynee postmoderniin epävarmuuteen ja nomadisuuteen. Koti-ikävä kohdistuu fantasman tasolla maaseutukotiin, sillä myyttisen maaseudun edustaman kodin koemme iäksi menettäneemme. Jopa nuorella sukupolvella on tuosta maaseudusta pihakoivun ja pullan tuoksuisia muistoja, van-

Jenni Härkönen

Ototeman (7+), Perttu Ollila, Länsi-Isoniittu, Kustavi.

hemmilla ihmisillä vielä enemmän. Kaupunkimainen elämäntapa ei synnytä yhtä vahvaa pysyvän juureutumisen tunnetta, joten kaikki urbaanit ihmiset ovat jollain tavalla kodittomia. Fantasmassa kodista on olennaista paikalla pysyminen. Kaupunki on tässä suhteessa jatkuvassa liikkeessä, kun taas maaseutua luonnehtii raukea liikkumattomuus, avohakkuista ja peltojen paketoinneista huolimatta.

Sosiaalinen identiteetti on historiallisesti perustunut paikkaan. Näin on ymmärrettävää, että kun postmoderni kaupunkikulttuuri muuttuvaisuudessaan ei luo pysyvää paikan tunnetta, se ei luo myöskään pysyvää tunnetta identiteetistä. Kaupunkimiljöö alkaa sisältää yhä enemmän simulaatioita, paikkoja matkimassa toista keinotekoista paikkaa: Hansa- ja Forumkortteleissa, Turun keskustan ostoskeskuksissa, voi istua ikään kuin katukahvilassa tai voi kävellä ostoskadulla, jolla on jopa katulyhtyjä. Simulaatioiden seassa elävä kaupunkilainen toistaa kameleonttimaisesti ympäristönsä piirteet pelkistyen vain kokoelmaksi tyhjiä sosiaalisen sukupuolen merkkejä ynnä muuta sellaista. Kuitenkin hän etäisesti kokee, että vesakon karsimisessa ja lannan lapioimisessa on aina enemmän ytyä kuin hänen omassa persoonallisuuden muodostumisen “kafeteriatyylissään”. Tämä johtuu siitä, että suomalaisen fantasma kodista on vielä kiinteästi sidottu maaseutuun.

Yhteistyö Vakka-suomen kallioiden maanomistajien kanssa on ollut minulle, lähiölapselle, oivallinen johdatus maaseutuun. Kustavin Isoniittu on yksi monista alueen maaseutukallioista peltoineen ja talousmetsineen. Niin hieno kuin reilun neljänkymmenen reitin Isoniittu onkin, minua vaivasi aina tunne siitä, että ”Niitun” hienoimmat linjat ovat sittenkin vielä koskemattomina ja haukan katseella huomattavissa ison peltoalueen toisella puolella. Syksyllä 2006 saimme kiipeilyluvan myös Länsi-Isoniitun kalliolle. Alustavasti on sovittu, että kalliota lähestytään pääseinältä eli Itä-Isoniitusta vasta viljan korjuun jälkeen. Ensimmäinen syksyinen pellon ylitys oli sitten sitäkin hienompi. Konkreettista kotiahan meillä kellään ei tuolla ole, mutta fantasmaattisessa mielessä ”kotiinpaluun” hohdokkuus toteutui esimerkillisellä tavalla marssiessamme vasta korjatulta tuoksuvan pellon yli nukkaisine putsausköysinemme.

Länsi-Isoniitun kalliolla oli vain kuusi reititettävää linjaa, mutta sitäkin hienompia. Lisäksi melkein 16-metrinen kallio on piristävän korkea poikkeus Vakka-suomessa. Isoniitun hienoimmat reitit todellakin syntyivät pellon läntiselle puolelle; lempeässä sormihalkeamassa ”Nostalgiassa” (7-) tiivistyy kallion olemus. Läntisen Isoniitun kiipeilyssä on sielua, pultteja ei ole. Yhden reitin syntyminen edellytti haavan kaatamista pois reitin juurelta. Kahden miehen lihasvoimin, uudisraivaajan ja puunhalaajan yhteisymmärryksessä, haapa

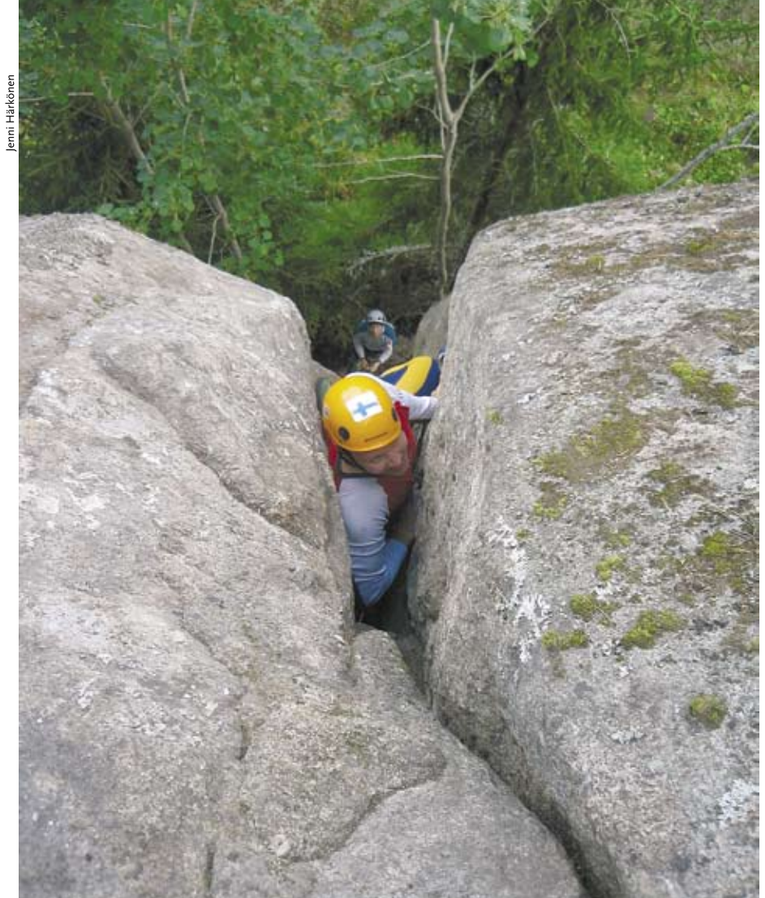

Jenni Härkönen

Majava (6-), Juha Suikkala, Länsi-Isoniittu, Kustavi.

uhrattiin tyylikkään kaksilippaisen ”Peuran” (6-) syntymiseksi. Tuona päivänä sattui jotain mystistä: reitti kiivettiin, toistettiin ja nimettiin ”Peuraksi”, minkä jälkeen olimme valmiita jättämään maaseudun ja metsän, palaamaan takaisin postmoderneihin koteihimme. Kun autoa käännettiin pois metsätieltä, Viherlahdentiellä seisoi peura! Eikä se vain tyytynyt vilauttamaan olemassaoloaan vaan nauliutui hievahtamatta tielle ja tuijotti meitä pitkän aikaa ja melkoisen läheltä kauniilla silmillään.

Peuraepisodin jälkeen lähiölapsen suhde metsän eläimiin muuttui kepeän shamanistiseksi. Vanhan, yksioikoisen jaon mukaan itäsuomalaiset ovat karhun klaania ja länsisuomalaiset hirven klaania, mutta onhan noita eläimiä paljon enemmänkin. Kustavissa on yhtenä kesänä näkynyt eläimiä kuin missäkin eläintarhassa: hirveä, peuraa, mäyrää, lumikkoa, kyytä, haukkaa, kotkaa, palokärkeä, huuhkajaa... Kaikki mahdollisia toteemihahmoja, joita tulee kunnioittaa ja jotka ovat omalla tavallaan pyhiä. Länsi-Isoniitun vaikuttavin reitti ”Ototeman” (7+) on armottomaan leipäkkäämiseen pakottava sormihalkeama ja samalla heimotunnustus Ojibwa-inkkarien kielellä

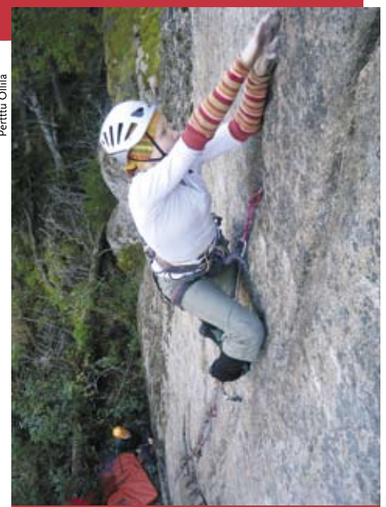

Perttu Ollila

Soul-sisko (6-), Jenni Härkönen, Länsi-Isoniittu, Kustavi.

– leikkisä yritys saada voimaa liittolaiselta siitä maailmasta, joka on villi ja ei-inhimillinen. Ehkä tarpeeksi arkaaisella tasolla nostalginen kaipaus ei johdakaan minnekään pellon reunaan tai navetan kupeeseen, vaan metsän hämärään ties minkä villieläimen viereen.

Tuoteuutuudet

BLACK DIAMOND COVERT AVALUNG 22
Uutta ajattelua vyöryrintamalla! Black Diamondin Avalung-hengitysjärjestelmä on nyt yhdistetty kätevästi reppuun. Avalungin ansiosta lumipakan sisällä pystyy hengittämään jopa tunnin. Paino 1190 g.
SH 189 €

BOREAL MUTANT
Uutuustossu mm. bouldereille. FS QUATTRO kumit, IRS kanta. Kengässä yhdistyy slipperin ja velcro -kengän hyvät puolet. SH 98 €

ROCK PILLARSIN KENGÄT SAAPUVAT SUOMEEN!
Malleja huipputossusta aloittelijan peruskenkään.
Pearl on uusi malli, joka on auttanut mm. maailmanmestari T. Mrazekia. Vibram -kumit. Kevyt ja tarkka nauhakenkä. SH 83 €

ARCTERYX FISSION LT HOODY
Taukotakki joka voitti hyvin suunniteltujen yksityiskohtien ansiosta ISPO Awardin talvimessuilla 2006! Kypärän kanssa yhteensopiva Storm Hood™ -huppu, Primaloft® -eriste ja Gore Windstopper® Loft -kuori. Paino 1000 g. SH 39 €

BLACK DIAMOND CYBORG
Black Diamondin uutuusrauta kaudelle 2005–2006. Bioniciin verrattuna uusitut etupiikit. SH 199 €

GRIFONE STANHARDT JKT
Lämmin ja pieneen pakkautuva kuitutakki, jonka eristeenä on uutta lähes vesitiivistä Primaloftia. Korkea kaulus ja pitkät hihat. Paino 690 g. SH 297 €

BLACK DIAMOND REACTOR
Black Diamondin uutuushakku liissittömään kiipeilyyn. Edullinen hakku jonka suunnittelussa on otettu huomioon niin miksta kuin putousjääkin.
SH 199 €

Uutta!
Gore-tex® Comfort Mapping kaupoissa!

Gore-tex® Comfort Mapping on talvella 2006-2007 ensimmäistä kertaa kaupoissa. Gore-Tex® Comfort Mapping -tuotteet poikkeavat perinteisistä Gore-tex® -tuotteista innovatiivisessa materiaalien yhdistämisessä.

Keho tuottaa ja luovuttaa lämpöä eri tavalla eri osissa. Esimerkiksi sateisessa ja lumisessa ilmastossa hartioista luopuu suurin osa yläruumiin lämmöstä. Jos alaselkä pääsee puolestaan jäähtymään, koko keho jäähtyy hyvin nopeasti. Grifonen ja Goren Comfort Mapping vastaa tähän ongelmaan. Comfort Mapping vaatteissa kehon erityisalueet on huomioitu erilaisin kankain. Hengittävyys, vapaat liikeradat ja lämpö löytyvät juuri sieltä, missä niitä todella tarvitaan.

Gore® Seam Sealing –teknologia teki mahdolliseksi uuden harppauksen eteenpäin. Seam Sealing -teknologian kykenee liittämään eri paksuisia ja pintaisia materiaaleja vesitiiviisti toisiinsa ja tämä näkyy nyt käytännössä Comfort Mapping -tuoteissa. Comfort Mapping -kuoria valmistavat mm. Arc'teryx, Mountain Hardwear, The North Face ja Grifone.

GRIFONE ALPINE JKT
Comfort Mapping -teknologiaa konkreettisessa muodossa. Selkäosassa Gore-tex® XCR Lofoten 3L -kangasta, edessä ja olkapäissä Gore-tex® Soft Shell -kangasta. Sivuissa sekä kyynärpäissä lisäksi joustavaa Gore-tex® Boa -kangasta. Paino 702 g.
SH 435 €

KIIPEILYLIITON JjulkaisuJA

SEINÄKIIPEILY 2. painos!

Seinäkiipeily-kirja antaa yleiskuvan seinäkiipeilystä, auttaa aloittelijaa turvalliseen alkuun ja tukee jo kiipeilyä harrastaneen turvallista toimintaa. Kirja toimii myös oppimateriaalina kiipeilykoulutuksessa.

Suomen Kiipeilyliiton julkaiseman kirjan kirjoittajat Rauno Arasola ja Jari Koski ovat aktiivikiipeilijöitä ja he ovat toista kymmentä vuotta olleet kehittämässä Kiipeilyliiton koulutusjärjestelmiä ja toimineet kouluttajina ja luennoitsijoina lukuisilla kursseilla ja koulutuksissa. Rauno Arasola on Suomen Kiipeilyliiton koulutusvaliokunnan pitkäaikainen puheenjohtaja, seikkailukasvatuksen opettaja ja kestävyyslajien valmentaja. Jari Koski on Suomen Kiipeilyliiton toiminnanjohtaja ja KIIPEILY-lehden päätoimittaja. Kirja kuuluu Suomen Kiipeilyliiton julkaisemaan KIIPEILY-kirjasarjaan.

Kirjan aiheita:

- kiipelyn eri muodot
- turvallisuus
- kiipeilijän perusvarusteet
- tekniikka
- harjoittelun alkeet
- solmut ja paljon muuta!

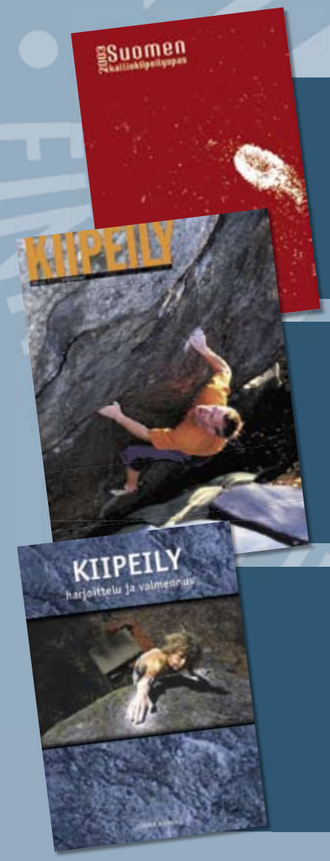

Suomen kalliokiipeilyopas 2003

Kirja esittelee yksityiskohtaisen reittikartaston joka kattaa koko suomen kiipeilykalliot. Kirja sisältää kiipeilyn historiaa, ajo-ohjeet kiipeilypaikkoihin ja yksityiskohtaista faktaa kallioista ja reittien ominaisuuksista. Myynnissä jäsenseuroilla, SKIL-toimistossa ja hyvinvarustetuissa kiipeilyliikkeissä hintaan 35 €.

2. painos!

Kiipeily-lehti

Lehti ilmestyy kolme kertaa vuodessa ja se jaetaan maksutta Suomen kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tahoille tilaukset:eva-liisa.aunio@climbing.fi
Irtonumero 6 €, vuoden kestotilaus 16 €. Mediakortin saa osoitteesta www.climbing.fi.

Kiipeily – Harjoittelu ja valmennus

Suomen Kiipeilyliiton Kiipeily-sarjaan kuuluva "Harjoittelu ja valmennus"-kirja on tarkoitettu kiipeilyn aktiiviharrastajalle sekä myös vasta-alkajille. Kirja opastaa sinua niin systemaattisen kiipeilyharjoittelun aloittamiseen kuin kilpailutavoitteiden saavuttamiseen. Kirja on saatavilla hyvinvarustetuista kiipeilyliikkeistä, Suomen Kiipeilyliiton toimistosta ja jäsenseuroilta hintaan 20 €.

2. painos!

Kirjojen ja lehden tilaukset kustantajan materiaalimyynnistä: SLU-lajipalvelut, Radiokatu 20, 00093 SLU, puh: 09-3481 3135, e-mail: eva-liisa.aunio@climbing.fi, www.climbing.fi

Suomen Kiipeilyliitto ry
Erätie 3, 00730 HELSINKI, p. 09-348 131 35

COMFORT MAPPING

KEHON ERI OSA-ALUEET EROAVAT TOISISTAAN SEN SUHTEEN, MITEN HERKKIÄ NE OVAT JÄÄHTYMISELLE. GOREN UUSI **COMFORT MAPPING** -KONSEPTI HUOMIOI ENSIMMÄISTÄ KERTAA NÄMÄ EROT. **GRIFONEN** GORE-TEX® COMFORT MAPPING -VAATTEISSA ON YHDISTETTY TEHOKKAASTI ERILAISIA GORE-TEX®-MATERIAALEJA, UNOHTAMATTA SUOJAA TUULELTA, SATEELTA, LUMELTA JA KYLMYYDELTÄ.

Grifone

HELSINKI
www.camu.fi

JYVÄSKYLÄ
www.xit.fi

KUOPIO
www.seikkailukeskus.com

Jhelum Air JKT

Alpine JKT

Guaranteed To Keep You Dry
GORE-TEX